Med Fuga til de Kanariske øer og retur via Marokko, Middelhavet, Rhône og Rhinen.

Rejsebreve Juni 2017 – august 2018

Indhold

Forord....3
Første beretning fra vores langtur....4
Rejsebrev nr. 2....6
Rejsebrev nr. 3....10
Rejsebrev nr. 4 – Biscayen....14
Rejsebrev nr. 5 – Fra La Coruña til Lissabon....21
Rejsebrev nr. 6 – Breaking news- Reportage fra Atlanten....26
Rejsebrev nr. 7 – Porto Santo....30
Rejsebrev nr. 8 – Algarve og Lissabon....38
Rejsebrev nr. 9 – Madeira....42
Rejsebrev nr. 10 – Tenerife....49
Rejsebrev nr. 11 – El Hierro....59
Rejsebrev nr. 12 – særudgave BO BEDRE PÅ DIN BÅD....66
Rejsebrev nr. 13 – La Palma....75
Rejsebrev nr. 14 – La Gomera....84
Rejsebrev nr. 15 – Mad og drikke på Fuga....96
Rejsebrev nr. 16 – Opdatering – Øv....104
Rejsebrev nr. 17 – Gran Canaria og Karneval....105
Nyhedsopdatering – Så er vi i Afrika....112
Rejsebrev nr. 18 – Fuerteventura, Lanzarote og Isla la Graciosa....113
Nyhedsopdatering – Gibraltar....124
Rejsebrev nr. 19 – Marokko....126
Nyhedsopdatering – Klar til Rhône og kanalerne....135
Rejsebrev nr. 20 Gibraltar – Spaniens østkyst og Balearene....136
Rejsebrev nr. 21 – Fra Sête, Sydfrankrig til Gitancourt, Canal des Vosges....149
Rejsebrev nr. 22 – Thaon–les–Voges, Grou, Holland....158
Rejsebrev nr. 23 – Dokkum, Holland til Langør, Samsø....167
Rejsebrev nr. 24 – EPILOG Hjemme igen....175

Forord

Hvor tager man hen, når man har 13½ måneds orlov fra jobbet? Vi valgte at sejle til de Kanariske øer i vores 31 fods sejlbåd ”Fuga”.

I vinteren 2017/18 besøgte vi på skift alle de 8 øer, hvor vi havde god tid til at opleve deres flotte natur, deres forskellige særpræg og lokalbefolkningens gæstfrihed.

Ruten derned gik fra Egå via Kielerkanalen, Holland, Sydengland, Biscayen, Spanien, Portugal, Porto Santo og Madeira.

På hjemturen besøgte vi Marokko, før vi sejlede ind i Middelhavet og op langs med Spaniens kyst med besøg på Balearerne. Videre gik det op gennem floder og kanaler i Frankrig, Tyskland og Holland, hvor vi måtte afvente vandmasserne i Rhône og forholde os til tørken i Nordeuropa.

Ulla Bødker Hansen og Klaus Ellehauge

Første beretning fra vores langtur.

Udgivet den 23. juni 2017 Af Klaus Ellehauge — 2 kommentarer ↓

Vi har nu været undervejs en uge, og det er faktisk ret mærkeligt at kalde os selv for langturssejlere, for vi har ikke helt fundet ind i vores nye rolle og hverdag.

Torsdag den 15. juni fik vi en fin afsked med venner og familie inden afsejling fra Egå. Det var dejligt, at mange var mødt op for at vinke, men også uvirkeligt og vemodigt. Vi havde haft nogle meget travle uger med at nå de sidste forberedelser, og nu var vi nået dertil, hvor vi kunne slippe fortøjningerne og drage ud på det lange eventyr.

Første sejldag gik fra Skødshoved til Lundeborg i hård vind. Ulla måtte ligge på langs i cockpittet det meste af dagen, men Skipper førte os godt i havn. Undervejs måtte Ulla vælte ned i cockpittet for at lede efter Klaus's ca. 6 par briller, som han ikke kunne finde, og som Ulla ikke kunne huske, om hun havde stuvet. Heldigvis blev de fundet, men det gav lige et sug i maven hos både skipper og

fruen. Vi har sidenhen haft flere lignende episoder

Vi har allerede nu opdaget, at livet som langturssejler kan være fantastisk men også give visse bekymringer. At sejle på en solskinsdag med god fart ned gennem Østersøen, at komme dejlig træt og vindblæst i havn og få sig en vel fortjent drink, og senere spise noget dejligt mad, som Ulla nyder at forberede i pantryet, imens Klaus studerer vejrudsigter. Tanken om at have TID selvom der hele tiden skal planlægges og så alligevel have travlt med at udnytte vinden til at komme nærmere vores mål er noget af det, der vækker positive følelser,

Bekymringer har vi også stiftet bekendtskab med. I Cuxhaven opdagede vi, at der lå vand under dørken. Efter nærmere studie fandt Klaus ud af, at det måtte stamme fra stævnvnrørspakningen ved skrueakslen, som er begyndt at lække en smule. Ikke alvorligt, men alligevel irriterende med vand i bunden af båden, hvor Ulla gerne vil opbevare grøntsager. Så vi skal nok overveje at få båden på land på et tidspunkt. Ved at opsamle vandet i en lille bakke i motorrummet og tømme den jævnligt, vil vi kunne leve med problemet et stykke tid.

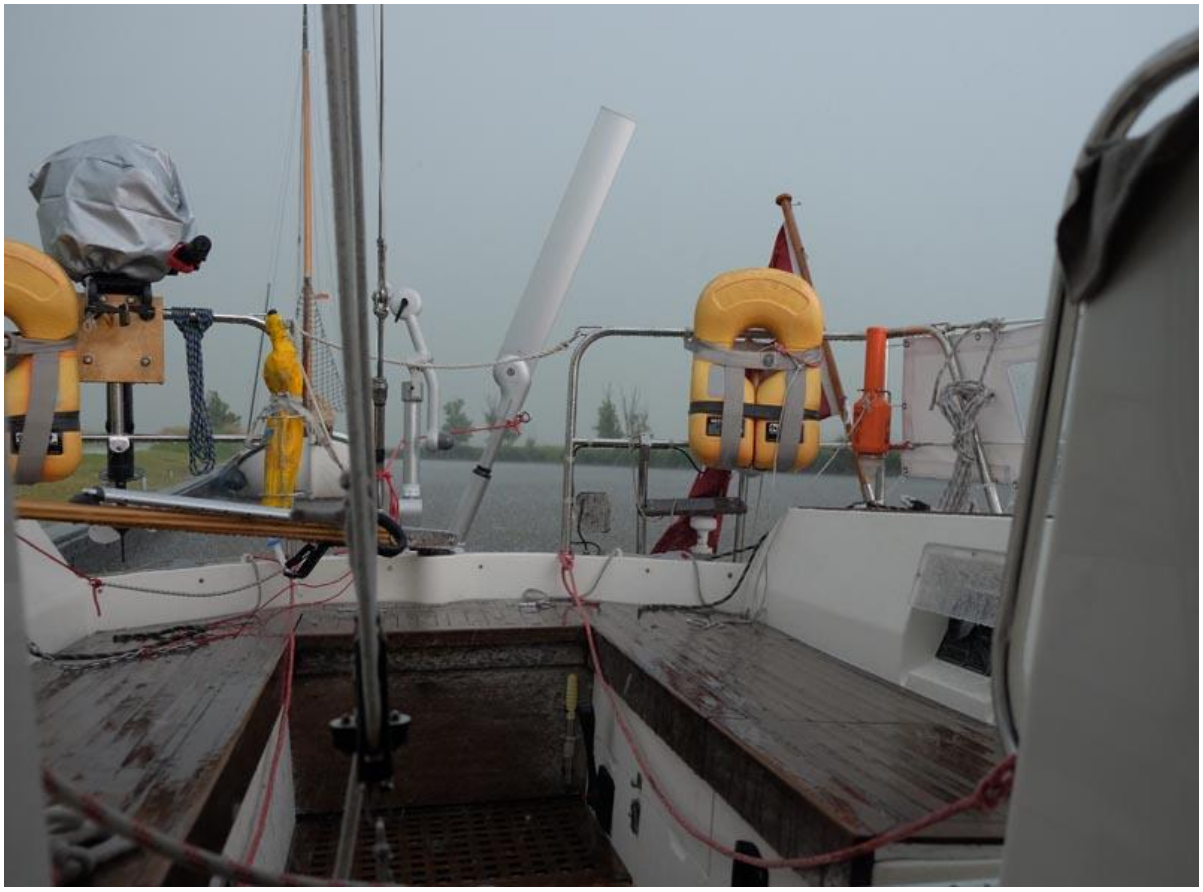
Næste udfordring startede også med vand under dørken. Denne gang stammede det fra vandtanken, hvor en utæthed ved det nye inspektionslåg forårsagede vand i båden. Klaus måtte i gang med sin fugemasse, som vi i skrivende stund ikke har konstateret om virker.

Vi har haft dejlige oplevelser på vandet. Gennem Kielerkanalen havde vi skønt sommervejr. I slusen ved indsejlingen lå vi side om side med de store fragtskibe, da den mindre sluse til sportsbåde er under reparation. I Cuxhaven som er havnen, hvorfra man går ud i Nordsøen havde vi et hyggeligt besøg af bådens tidligere ejere Heiko og Magrit.

Efter en hviledag i Cuxhaven var vi ude på vores første døgnsejlads. Det gik rigtig fint, og Ulla tog en nattevagt alene på ca. 2 timer i det trafikerede Nordsøen. Altså var det Skipper der trak det store læs. Men alting skal trænes og øves. Ulla har efterhånden fået styr på de vigtigst knob. Samarbejdet omkring havnemanøvre og fortøjning samt slusning kræver også træning. Det stod klart den dag Ulla fik en mindre skade på sin hånd under fortøjning.

På grund af de kommende dages kraftige vestenvind, valgte vi at søge indenlands via den ”stående masterute”, så nu sejler vi på de hollandske kanaler. Det er ret idyllisk men indenlands er det også blæsende og ikke så varmt. I går oplevede vi et voldsomt tordenvejr og valgte at fortøje i siden af kanalen, hvor vi overnattede. Måske går turen til Amsterdam, inde vi atter skal finde til Nordsøen og vente på god vind til at komme længere sydpå og senere stikke over til England.

Se flere billeder

Kjeld siger: 26. juni 2017 kl. 19:25 Hej Klaus og Ulla Rart at høre fra jer. Kan se at i er på vej ud på åbent hav igen, og at i var forbi Amsterdam. Det går jo hurtigt fremad. Håber vinden er føjelig. Her i DK blæser det også pænt. Kjeld	Klaus Ellehauge siger: 27. juni 2017 kl. 18:59 Hej Kjeld Ja vi prøver at udnytte den medvind vi kan få så vi har sejlet fra i går eftermiddags til kl 20 i dag, så nu er vi i Dunkirk, hvor vi nok skal have nogle hviledage.

Rejsebrev nr. 2

Udgivet den 1. juli 2017 Af Klaus Ellehauge — 4 kommentarer ↓

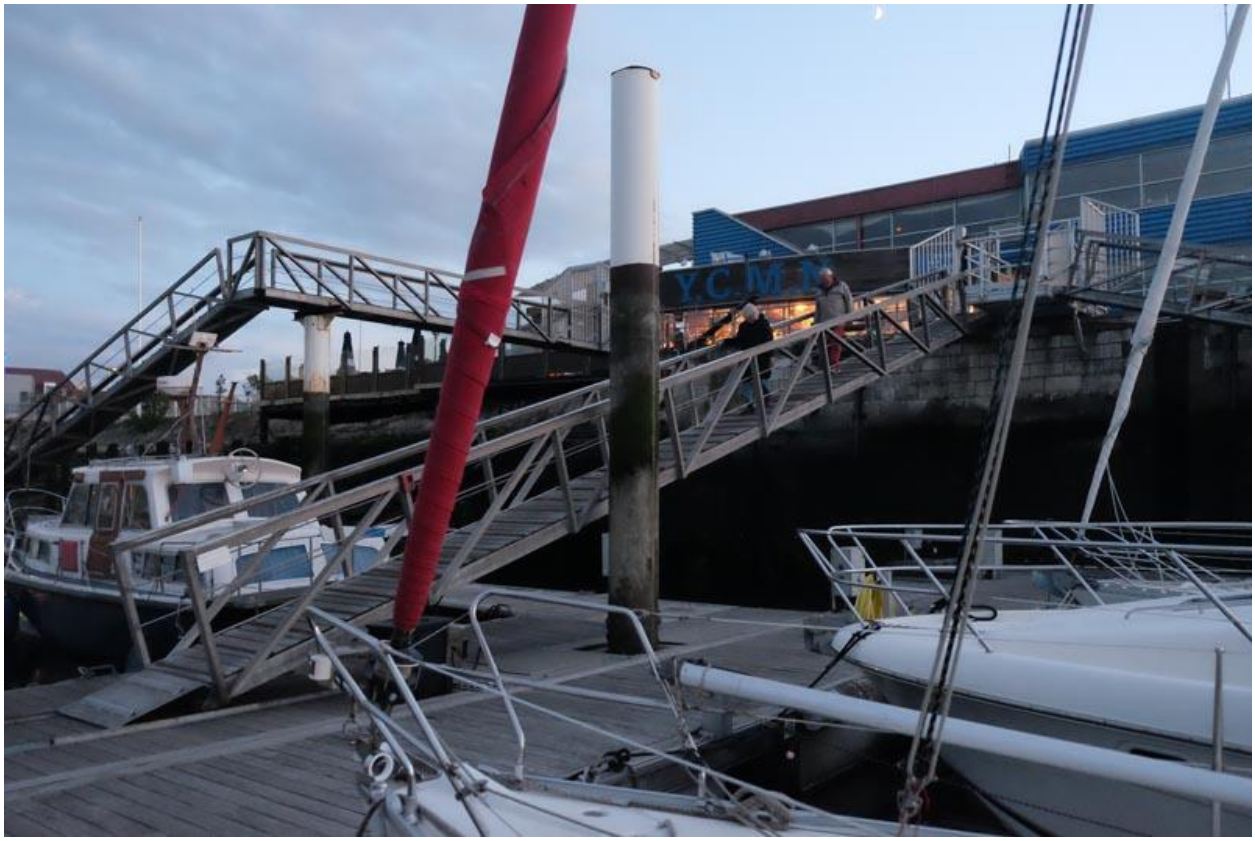
Her kommer vores næste beretning. Efter som Klaus mener, at der ikke hersker nogle tvivl om, hvem der forfattede den første, giver jeg mig nu til kende og skriver i jeg form.

Vi er nået til Dover i England, efter 15 dage og inden 1. Juli, hvilket vi begge synes er sejt at kunne sige. Under indsejlingen til Dover lærte jeg at betjene VHF'en. Det betyder, at jeg kaldte og snakkede med harbor control personalet, der skulle lede os ind i havnen. Det gik ganske fint og jeg forstod næsten alt, hvad de sagde.

Dover Castle

Vi har lige nydt en dejlige engelsk fadøl på en hyggelig pop. Forinden tilbragte vi nogle timer på Dover Castle. Et flot og imponerende slot fra 1100-tallet. Vi var nede i de underjordiske gange, hvor man planlagde Operation Dynamo under 2. Verdenskrig. Her blev over 340.000 engelske og franske soldater evakueret til England fra Dunkerque i Frankrig på ganske få dage. Fra slottet var der en fantastisk udsigt over byen og vandet, som vi nød i det skønne klare solskinsvejr.

Dunkerque

Nu er vi ved at planlægge næste step. Klaus sidder begravet i vejrudsigter og tidevandsprognoser samt strategiske tanker om, hvordan vi undgår de dyreste havne. Havnepriserne i England er høje, så det ville være godt at finde nogle ankerpladser. Vi har netop kontaktet gruppen Moody Owners Assosiacion for gode råd. En gruppe for Moody ejere, vi er medlemmer af på Facebook. Et medlem forstår ikke, hvorfor vi ikke vælger den franske kyst, da det er meget billigere, men vi mener, at det må være på sin plads at tilbringe noget tid i England, når vi sejler i engelsk båd. Desuden er den engelske sydkyst ukendt terræn for os begge, og i vores guidebog, ser der virkelig smukt ud, især jo længere vestpå man kommer. Så vi ser frem til en masse skønne oplevelser de næste uger. Vi tager nok også en dag til London, hvor der ikke er mere end godt 2 timer med bus. Vi skal senest være i Falmouth den 22. Juli, hvor Keld kommer på, og vi skal vente på godt vejr til at sejle over Biscayen.

For at vende blikket tilbage og fortsætte, hvor vi slap i sidste beretning, havde vi en fin tur gennem de Hollandske kanaler. Vi var i Amsterdam en enkelt nat, og tilbragte en dag i centrum. Herfra gik det videre ud i Nordsøen mod Frankrig på en natsejlads. Denne gang tog jeg vagten i 3 sammenhængende timerJ. Klaus måtte vækkes før det meget trafikerede Rotterdam, hvor jeg ikke kunne hitte rede i alle skibenes lanterner og lys fra boreplatforme.

Vi nåede godt til Dunkerque i Frankrig. Når man kommer til et nyt land så ofte, er det virkelig svært at huske hvilket sprog man, man skal hilse på. Det franske er noget langt væk for os begge. Her havde vi et par tiltrængte hviledage, men der var ting, der skulle ordnes.

På sejladsen mellem Amsterdam og Dunkerque brændte autopiloten sammen. Den har vi brug for under motorsejladser og ved svage vinde, hvor frk. Vindpilot ikke altid kan holde kursen. Heldigvis

var der en velassorteret bådudstyrsbutik i byen, og vi købte en Simrad autopilot, som Klaus installerede dagen efter. Vi fik den testet under sejladsen til Dover, og den fungerer fint.

Vores sprayhood

Til slut lidt status på tidligere beskrevne udfordringer og én ny: Den nye skade vedrører sprayhooden, der er revnet i det ene vindue og derfor er ret uskønt tapet med Gaffa. Vi må se, om vi kan få fat i en sejlmager, der kan ordne det. Vandtanken holder stadig tæt og utætheden ved skrueakslen er status quo. Vi skal blot huske at tømme den lille bakke, der opsamler vandet efter hver motor sejlads. Jeg har fået mit håndlavede net fra Ærø hængt op i pantryet til luftig opbevaring af frugt og grønt, så nu ligner vi rigtige langturssejlere, siger Klaus :-).

Se flere billeder

Kjeld siger: 4. juli 2017 kl. 18:11 Hej begge Det er rigtig spændende at læse. Jeg kan godt anbefale den sydlige engelske kyst. Trods priserne ha ha. Har selv været i West Lulworth og i Penzance. Der er utrolig smukt – det er jo de berømte "White cliffs of Dover". Og tidevandet – jo – specielt i Penzance var det til at tage og føle på det. De havnebassiner der lå tættest på land var simpelthen tømt for vand ind imellem. Et fasinerende syn. Glæder mig til at se jer.	Klaus Ellehauge siger: 4. juli 2017 kl. 19:03 Hej Kjeld Ja vi glæder os også til at komme mere vestpå, selvom vi har haft nogle hyggelige dage i Dover.. I går var vi med bus til London. Vi ses.
lise siger: 10. juli 2017 kl. 17:12 Hej Ulla og klaus. Bettina og jeg sidder i solen ved Streetfood. Jeg skal hilse det lyder Omom I har det skønt. Desværre sender I vist brev til min ubrugte mailadresse, så jeg havde undret mig over, at jeg intet hørte fra jer. Min mailadresse er birnbaum@os.dk. knus fra Lise	Ulla siger: 10. juli 2017 kl. 20:05 Hej Lise Fremover sender vi til den rigtige mailadresse. Det lyder hyggeligt med Streetfood. Jo vi har det dejligt på Rivieraen i Sydengland (Dartmouth), men vi har ikke haft tid til at finde violinerne frem. Hils Bettina KH Ulla

Rejsebrev nr. 3

Udgivet den 13. juli 2017 Af Klaus Ellehauge — 5 kommentarer ↓

1. temanummer: Om at være på ferie i et år.

12. Juli 2017

For anker i river Dart

Klaus of jeg ligger nu på den skønneste ankerplads i en flod nord for Dartmouth på Englands sydkyst, i strålende solskin. Tidevandet er på sit laveste, og vi har breden ganske tæt på. En mangfoldighed af fuglearter vandrer rund på de udtørrede steder. Skoven på land kunne minde om en regnskov. Bagved skoven græsser får og kvæg på bjergskråningerne. Da vi slukkede for motorerne efter ankomst i går aftens, var fårenes bræhen den eneste lyd foruden lidt bølgeskvulp på vandet. Vi er den eneste båd på ankerpladsen. Dette er det ultimative sejlerliv. At ligge herude midt i naturen og skrue helt ned for tempoet er vidunderligt. Vi har pustet dinghyen (gummibåden) op, så vi kan tage på små udflugter. Klaus har lige med succes, installeret solpanelerne, så vi ikke løber tør for strøm. Han har lige meddelt mig, at der er fuld gang i produktionen. Om en times tid, sejler vi dinghyen hen til en lille by, Stoke Gabriel,hvor der skulle være en pub, så vi kan få os en dejlig kold fadøl. I England skulle der efter sigende være en pub i nærheden af enhver ankerplads.

I dette temanummer vil vi gøre nogle betragtninger over, hvordan det er at ferien, hvis alt går vel, varer et helt år mere. I torsdags havde vi været undervejs i tre uger, hvilket for de fleste er en normal sommerferie. Det var fuldstændig utænkeligt, at vi skulle tilbage til hverdagen hjemme på dette tidspunkt. Måske er det sådan, at uanset hvor meget ferie, man har, kan man altid lige bruge en uge mere. Det er meget uvirkeligt, at oplevelserne bliver ved og ved. Vi har dog også erfaret, at det er nødvendigt at have hviledage, hvor vi kan slappe af og fordøje den sidste tids oplevelser og indtryk.

Vi har gjort os tanker om: Hvornår holder vi op med at få en daglig drink? Hvor tit må vi spise kager til kaffen, og hvor ofte kan man sove til man vågner samt tage sig en eftermiddagslur, hvis man lige trænger? Hvor tit må vi spise is, og hvor tit må vi gå på pub? Vi har med stor enighed talt os frem til, at hvis vi er på ferie et år, og det skal føles som ferie, må vi tillade os selv at gøre det, vi plejer, når vi har ferie. Der kommer ikke til at gå rigtig hverdag i den igen, før vi kommer hjem.

Et stort MEN er, at det også er hårdt arbejde at være langturssejler. Som tidligere nævnt, er der hele tiden noget, der udfordrer, og det kræver meget energi at holde båden ajour til sejladserne. Man må indrette sig efter vejrudsigter og tidevand, så man alligevel ikke altid får sin nattesøvn og må stå tidligt op. Under hårde sejladser må man nøjes med kiks og vand og efter en lang dagssejlads, hvor man er sent i havn, skal aftensmaden tilberedes.

Der er forpligtigelser der følger med, selvom ferien varer længe. Vasketøjet, som man jo nok ofte vil gemme til man er hjemme igen, må ordnes undervejs. Der er flere ting der skal passe sammen: Har vi vand til rådighed, er det godt tørvejr og har vaskekonen lige lyst til at vaske tøj i dag. I de fleste havne er er der vaskemaskine, men den benytter vi kun til de store ting. For at være ærlig strækker man tøjet en del længere her, end normalt.

En gang om ugen gør vi rent. Vi gør en del ud af, at vore Moody præsenterer sig godt blandt sine landsmænd. Og vi har fået mange kommentarer på, at hun holder sig godt!

Så er der madlavning og indkøb. Dette er mit ansvar, og jeg vil uddybe emnet i et senere temanummer. Og så går der virkelig meget tid med vejrudsigter og planlægning. At læse om nye steder er et fælles ansvar, men jeg må nok erkende, at det er Klaus, der gør det største stykke arbejde her. Så altså: langturssejlads er ikke bare ferie!

Brixham

Til sidst lige en kort opdatering siden sidst. Vi var på en god men intens dagstur til London fra Dover. Flot by men sindssygt mange turister. Videre vestpå til Brighton, så Portsmouth, hvor vi fik sprayhooden repareret. Herefter begyndte den engelske idyl med smukke byer op ad bjergskråningerne. Først Weymouth, Brixham og Dartmouth. I Dartmouth havde vi besøg af et medlem af Moody Owners Associasion, som gav os gode råd om havne og ankerpladser det sidste stykke mod Falmouth. I den Engelske Kanal har vi set delfiner for første gang. Vejret er de fleste dage dejligt sommerligt. Vi har badet fra både båden og stranden.

Castle Inn Pub i Stoke Gabriel

Siden begyndelsen af denne beretning har vi været på pubben i Stoke Gabriel, helt efter bogen engelsk idyl, hvor alle husene hedder noget med Cottage, og hvor Barnaby sagtens kunne være blevet tilkaldt, for at efterforske et mord. Sådan en dag er vi ikke bare på ferie men også ude på en spændende og smuk ekskursion. Undervejs i dinghyen, så vi en sæl stikke hovedet op af vandet.

UPS jeg glemte lige: Hvad der ikke kan holde ferie et år, er vores violiner. Vi har selvfølgelig skabt plads til to, har netop pakket dem ud og konstateret, at der hverken revner eller sprækker i dem. Vi måtte dog bakse lidt med at få skruerne løse, da træet udvider sig i den fugtige luft. Det lykkedes, og nu er vi klar til at give koncert ude på vores ankerplads.

Ulla

Se flere billeder og flere billeder

Kjeld siger: 17. juli 2017 kl. 13:01 Det ser da bare for godt ud ! Godt at i er fulde af energi og overskud til Biscayen.	
Lis Ernstorn siger: 17. juli 2017 kl. 13:38 Hej begge to. Rigtig hyggeligt at følge jer, og høre om jeres spændende oplevelser. Ulla, den 1 august starter Ann på nyt arbejde, hun skal arbejde sammen med Pernille, så nu hører jeg nok lidt mere til, hvad hun går og laver. Jeg rejser til Grønland på fredag,det glæder jeg mig til. Mange hilsner til jer begge,og fortsat god tur	
Ingvald siger: 21. juli 2017 kl. 10:57 Der ser ud til at der er et vindue sønd-mand-tirsd til at snuppe Biscayen? Fortsat go' tur! Ingvald	Klaus Ellehauge siger: 21. juli 2017 kl. 11:02 Ja vi følger det nøje, men vi har brug for fire døgn, så ved ikke hvordan det udvikler sig.
Leif siger: 29. juli 2017 kl. 17:06 Bare det var mig! Nyd det! I har fortjent det! KH Leif	

Rejsebrev nr. 4 – Biscayen

Udgivet den 7. august 2017 Af Klaus Ellehauge — 7 kommentarer ↓

I Spanien frygter de Nordsøen, i Danmark frygter vi og har stor respekt for Biscayen.

Delfiner i Biscayen

Dette rejsebrev vil kredse om vores oplevelser i forbindelse med at krydse Biscayen. Vi havde primært hørt grimme historier om dette hav, og dets ubehagelige bølger. Vi havde håbet på at nå Spanien direkte fra Falmouth i England, men sådan blev det ikke. Som sejler skal man altid være parat til at lave sine planer om, hvis vejr og vind sætter sig imod den oprindelige plan.

Egentlig troede vi, at vi havde god tid i England og ville kunne nå Falmouth nogle dage inden Kjeld, Klaus' gode ven skulle påmønstre den 22/7 og sejle med over Biscayen. Vi fik dog lige pludselig travlt, da vejrudsigten ændrede sig i Fowey, sidste stop inden Falmouth, og vi måske ikke kunne nå at være der til Kjelds ankomst.

Dinghy tur i Fowey river

Vi havde taget en ekstra dag i Fowey, fordi her var rigtig hyggeligt. Efter en eksotisk dinghy tur op ad floden, skulle vi lige et smut til byen i dinghyen. Vi nåede dog ikke langt, før påhængsmotoren lød virkelig underligt…hvorefter den gik i stå og ikke kunne starte. Dette indebar, at vi måtte ro hjem i stærk modstrøm. Næste dag blev motoren efterset af en mekaniker, da Klaus måtte melde pas i forhold til at reparere den. Det samme påstod mekanikeren, som i stedet solgte os en ny Honda motor. Efter som vi (forhåbentlig) snart ville nå Spanien og skulle ankre i fjordene, var motorproblemet nødt til at blive løst inden Biscayen. Vi har p.t. Ikke afprøvet den endnu, men det kommer nok til at ske i løbet af nogle få dage, da vi lige nu er i La Coruña, og næste stop er en smuk ankerplads.

Tilbage til vejrudsigten i Fowey. I forsøget på at nå Falmouth inden den 22, kom vi til at bevæge os ud i hårdt vejr. Vi tænkte, at vi jo nok kunne sejle de 18, sømil med vinden bagfra, selvom der efter et voldsomt tordenvejr sandsynligvis var store bølger. Vi kunne dog ikke bedømme bølgernes størrelse i den engelske kanal inde i fjorden, så der var ikke andet at gøre, end at forsøge. Efter 20 minutter til søs besluttede vi os dog for at vende om. Bølgerne var for store og stejle, så vi følte os ikke trygge ved at fortsætte. Heldigvis fik vi muligheden igen dagen efter, hvor vinden havde lagt sig. En virkelig kedelig sejlads på kryds, hvor det tog en hel dag at sejle de 18 sømil. Men vi nåede Falmouth den 18/7.

Kjeld påmønstrede som planlagt, og så gik vi i gang med forberedelserne til turen mod Spanien. Hvis vi sejlede direkte skulle vi regne med ca. 4 døgn. Riggen blev efterset. Alle sikkerhedsprocedurer blev gennemgået. Vore grabbag blev pakket – den taske man tager med i redningsflåden, hvor der er nødproviant, vand, EPIRB (udsender vores position) m.v. Der blev købt proviant ind, og jeg lavede et par varme retter. Klaus brugte det meste af tiden på at studere vejrudsigter. Ingen kunne dog vide, hvilke vindstyrker, vi kunne klare på Altlanterhavet, da vi aldrig har sejlet der før. Nogen af os havde heller ikke før været til søs i 4 døgn. Spændingen og forventningens glæde var stor.

Afsejling Falmouth

Mandag morgen gik vi ud fra Falmouth. Vi satte kursen mod Spanien, men ud på aftenen blev vi enige om at ændre den til Brest i Frankrig, og så gå over Biscayen derfra. De 8- 10 m/s vi var ude i ville ikke aftage de næste dage. Den sidse dag inden Spanien ville vi få meget modvind, og det ville give en temmelig hård sejlads, som vi ikke havde lyst til. Altså ankom vi dagen efter til Brest (endnu engang Frankrig) i kedeligt vejr. Næste dag regn hele dagen. Eneste løsning til bedre vejr: Spanien. Og det kom vi med endnu en lille afstikker til Loctudy 55 sømil vest for Brest. En skøn lille fransk perle, hvor vi slappede af et par dage og nåede at nyde friskfangede fisk, croissanter, kølig kir og en smuk badestrand.

Loctudy

Søndag den 30. juni satte vi kursen mod Gijon i Nordspanien. Vi gik ud i ca. 8 m/s, som jo egentlig ikke skulle være noget, men her fik vi oplevet rigtige Biscaybølger. De kommer allesteder fra, og får båden til at bevæge sig på kryds og tværs. Jeg blev søsyg og lå på langs det meste af tiden det første halvandet døgn, så Klaus og Kjeld (der fornuftigt nok havde garderet sig med søsygepiller) måtte tage de fleste vagter.

Måske var det Bizets Carmen overture, som Klaus på dag to satte på bilradioen, som fik mig til at vågne op fra min døs, for da blev jeg ligesom frisk tja, man kan jo lige så godt lave en fest ud af det..

Der sættes spansk gæsteflag

Biscayen blev en stor og særlig oplevelse for os alle 3. Vi kunne glæde os over flere besøg af delfiner, synet af de 2-3 meter høje dønninger, trods vindstille, som vi stille og roligt rullede hen over. Smukke solopgange og solnedgange. Vinden lagde sig i løbet af det først døgn, så det blev til 36 timers motorsejlads, hvilket var værst for Keld, der sover i agterkøjen ved siden af motorrummet. Når vi sejler natsejlads tager vi 3 timersvagter, og når det bliver ens tur til at sove, er man som regel så træt, at man kan sove under de flest forhold.

1.august kl. 15.30 ankom vi til Gijon i Spanien. Så skulle der selvfølgelig drikkes bobler og min far sponsorerede et dejligt tapasmåltid på en restaurant i byen. Tusind tak for det. Inden Kjeld afmønstrede torsdag den 3/8 havde vi en rigtig feriedag i Gijon, som er en by fuld af livlige spaniolere, men uden for turiststrømmene. Vejret var skønt. Vi var på stranden, spiste is og sluttede aftenen af ude i byen sammen med alle de andre spaniolere. Her starter dagen først rigtig kl. 20 om aftenen, hvor byen var tætpakket af mennesker.

Gijon

Nu er Klaus og jeg i La Coruña. Om et par dage sejler vi videre og glæder os til ankerpladserne inde i fjordene. Jeg sidder i cockpittet under en skyfri himmel med fuldmånen lysende forude, mens Klaus tager opvasken. Om lidt skal vi lige op i byen og høre noget musik på den store scene. Og hvis ikke vi gider være der, må vi vende tilbage til båden og falde i søvn til musikken.

Se flere billeder

La Coruña

Kjeld siger: 7. august 2017 kl. 14:12 Hej Ulla. Pænt af dig ikke at nævne at jeg også var søsyg den første nat ha ha. Tak for en super tur. Og godt at se at kaptajnen har fået sin is ha ha. Nu mangler der kun et billede hvor Klaus spiser blæksprutter.	Ulla siger: 11. august 2017 kl. 21:18 Hej Keld. Tak for nogle hyggelige uger med dig ombord. Vi klarede jo trods alt alle strabadsere, før vi nåede Spanien. Også tak for snakkene på MINE nattevagter. Det fik dem til at føles kortere. Jeg glemte at få Klaus med, da jeg tog et billede af de dejlige sprutter, vi begge to fik til aftensmad på en restaurant i går Klaus har lige sendt dig billedet på SMS. Mange hilsner Ulla
Birgit og Boy siger: 7. august 2017 kl. 19:31 Mange tak for endnu et dejligt rejsebrev. Det er virkelig spændende at følge jeres rute på vesselfinder. Og tillykke med at have forceret Biscaen, "hatten af for det". Kh Boy og Birgit	Klaus siger: 8. august 2017 kl. 18:15 Tak for kommentarer. Så har vi overstået "dødens kyst" og rundet "kap jordens ende" og er derved kommet rundt om hjørnet. VI ligger i en hyggelig ankerbugt, men desværre er det ikke blevet varmere (18-20 gr.) så vi må nok endnu sydligere.

Lena Poulsen siger: 9. august 2017 kl. 6:17 Kære Klaus og Ulla Det lyder helt fantastisk, at I har gået alle disse sømil og lader eventyret komme til Jer. Det lyder herligt, at I klarer problemerne undervejs (mindre praktiske problemer med båden), hele tiden indretter Jer på vind og vejr og griber chancerne til spændende ekskursioner og feriedage. I er super seje Glæder mig til næste update, knus fra Lena P.S. Jørgen og jeg har haft en dejlig ferie på Samsø, hvor vi boede på Dansebjerget, dyrkede morgenyoga, cyklede øen rundt og hørte Erann DD på Brundby Rockhotel.	Ulla siger: 11. august 2017 kl. 21:08 Tak for de søde ord Lena. Ferie på Samsø er heller ikke værst, og dejligt, at I nød det med gode oplevelser. Også et hjertelig tilllykke med fødselsdagen i går Håber du havde en god dag. Knus fra Ulla
Annelise siger: 16. august 2017 kl. 0:45 Jeg glæder mig til hvert eneste rejsebrev. Sikke nogle fantastiske rejseeventyr, som I tager os med ud på.	

Rejsebrev nr. 5 – Fra La Coruña til Lissabon

Udgivet den 28. august 2017 Af Klaus Ellehauge — 1 kommentar ↓

25. August 2017

I Gijon troede vi, vi var kommet til varmen, men det blev en stakket frist. MEN vi ved godt, at vi ikke skal klage, når vi hører om årets danske sommer!

Vi havde glædet os til nogle dejlige, lune og rolige ankerpladser inde I de spanske fjorde. I den første af de 4 fjorde var det koldt og blæsende, men vi havde den smukke ankerbugt helt for os selv. Selv om vandet var iskoldt, fik vil alligevel vores morgenbad fra båden. Det springer vi sjældent over, når vi ankrer.

Kap Finisterre (Nordspanien)

Det var nogle fine sejlture langs den spanske vestkyst. En af dagene fik jeg en brat opvågning på styrbords side. En kæmpe dyr stak hovedet op for at trække vejret et par meter fra båden. Der lød et højt sprutten. Mit hjerte slog at par ekstra slag. Fra bagbord side fik Klaus også lige et glimt af dyret. Vi var enige om, at vi havde set den først hval på turen.

Delfinerne er noget større i Atlanterhavet end den engelske kanal og Biscayen. Vi har jævnligt besøg af dem, men vi synes begge det er smukt hver gang.

I de spanske fjorde, fik vi afprøvet vores nye Honda motor til gummibåden. Det var en dag med meget blæst og strøm, så vi l gik lidt forsigtigt til værks. Jeg bad Klaus om at tage en tur rundt om båden, før jeg sprang på. Alt gik perfekt, og vi havde en fin sejltur frem og tilbage til stranden.

Landgang i Ria de Muros e Noia

I den 4. fjor lå vi uden for en lang nudist strand. Lidt specielt, men vi måtte gøre som de andre, for ikke at falde igennem, da vi tilbragte nogle timer på stranden. Dog ikke helt uvant for to vinterbadere. På stranden var det dejlig varm men ude på båden køligere og blæsende.

Vi har endnu ikke helt forstået vejr og vind på vestkysten i Portugal og Spanien, men de har mikroklima, hvilket betyder, at hvert sted har lokalt klima. Derfor kan man møde uventet vejr og vind, når man nærmer sig land. Da vi fx sejlede ind i Lissabon strøg vi ligge pludselig afsted for fulde sejl med næsten 10 sømil i timen (normalt sejler vi ca. 5 i snit). Så var det med at få sejlet ned, for det hele virkede pludselig ret voldsomt.

Vi oplevede også tågen, som kan være et problem langs kysten. Den opstår, fordi vandet ved Portugals kyst er koldt. På sejladsen fra Spanien til Portugal sejlede vi en hel dag i ret tæt tåge, og så kræver det konstant vågenhed ikke at sejle ind i en fiskebøje, som der er *rigtig* mange af ud for Portugal. Man ser dem først, når man er ret tæt på, og der går skrækhistorier om, hvor slemt det kan være at få et fiskenet i skruen. Derfor sejlede vi kun dagssejladser.

Vores første møde med Portugal var Viana do Castelo. Super hyggelig portugisisk by. Her kunne vi se og høre Ponte Eiffel, en bro over floden, tegnet af den samme Eiffel som Eiffeltårnet. Vi spiste portugisiske cremekager, Pastel de Nata, og bacalu, saltet torsk og drak naturligvis vin o verde.

Porto

Vi tilbragte nogle dage i Porto og lå i en havn i Lexiõse, 45 min. med metro til byen. Til jer der ikke kender Porto er den et besøg værd. Vi var på bådtur under de 6 broer, der går over Duoro, på rundvisning i Casa Musica og naturligvis til portvinssmagning på Grahams Port. Derudover gik vi byen tyndt i de små gader på klipperne, hvor det nogle steder er som at gå i en labyrint.

En anden portugisisk perle er Peniche, som er kendt for sine mange fiskerestauranter. Og jeg skal lige love for, at vi fik fisk. Vi troede, vi havde bestilt et fiskespyd med *forskelligt* fisk, men i stedet fik vi et kæmpe fad med *forskellige hele grillede fisk*. Lidt overvældende, men vi var vel sulte langturssejlere, der skal have noget at stå imod med, så vi spiste det meste. Om vi alene kunne give den ikke engelsk talende tjener skylden for fejlbestillingen, er nok ikke rimeligt.

Lissabon

Torsdag den 24. August nåede vi Lissabon i min. 30 grader. Vi ligger i en havn midt i byen. Her er en del larm fra fly der gør klar til landing, bilstøj fra broen, 24. Augosto og musik fra et sted i byen. Vi var dog første nat så trætte, at det ikke spolerede vores nattesøvn.

I skrivende stund sidder vi ved poolen i min tante og onkels skønne hus på Algarve. Vi har forladt båden for nogle dage, taget på en lille charterferie i en lejet en bil og kørt til Portugals solkyst. Min fætter André, hans kone Daniela og deres søn Thomas på 3 snart er her også. Det er skønt at se familien igen efter en del år, og det er første gang Klaus møder mine internationale slægtninge.

Klaus er ved at lave studier om Madeira, for vi regner med, at rejsen skal gå videre hertil. Første stop bliver Porto Santo, den lille ø ud for Madeira, som alle siger, man ikke må gå glip af. Først skal vi dog være turister på Algarve og herefter i Lissabon. I dag går turen til stranden i vores lejede Ford Fiesta. I morgen tager vi på udflugt med Daniela, André og Thomas til øen Ilha de Baril nær Faro. Her skulle strandene være som i Caribien, siger Daniela, der er fra Costa Rica. Det lyder jo skønt, og så håber vi bare, at vandet er varmere end i de spanske fjorde og det nordlige Atlanterhav.

Ulla

OBS: V har lavet en billedmappe på hjemmesiden fra den første del af turen. Vi har også lavet en liste over de steder vi har besøgt.

se flere billeder

Lise siger: 28. august 2017 kl. 13:18 Hej I to eventyrere tak for inspirerende læsning. Vi savnede dig Ulla i weekenden og jeg var glad for en lille snak med din mor – det var så dejligt at se dine søde forældre. Kristina klarede det helt fantastisk, så vi lavede vist trods alt en meget fin koncert. God vind ! Kh Lise	

Rejsebrev nr. 6 – Breaking news- Reportage fra Atlanten

Udgivet den 6. september 2017 Af Klaus Ellehauge — 6 kommentarer ↓

BREAKING NEWS 6-09-2017

Den danske sejlbåd Fuga er i morges nået frem til den lille Portugisiske ø Porto Santo 20 sømil nord for Madeira efter 4 døgns sørejse fra Lissabon. I alt 500 sømil. Besætningen har det godt.

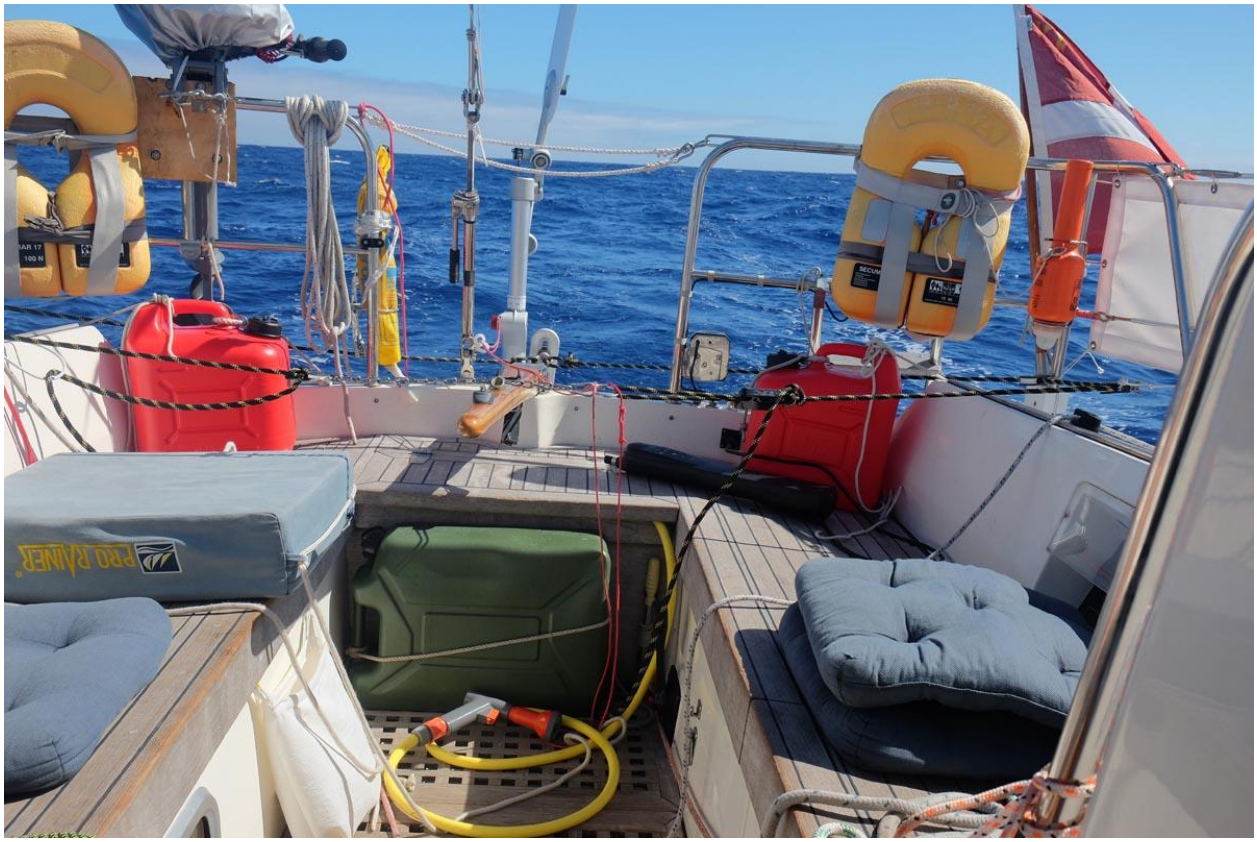

Reportage fra Atlanten – 05-09-2017
Det er ikke så længe siden vi sendte vores sidste nyhedsbrev, men da man ofte har god tid til søs har vi brugt noget af tiden til en lille reportage. Vi sejlede ud fra Lissabon lørdag den 2. september med kurs mod Porto Santo, en lille ø ca. 20 sømil nord for Madeira. Turen på ca. 490 sømil er beregnet til ca. 4 døgn. Indtil videre er det gået fint, selvom vi det første døgn havde store bølger og Ulla blev lidt søsyg. Men efter 1½ døgn har søsygen fortabt sig, og der har også været en periode med roligere bølger.

Nu er vinden taget lidt til igen, og det ser ud til at der ikke skal så megen vind til før bølgerne vokser igen. Og hvad får vi ellers tiden til at gå med? Klaus har ansvaret for sejlføring og navigation. Vejrudsigten hentes som grib filer via satellit telefonen, og så skal der regnes på, hvornår vi når i land. Vi vil helst nå frem når det er lyst, så på det seneste har vi mindsket sejlføring for ikke at komme for tidligt frem. Så der bliver arbejdet med at sætte og tage genakker op ned, at sætte spillerstage og at tage reb i og ud af storsejlet.

Ulla har en tendens til at blive træt, når huns sejler, så hun har sover meget. Hun har også bagt brød og står for madlavning og forsyninger af kiks og chokolade til nattevagten. Derudover prøver vi begge at sove så meget som muligt, så vi kan holde os vågne om natten, hvor vi holder udkik på skift på vagter a ca. 3 timer. Vi har også lige snakket om hvad vi skal gøre, når vi når til Porto Santo i morgen formiddag. Der skulle være meget hyggeligt med en fantastisk badestrand og en top som kan bestiges. Det skulle også være godt at leje cykler, så mon ikke vi bliver der mindst en uge.

På billedet ses vores bruser, som vi brugte til vores midtvejsbad i går. Endvidere vores vindror og autopilot, som styrer båden. Og endelig kan I se, at vi har købt ekstra dunke diesel, så vi kan være sikre på at nå frem, hvis vinden svigter. Dem bliver der så ikke brug for denne gang, da vi kun har gået lidt for motor. Det andet billede viser, at der ikke bliver ryddet så meget op i kahytten, når der er for uroligt til det.

se flere billeder

Lena Poulsen siger: 6. september 2017 kl. 18:52 Det lyder sindssygt spændende altsammen – undtagen det med søsygen jeg er sikker på, at søvnen gør dig godt, Ulla I må nyde landgangen og se mest muligt af Porto Santo. I er seje Breaking news fra Danmark: Prins Henrik er blevet udredt i sommerens løb og har netop fået diagnosen demens. Ønsker det bedste for ham og hans familie. Måske vil det skabe positiv opmærksomhed omkring sygdommen og bryde tabuer ned. Demens skal udfordres med viden! Knus, Lena	
Elsebeth Terkelsen siger: 6. september 2017 kl. 19:33 Kære Ulla og Klaus. Mit hjerte sprang lige et slag over, da jeg læste indledningen – "Den danske seljbåd Fuga …" – jeg forventede "er stødt på grund" – eller værre. Men heldigvis har I det godt. Pånær lidt søsyge. Skønne, skønne billeder i alle jeres nyhedsbreve. Det er virkelig et eventyr! Vi er lige kommet hjem fra Cádiz, som jo ligger noget syd for, hvor I befinder jer nu. Men vi sendte jer en tanke – det kunne have været sjovt, hvis I lige var kommet forbi I ønskes fortsat god tur! Her er alt ved det gamle :)) Kærlig hilsen – også fra Hans! Elsebeth	Klaus Ellehauge siger: 7. september 2017 kl. 12:58 Kære Elsebeth og Hans Tak for hilsen.Ja det havde været sjovt at komme til Cadiz, men vi ville gerne afsted herned inden det bliver for sent på året.. Måske kan det lade sig gøre til foråret på vej ind i Middelhavet. Vi er på bredde med ca. Casablanca så du har vist fået byttet om på nord og syd? :-). Du må også hilse Hans..
Kjeld siger: 7. september 2017 kl. 16:06 Godt at i er kommet sikkert i havn. Det må være lidt anstrengende at være så længe på havet med sporadisk søvn og det må da også	

have blæst noget til sidst kunne jeg se. Jeg synes også godt at man kan se på billedet at i er blevet lidt mere søagtige Vær glade for at i er i godt vejr. Her står den på heldagsregn for anden dag i træk. Kjeld	
Ane siger: 10. september 2017 kl. 7:24 Kære begge Dejligt at følge med. I beskriver en verden om sejlads som er fremmed for mig, men jeg glæder mig over at det virker helt hjemmevant for jer begge. Det lyder hårdt med natsejladsen, men sådan er sporten – det sure med det søde . Mange hilsener fra det danske efterår og os på Mosebuen.	
Lis Ernstorn siger: 21. september 2017 kl. 13:26 Hej Ulla og Klaus. Dejligt i skriver og fortæller om jeres spændende tur til søs, der er jo visse udfordringer ind imellem kan jeg forstå, men det klares jo på bedste vis. Jeg har fra 21 juli til 5 august været en tur i Grønland, først i Nuuk i 6 dage,derefter en skøn sejltur langs den Grønlandske vestkyst i 2 døgn, og et fantastisk vejr,inden vi kom til Ilullisat, hvor vi var i 5 dage, og så den utrolig flotte isfjord, og masser af isbjerge, en helt igemmen fantastisk tur. Ulla tak for hilsenen til min fødselsdag. Mange hilsner Lis	

Rejsebrev nr. 7 – Porto Santo

Udgivet den 26. september 2017 Af Klaus Ellehauge — 6 kommentarer ↓

Vulkanøen Porto Santo blev foreløbig det længste stop på vores togt, og her kom vi for første gang til at føle os næsten hjemme. Den lille ø befolkningsmæssigt på størrelse med Samsø, ca. 5000 indbyggere, er et fantastisk sted. Et yndet turistmål for portugisere fra Madeira og fastlandet, men vi mødte også mange englændere og tyskere. Turistsæsonen var ved at være slut, og øen var derfor ikke domineret af turister. Der er en lille lufthavn på øen. Tidligere måtte man flyve hertil, hvis man skulle til Madeira. Fra Porto Santo går der en lille færge til Madeira.

Hvis du vil ha dig et godt job, så flyt til Porto Santo, blev for os et gennemgående motto. Måske ikke det bedst betalte men no stress. Der er politi på hvert gadehjørne. Har de brug for en kop kaffe gør de lige stop på en af de lokale caféer. De viser sig også af og til på stranden, så her blev vi også passet på. På stranden var der livreddere, som sad i en noget der lignede en golfvogn og skabte sig overblik over det begrænsede antal badegæster mens de spiste sandwich. Da vi skulle indregistreres på havnekontoret blev vi mødt af et utroligt venligt personale. Hver havde sin funktion, men kun én talte nogenlunde forståeligt engelsk. Efter indregistrering, dvs., at vi opgiver alle oplysninger om båden, personlige oplysninger m.v., blev vi vist ind på politiets kontor, som skulle have de samme oplysninger. Senere på dagen bankede to kvindelige toldere på båden, som bad om samme oplysninger og selvfølgelig også lige skulle sikre sig, at vi hverken havde guns, drugs og kun alkohol til eget forbrug med ombord. Under registreringen opdagede de, at de havde forvekslet os med en tysk båd, hvilket de morede sig meget over og gav sig GOD tid til at grine færdig.

Strandvagterne har ikke travlt

GOD TID har de i Portugal og udpræget i Porto Santo lige fra kassedamen i supermarkedet til tjeneren på den restaurant, hvor jeg endelig fik lært at spise pulvo, den ottearmede blæksprutte. Vi havde fået anbefalet en lille restaurant oppe i bjergene, hvor vi som en del af servicen kunne blive hentet og bragt tilbage til marinaen med minibus. Nok den eneste måde, de kunne sikre kunder på. Vi fik den skønneste mad inspireret af lokale råvarer og gamle traditioner, æstetisk anrettet i smukke omgivelser. Utrolig venlig betjening, men aldrig har jeg set en vin blive åbnet og skænket med så langsomme bevægelser. Nærmest helt mediterende. Og den grillede blæksprutte var så lækker og slet ikke gummiagtig. Klaus var især glad for desserten, som vi selv var henne at vælge i montren: Et stort stykke chokolade cheesecake!

Porto Santo bød på mange skønne oplevelser. Vi lejede cykler, mountainbikes, i tre dage. Set i bakspejlet var det nok lidt ambitiøst, da det kun går op eller ned ad bakke. Ingen af os havde dog lyst til køre på scooter, hvilket også var en mulighed på de stejle og nogle gange ujævne veje. Dernæst mente vi ikke, at øen var større, end den kunne ses på cykel. Og det gjorde vi, og kom i topform! Vi cyklede op til den næsthøjeste top, Pico Castelo 437 m.o.h. Vi svømmede i

svømmebassiner skabt naturligt af klipperne.

Vi oplevede de smukke strukturer i klippen, som lignede orgelpiber på Pico Ana. Ved det østligste punkt badede vi ved en meget smuk badestrand ved en klippekyst med det skønneste vand. Vi oplevede nordkysten, barsk, råt og overvældende landskab.

Porto Santo er tør, og det regner ikke meget i løbet af året. Alligevel dyrkes der grøntsager og frugt, fx vandmeloner og bananer. Kartofler og gulerødder vokser langsomt og bliver søde og smagfulde. Der dyrkes vin, som laves til øens egen Porto Santo vin. Den er de meget stolt af, speciel i smagen, men vi fik den med polvo escabeche, blæksprutte, på en lille restaurant ejet af vinbonden selv, og den smagte skønt. Hertil hjemmebagt brød lavet af mel fra druekerner.

I Vila Bal Eira, øens hovedby ca. 1,5 km fra marinaen, var der Columbusfestival de sidst dage, vi var på øen. Her så vi selve Columbus' skib komme sejlende. Der var musik, dans, teater og boder med mad og lokal kunsthåndværk tre dage på byens torv. Det var tydeligvis en stor årlig begivenhed med mange lokale deltagere. Festlighederne startede ved otte tiden om aftenen og fortsatte mindst til midnat.

Columbus kommer til byen

Columbus boede i en periode på Porto Santo, og vi var selvfølgelig inde at se huset, som sandsynligvis havde været hans hjem.

På Porto Santo fik Klaus og jeg endelig rigtig gang i violinerne, som stadig er intakte. Vi mødte Allan og Anette fra den danske båd Nala Danica. Allan havde taget sig guitar med. Vi dannede hurtigt bandet The Sound of the vikings. Vores debutkoncert forgik i kahytten på Nala Danica for særligt inviterede. Programmet var overvejende nordisk, en blanding af folkemusik og sange fra den danske sangskat. Nu må vi så se, om succesen fortætter i Funchal på Madeira, hvor vi mødes igen.

Allan fra Nala Dancica

Inden vi forlod Porto Santo havde vi en meget vigtig opgave, der skulle løses og udføres. Det er traditionen, at sejlere der kommer til øen maler et molemaleri på molen, som en måde at sætte et spor på. Mange var utrolig flot udført og andre mere simple. Klaus fik lavet en fin skabelon, som vi med bagepapir fik overført til en ledig plads på molen. Malingen havde vi købt i byen. Blot manglede vi den røde farve til det danske flag inde i g'et. Jeg kom i tanke om min røde neglelak,

som reddede det synlige danske afsæt.

Molen i Porto Santo

Den 18. september sejlede vi de 41 sømil til Madeira. Fra havsiden så vi den meget specielle landingsbane i lufthavnen. Jer der efter 2000 har været på Madeira ved, at den står på enorme søjler, som går ned i vandet var klippeafsats. Vi så fly, der vendte ude over havet, hvorefter de fløj tæt ind til klippen og landende her. Et imponerende syn. I lørdags hentede vi Lea, Klaus' datter i lufthavnen. Hun skal være med os 2-3 uger og sejle med til de Kanariske øer, som kun er en sejlads på ca. 2 døgn.

Dette rejsebrev stopper her, men I kan glæde jer til næste nummer, hvor vi vil fortælle om halsbrækkende bjergkørsel, levadavandringer og storslåede naturoplevelser på Madeira.

NB:

Opdatering på tekniske udfordringer: Vi har ikke haft tekniske nedbrud et stykke tid. Vores GPS snyder os nogle gange for nogle sømil, og det går ikke, for når vi kommer hjem, skal vi jo kunne fortælle, hvor langt, vi har sejlet. Det fik vi i første omgang løst ved at tage GPS'en med i bilen til Algarve, altså var den tændt på motorvejen, hvor vores båd så sejlede. Da vi nåede til 3582 fik jeg ordre på at slukke, for nu var den med igen. Sidenhen har Klaus fundet ud af, hvordan man ændrer tallet.

Vi har et lille problem med VHF 'en, der indimellem udsender nogle forfærdelige alarmer. Dette efterfølges af en besked, man alligevel ikke forstår. Det er især træls om natten, hvor alarmen er

værre en den værste alarm på vækkeuret. Om dagen har vi en turnusordning, så vi skiftes til at gå ned i kahytten og afbryde den. På to-do listen står der, at Klaus skal ringe til producenten.

Sidst men ikke mindst: Vi spiser stadig mange is, drikker masser af skøn vin og nyder sommervarmen, hvor vi kan sidde længe uden om aftenen i shorts og bare arme.

Se flere billeder

Leif siger: 26. september 2017 kl. 20:23 Kære venner! hvor lyder det dejligt! Nyd det! I har fortjent det! KH Leif	
Raimunda B G Jensen siger: 27. september 2017 kl. 12:06 Hi there! Nice to hear about your tour, thanks for sharing, can't wait for the next letter. We are fine Came back from DK yesterday and had and event going on for mastercard for 300 people, i had to do 35 centre pieces in 2 hours. Done it Claus had birthday and we went there (Sonderborg) to celebrate with him, we spent the time going to parks, legoland and more, Luca and Tomas were delighted. We got to know the place he lives and work and it is a very beautiful small town. Poul will be here until next week. Hope you continue a happy journey, Love Rai	Ulla siger: 27. september 2017 kl. 23:05 Dear Ray Thank you for the nice comment. We have enjoyed our time on Madeira and look forward to the Canarian Island. Tomorrow we leave Funchal and go to Santa Cruz at Tenerife. Lea is whith us now, so we are 3 on bord. Nice to hear, that Claus lives in a good place. Hope her also will be happy with hos job. Lots of greetings to all of you, Poul, Claus, André, Dani an the to boys Love Ulla
Kjeld siger: 27. september 2017 kl. 14:38 Det lyder godt nok dejligt, OG i går absolut ikke glip af noget her i DK. For mit vedkommende er det arbejde, spise sove, arbejde spise sove lige for tiden. Glæder mig til jeg bliver pensio ha ha så kunne det være jeg skulle tage en tur til Poto Santo og få mig et retrætejob på stranden ha ha	
Lena Poulsen siger: 28. september 2017 kl. 20:30 Kære Ulla og Claus Tak for de forrygende rejsebreve fra Porto Santo + Det lyder virkelig til, at I nyder livet og lader eventyret komme til Jer. Efteråret er mildt og vi har haft et par dage med højt til himlen. Jeg glæder mig til beretningen fra Madeira og ønsker Jer alle tre alt godt på rejsen til de kanariske øer Kram fra Lena	
Ane siger: 5. oktober 2017 kl. 16:13 Kære begge Det er altid godt at blive mindet om at livet kan leves uden stress. Mon ikke bademesteren i Porto Santo i bund og grund har det godt? Til det kulinariske – vi danskere har helt bestemt undervurderet blæksprutten. Over en periode på mange år er vi alle fire kommet til at holde af den mere og mere. Den rummer virkelig mange muligheder ved en kærlig servering. Sikke nogle flotte billeder. Bjerge, vand, strand og såmend lidt sol. Det er altid en smuk kombination. Fortsat rigtig god rejse!!	

Rejsebrev nr. 8 – Algarve og Lissabon

Udgivet den 17. oktober 2017 Af Klaus Ellehauge — Ingen kommentarer ↓

24. august – 2. september

I dette rejsebrev skruer vi tiden tilbage, for vi har endnu ikke fortalt jer om Lissabon og Algarve.

Rejsebrev sluttede ved poolen i min onkel og tantes hus ved Vilamoura på Algarvekysten i Portugal. Min onkel så vi kun den først aften, da han skulle rejse til Brasilien i forbindelse med sit job. Min tante var næsten heller ikke hjemme. Hun laver blomsterdekorationer på Hotel Pine Cliffs, et kæmpestort hotel i Albufaira. Hun gav os rundvisning der, hvilket er som at befinde sig i en amerikansk spillefilm, smukt og luksuriøst. Kongen fra Saudiarabien havde netop boet der i 14 dage.

Vi nød for en stund at have GOD plads, en stor seng og et lækkert badeværelse. Vi tilbragte mange hyggelige timer med familien og Marselli fra Brasilien. Marselli er brasilianer og hjalp Ray på hotellet i sin ferie fra jurastudiet i Tyskland. Daniela, André og Thomas er flyttet tilbage til Portugal efter nogle år i Rio, bor nu i Lissabon og var på ferie på Algarve. Sprogligt er vi efterhånden ved at føle os ret internationale. Vi taler meget engelsk, for det er det sprog, de fleste forstår….lige med undtagelse af franskmændene.

Jeg har været på Algarve mange gange og forbinder denne del af Portugal med skønne strande men også domineret af mange turister i højsæsonen og rige englændere, der enten har et stort hus eller en stor båd der. Trods dette, synes vi begge, at Algarve har meget at byde på. Sæsonen var på hæld, og det kunne mærkes både i by og på strand. Vi var i Vilamoura, der har en stor marina, næsten udelukkende fyldt med store og dyre motorbåde og sejlbåde. Ikke en havn for 2 langtursejlere i en ældre 31 fods sejlbåd. Her er intet tilbage af Portugal, og man møder mest rige irere og briter. I supermarkedet taler ekspedienten uden videre engelsk til kunderne. Bebyggelsen er huse og lejligheder bosat af rige udlændige. Eneste plus er den kilometervis lange sandstrand, hvor vi fik den skønneste dukkert til dags dato på rejsen.

I Praia Benegil var vi på én af de smukke strande, som Algarves kyst har flere af, omgivet af klipper. Et populært sted for portugisere. Vi kom i den første aftentime, hvor folk var på vej hjem fra stranden. Vi gik tur på klipperne og kunne nogle steder se ned i grotterne. Man kan få en sejltur ind, men det kom vi for sent til. Klipperne er lavet af ler og kan styrte sammen, især i regnfulde perioder, hvilket er sket inden for de senere år med dødsfald til følge. Ved strandens café ventede vi en halv time på en tiltrængt is og kaffe, da tjeneren tilsyneladende havde masser af tid…..vi er vel i Portugal, men en udfordring for de to danskere!

En meget anderledes strand oplevede vi i på den østlige del af kysten nær Faro. Her er der ingen klipper men flad sandstrand. Vi var sammen med André, Daniela, Thomas og Marseli på søndagstur med madkurv til øen Barril. Man sejler derud med taxabåd. Der er flere øer, som er en del af et naturreservat. Der er ikke andet, end et begrænset antal badegæster på øerne, altså hverken iskiosk eller toilet. Det var næsten som i Caribien, hvilket Daniela havde lovet os, bortset for vandtemperaturen.

Kulinarisk levede vi godt og spistee mest typical food. Vi spise piri – piri kylling i Guia, grillet kylling med chili. Den serveres i små stykker, som man spiser med fingrene. Hertil pomfrites og en enkel salat. Den eneste ret, man kunne få på restauranten, som var i tre etager. Meget autentisk og fyldt med portugisere denne lørdag aften.

Vi blev inviteret på en fin restaurant langt ude på landet af Ray. Her fik vi blandt andet den lækreste grillede fisk, vistnok seabass og små hjertemuslinger dampet i hvidvin. Vi dark hvid sangria med friske frugter, som varmt kan anbefales, for den smager himmelsk.

Om morgenen hentede vi brød hos den lokale bager. Et større bageri, som leverer brød til hoteller of restauranter, men hvor også det lokale politi lige kører forbi, hvis sulten melder sig og køber de typiske små brød fyld med chorizo. Bageriet lå godt gemt væk i kvarteret, og jeg lærte aldrig at finde derhen på egen hånd.

Den 29. august kørte vi tilbage til Lissabon efter 4 dage på Algarve. Med os havde vi gode råd til sightseeing i Lissabon, som var programmet de kommende dage. Til slut vil vi gerne sige tusind tak for jeres gæstfrihed både til Ray og Poul men også til Dani, André og Thomas.

I Lissabon var der varm, meget varmt. Om natten måtte vi lægge øre til et diskotek, som først stoppede musikken kl. 8 om morgenen. Med øreprop per gik det. Flyene til Lissabon airport fløj lavt over marinaen. Når det så er sagt er Lissabon en skøn by. Vi var på Castillo S. Jorge. Vi kørte med sporvogn derop, for det skal man prøve i Lissabon. Ellers hang vi mest ud rundt i byen. Vi spiste pastel de bacalau, som er en aflang ”frikadelle”, lavet af kød fra saltet torsk og den lokale friskost. Vi drak sangria på en hyggelig café i den gamle bydel, mens vi blev underholdt af fado på naborestauranten.

Vi gik meget op i, nok mest Klaus, at vi skulle ud at høre noget *kvalitets fado.* Til jer der ikke ved et, er fado en portugisisk musikform præget af klagende melodier og tekster. Sangene synges ofte af en kvindelig sanger og akkompagneres af en portugisisk og en klassisk guitar. Der findes mange fado klubber- og restauranter, hvor man kan høre Musik keen. Efter mange timers research på internettet fandt Klaus frem til en lille fado klub, som vi tog ud til en aften. Det var en meget fin og intens oplevelse at høre de to sangere, som på skift fremførte 4-5 sange med de to guitarister, som spillede fremragende.

Som sejlere var det et must at se Vasco da Gamas grav (ham der fandt søvejen til Indien syd om Afrika i 1498) i kirken ved Jeronimoklosteret. Tæt ved lå et bageri, hvor de lavede vores yndlingskager, Pastel de Nata, den lille portugisiske linse med butterdejsbund og fyld af creme med et strejf af kanel. Vi har spist rigtig mange af dem. Disse var toppen, friskbagte og stadig lune og med en bund så sprød. De blev pakket i en fin rombeformet æske.

Dagen før vi skulle ud på det hidtil længste stræk, 4 døgn til Porto Santo, gik med forberedelser og indkøb. Det var næsten ulideligt at stå og forberede et par retter over et gasblus i varmen, men man lærer at holde det ud gerne med et koldt brusebad ind imellem. Vi så begge frem til at komme til søs og ud i noget køligere luft. Samtidig var vi dog spændte på, hvad Atlanterhavet ville byde os de næste døgn.

Ulla

NB: I 7. Rejsebrev fortæller vi om Porto Santo

se flere billeder

Rejsebrev nr. 9 – Madeira

Udgivet den 17. oktober 2017 Af Klaus Ellehauge — 6 kommentarer ↓

19.– 28. September

Gang på gang har vi erfaret, at det er en fordel at være lille (selvom vi tænker stort 😉). Med sine 31 fod er der altid plads til Fuga. I hvert fald har vi endnu har vi ikke oplevet andet. I Funchal reserverede vi for første gang på turen en havneplads i deres nye marina. Her kunne vi dog ikke garanteres at blive liggende, så vi var heldige at få en plads i den gamle marina, der ikke har mange gæstepladser. Når vi fortæller bådens størrelse på havnekontoret, kan man se, at de ånder lettet op, for så er der en chance for, at vores ønske imødekommes. Prismæssigt er det også billigere at sejle i en lille båd. Prisen regnes ud efter bådens længde og nogle gange også bredden. I Funchal gav vi 16 Euro pr. nat og det er billigt. Nogle gange er der rabat, hvis man bliver i en havn i længere tid. De dyreste havnepenge betalte vi i England. Toppen var 34 pund i Brixham.

I dette rejsebrev vil vi bl.a. udløse spændingen om halsbrækkende bjergkørsel på Madeira. Det var også her, vi lå side om side med de store krydstogtskibe, hvis passagerer fyldte pænt i bybilledet. Lea kom på den 23. september og skulle sejle med os til Tenerife.

Madeira er frodig med masser af skov og blomsterflor. På denne tid af året, er der ikke meget som blomstrer, men man ser og fornemmer den mangfoldige vegetation alligevel. Her dyrker man bananer hele året. Der dyrkes vin, hvoraf størsteparten bruges til fremstilling af Madeira.

Med skam må jeg sige, at jeg forbinder madeira med noget, som drikkes af den ældre generation. Men madeiraen fortjener en chance, så vi tog til madeirasmagning og rundvisning på Blandy´s Wine Logde. Det særlige ved fremstilling af Madeiravin er, at den bliver opvarmet til op til 60 grader og udsættes med vilje for oxidation. Denne proces bevirker, at vinen kan holde sig i lang tid, selv efter, at den er åbnet. Vinen smager skønt, og der findes både søde og tørre vine.

Funchal er en fin by, hvis man ser bort fra mange turister og ingen badestrand. Mange smukke bygninger og en hyggelig gammel bydel. Her ligge restauranterne side om side i de smalle gader. Tjenerne stå på gaden og forsøger at lokke forbipasserende til at spise på deres restaurant. Lea, Klaus og jeg var på én af dem en aften. Vi fik noget lækkert mad samt rigtig god og venlig betjening. Vi undrede os dog over, hvordan forretningen kunne løbe rundt med de få gæster og mange tjenere. Sådan var det på de fleste restauranter. Måske var det anderledes i højsæssonen.

Vi var med svævebane op til den mondæne by Monte. Jeg er egentlig ikke så vild med svævebaner, især ikke hvis man hænger langt over jorden, og det gjorde vi i de ca. 15 minutter turen varede! I Monte kan man, som før i tiden, blive kørt 2 km ned af bjerget med kurveslæder, der styres af hvidklædte mænd i madeirastøvler. Vi afstod fra denne attraktion og tog svævebanen ned igen, men fascinerende var det.

Og nu til bjergkørsel. Vi havde lejet en bil, godt nok billig, men fik udleveret en noget slidt Fiat Punto uden at brokke os. Den burde jo kunne køre i bjerge, for der er ikke andet på Madeira. Det var Klaus, der sad bag rettet. Det gik snart op for os, at puntoens motor

var ved at være træt og slidt, så den kunne kun trække laaangsomt i første gear op ad bakkerne og var en stor benzinsluger.

Det var nogle nervepirrende dage, hvor jeg var glad for, at jeg ikke var Klaus, der skulle sætte i gang på stejle skråninger, holde foden solidt placeret på bremse eller speeder og vige uden om andre biler på smalle passager. På en måde var det godt, at han skulle koncentrere sig om kørslen, for så undgik han at kigge ned af bjergsiderne, når det gik lodret ned ved vejkanten. Det er han nemlig ikke så glad for.

Madeira er kendt for sine mange smukke vandreruter heriblandt levadavandringer. En levada, er en smal vandingskanal, som fører regnvandet fra bjergene i nord til de opdyrkede terrasser, vinmarker og parker i syd. Langs kanalerne går vandrestier, som kan være mere eller mindre udfordrende. Klaus og jeg tog en af de lette og noget af en middelsvær på den nordlige del af øen. Denne dag havde vi regnvejr for første gang siden England. En levadavandring er meget smuk naturoplevelse. Det er som at gå i en regnskov. Undervejs møder man vandfald og flotte udsigtspunkter. Der er kun lidt højdeforskel på ruterne, da vandet skal sive langsomt ned, så det er ikke bjergvandringer.

Det fik vi til gengæld prøvet på en flot solskinsdag, hvor vi kørte vi op til Pico Arreiro (1818 m.o.h.) En meget flot køretur. På toppen skiltes Klaus og jeg. Vi gik hver vores vandrerute, Klaus en lettere og jeg gik 2 ½ time på den ret udfordrende vandrerute mod Madeiras højeste bjerg Pico Pulvo (1861 m.o.h.), en rute hvor man bestemt ikke skal lide af højdeskræk. Her går man blandt andet igennem flere tunneller, og ved udgangen af hver tunnel mødes man af et nyt panorama.

I Grutas o Centro do Vulkcanismo var vi inde at gå i grotter af vulkansk oprindelse. Grotterne blev opdaget i 1855 men først åbnet for offentligheden i 1996. Spændende museum, med blandt andet 3-D film, der fortæller en helt masse om Madeiras oprindelse og vulkaner i det hele taget. Et must at vide noget om, for vi skal bo på vulkanøer de næste ca. 6 måneder.

Det var efter grotterne at vi tog vores mest nerveprirrende afstikker væk fra hovedvejen. Jeg havde læst, at dette skulle være det virkelige Madeira. Det var det skam også med hensyn til halsbrækkende bjergkørsel. Men smukt var det at køre gennem laurbærskov med udsigt til små køkkenhaver og redskabsskure. Det lykkedes os at vende bilen, da vejen pludselig var spærret, hvilket vi oplevede flere gange på øen.

Efter denne oplevelse trængte vi til lidt wellnes, så vi tog til natursvømmebassinerne i Porto Moniz. Et smukt anlæg, hvor bassinerne er dannet af størknet lavamasse og vandet fra havet strømmer ud og ind. Så var vi klar til de mindst 50 hårnålesving tilbage til Funchal. Dagen sluttede med en velfortjent whiskey – den største til Klaus!

Efter fire dage hentede vi Lea i lufthavnen, og afleverede derefter bilen. Vi tog bussen til nonnernes dal, Cural das Freiras. Nonnerne flygtede til den utilgængelige dal fra Santan Clara klosteret i Funchal under et piratangreb i 1566. Lea og jeg stod af bussen, så vi kunne gå den smukke tur ned af bjerget til den lille landsby, hvor vi mødtes med Klaus, der valgte at blive kørt ned. Det var nu ikke uden sug i maven at sidde i bussen. Flere passagerer (turister) gav et lille gisp, når det gik brat ned uden for vinduet. Det morede tilsyneladende chaufføreren, der så lige gav speederen et par centimeter ekstra.

Det blev derimod langt fra nervepirrende den første dag på den to døgn lange sejlads til Tenerife. Vi sejlede ud kl. 15 om eftermiddagen den 28. september. Indtil videre havde vi ikke set Atlanterhavet så spejlblankt. Det ændrede sig dog gradvist, så den sidste nat blev vi væltet godt og grundigt rundt i vores køje. Sejladsen gik fint, og det var rart at være tre om bord til at dele vagterne. På turen fik vi gang i vores fiskegrej. Højdepunktet var, da vi fangede vores første fisk. Jeg stegte den på panden, og vi spiste den til frokost med brød og mayo of citron. Serene fik vi en ret stor fisk på

krogen, som desværre hoppede af igen. Vi skal lige lære det der med at tage farten af båden m.v. og jeg benytter mig af enhver chance til at hente gode råd om fiskeri hos de mere erfarne.

Lørdag den 30. juni kl. 16.30 ankom vi til Santa Crux. Vi havde nået vores endelige mål, de

Kanariske øer, og kan nu se frem til et halvt år på de forskellige øer – og det bedste af det hele: De lune temperaturer fortsætter her.

Vi har nu været i Santa Crux i lidt over 2 uger. Lea afmønstrede i torsdags og vi har besluttet at blive til slutningen af måneden. Herefter går turen videre til enten El Hierro eller La Palma. Hele december har vi reserveret plads på La Goumera.

I næste rejsebrev kan I glæde jer til at høre om Tenerife, øen med vulkanen Teide, hvoromkring landskabet er som på en fremmed planet.

Ulla

NB: Vi har lavet nye billedgallerier, denne gang med tekster.

Se flere billeder

Bettina siger: 19. oktober 2017 kl. 6:51 Kære Ulla og Klaus. Ved hvert rejsebrev tænker jeg på at sende en hilsen tilbage, for at lade jer vide at jeg følger med og glæder mig over brevene og over, at I lyder til at have det så skønt. Hver gang tænker jeg – Det er dejligt at høre fra jer og om hvor godt det går med rejsen. Hvor er det godt at I kan opleve så meget spændende og godt, – langt væk fra det daglige trummerum, som kan have en kedelig tendens til at indsnævre og endda sløre perspektivet på tilværelsen. En rejse som jeres kan give blik for, hvor smuk og mangfoldig vores klode er. Det burde være et must for alle at rejse ud i verdenen og se sig godt omkring – og når man så ikke selv kan tage af sted, er det dejligt at kunne følge venners beretninger Jeg ønsker jer fortsat en fantastisk tid og I skal vide, at jeg følger med og glæder mig over at høre om jeres oplevelser, også når jeg ikke 'kvitterer' med en kommentar Pas godt på jer selv og hinanden. Knus fra Bettina	Ulla siger: 6. november 2017 kl. 22:22 Hej Bettina Tak for din søde kommentar. Jo, jeg værdsætter i høj grad chancen for at få muligheden for nye perspektiver på tilværelsen over så lang tid. Det kan også gøres på andre måder, men sejlerlivet er noget særligt. Vi har jo vores hjem med os, hvilket også giver mulighed for indimellem at trække sig og søge hjem til sin trygge base. Vi møder mange søde mennesker, både andre sejlere men også lokale. Det er det bedste ved at rejse. Jeg får brugt mit spanske her, da der ikke er så mange, der taler engelsk på de kanariske øer. Håber stadig, du nyder at spille på min violin. Når jeg spiller på min cigarkasse savner jeg den virkelig Men er glad for at den ikke er med ombord, men i gode hænder hjemme i Danmark. Knus fra Ulla og også en hilsen fra Klaus

Henning Schjøler Pedersen siger: 23. oktober 2017 kl. 7:58 Kære Klaus og Ulla Hjertelig tillykke med jeres sejlads. Jeg glæder mig til, at læse flere rejsebreve med gode oplevelser. God vind og sikkerhed! Kh Henning	Klaus Ellehauge siger: 28. oktober 2017 kl. 18:01 Kære Henning Tak for hilsen. Jeg regner med at vi skal sejle til El Hierro i morgen, som så bliver det længste væk vi kommer. Kh Klaus og Ulla
Kjeld siger: 28. oktober 2017 kl. 6:53 Det ser dejligt ud. Det er bare med at nyde det. Her i DK er vi nået til efterårets første storm Ingolf, og jeg skal skynde mig ud i Herslev havn og trække Askeladen på land i dag. God vind fra Kjeld	Klaus Ellehauge siger: 28. oktober 2017 kl. 18:03 God ophaling

Rejsebrev nr. 10 – Tenerife

Udgivet den 8. november 2017 Af Klaus Ellehauge — 3 kommentarer ↓

30. september – 29. oktober

En hel måned på Tenerife var egentlig ikke tanken fra begyndelsen, men som dagene gik, oplevede vi, hvor rart det var ikke at tænke på næste destination, før vi følte os klar til det. Det er jo et af de privilegier, man har som sejler, for man har sit hjem med sig. Vi havde dage, hvor vi bare var

hjemme på båden og dage, hvor vi var turister på den naturmæssigt flotte og spændende ø. Lea var med til den 12. oktober, hvor hun afmønstrede.

I dette rejsebrev fortæller vi dels om highlights fra Tenerife og dels om alt det andet, man oplever i stort og småt som langturssejler, og hvad vi lærer undervejs.En lille sjov ting, vi har bidt mærke i siden Spanien er, at vi møder mange hunde, der går tur alene – altså ikke i snor. Selv inde i byerne møder vi dem. I går mødte vi to små hunde, der var bundet sammen, smart nok, for så bliver de ikke væk fra hinanden. Det gør det selvfølgelig meget nemmere for hundens ejer, at hunden kan lufte sig selv og hundene ser faktisk ud til at hygge sig.

Nu til Teide, absolut højdepunktet på Tenerife. Det specielle ved Teide er, at den stikker ca. 1200 meter op midt på øen fra sit kæmpe plateau, der udgør Teide Nationalpark med et samlet areal på 18.900 ha. Teide er men sine 3.718 m det højeste punkt i Spanien og den 3. højeste ø-vulkan i verden. Teide er nem at kende fra søsiden. På klare dage kan den ses fra flere af de andre øer -et smukt syn.

Vi var der tre gange i lejet bil. Vi havde i øvrigt bedre held med billeje på Tenerife end på Madeira. Vi delte en bil i 8 dage med Allan og Annette fra Nala Danica. Vi har erfaret, at vi efter to dage med bjergkørsel og sightseeing, har brug for en hviledag, så det var perfekt med en delebil. Fra Santa Cruz til Teide kører man igennem smukke skove med kanarisk bjergfyr. Undervejs er der Miradorer (udsigtspunkter), og fra ét af disse ser man Teide første gang. Når skoven slutter kører man ind i nationalparken og et fantastisk månelandskab begynder.

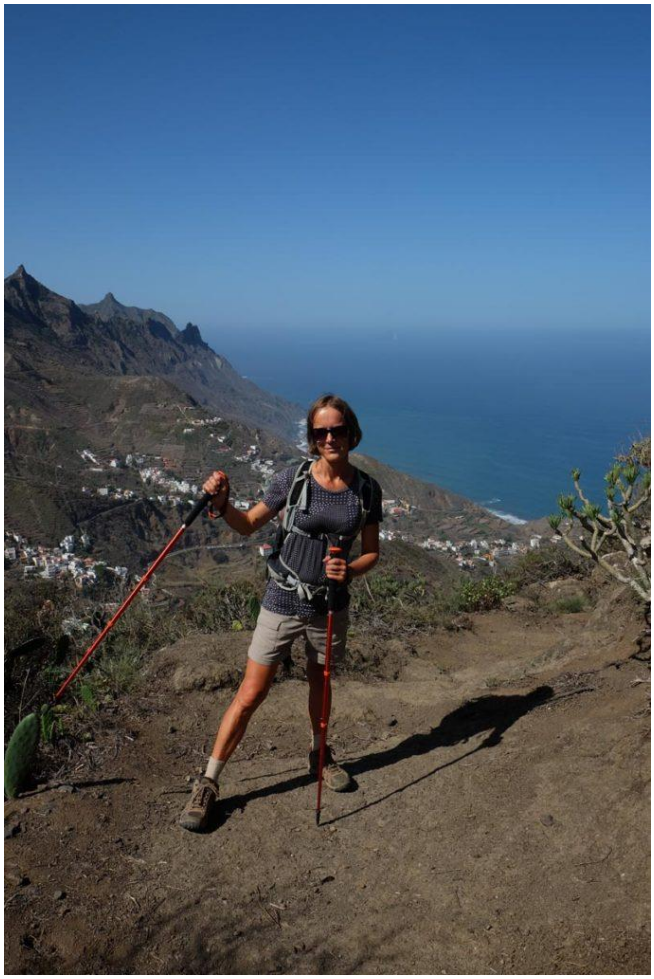
Vi havde købt billetter til svævebanen, der går fra plateauet og 1000 højdemeter op til 200 meter fra kraterkanten. Turen blev aflyst to gange, da man lukker svævebanen, hvis det blæser for meget. 3. gang var lykkens gang. Det var en temmelig crowded dag i området omkring svævebanen, og parkeringspladserne var få. Vi undrede os over, at man ikke havde anlagt flere p-pladser, når der nu er så meget jord at tage af. Nå, men det lykkedes Klaus at få klemt bilen ind i vejkanten uden at ramme store vulkansten og inden for den hvide kantstribe, så vi undgik onde øjne fra chaufførerne i forbipasserende busser.

På toppen var det koldt og meget smukt. Vi gik i høj sol og over skydækket, der lå som et hvidt tæppe under os. Det var tilladt at tilbringe en time deroppe. Noget af tiden blev brugt på at spise madpakker skarpt overvåget af 3 vagter, de holdt øje med, at vi ikke efterlod affald. Det gør man nemlig meget ud af at pointere via skiltning. Det er også strengt forbudt at tage sten med hjem oppe fra vulkanen, selv om det så ud som om, der var nok af dem.

Der er mange vandreruter på Teide, og vi gik to ture deroppe, begge gange i flot solskinsvejr. Vi er blevet veludrustede bjergvandrere, for vi har købt vandrestøvler, de rigtige svedtransporterende sokker og vandrestave i Decathlon – en gigantisk sportsudstyrsbutik nær Santa Cruz. Her har jeg også investeret i en våddragt og snorkelgear i håb om, at finde gode snorkelsteder på de andre Kanariske øer.

Vi fik flere smukke naturoplevelser på Tenerife. Nord for Santa Cruz ligger Anagabjergene med naturformede kløfter og bjergkamme. De er karakteristiske med de mange spidse toppe. Skoven midt i bjergene består af laurbær. Vi vandrede og kørte deroppe. Ved kysten fandt vi den skønneste strand med sort sand og maga høje bølger – et paradis for surfere men også for almindelige strandelskere som os.

Santa Cruz er en by på ca. 200.000 indbyggere. Som i Funchal kom de store krydstogtskibe forbi og øgede menneskemængden i bybilledet betydeligt.

I byen var der et madmarked, som er noget af det fineste, vi har set. Her var det skønt at kunne proviantere næste dagligt.

Vi købte mest lokale råvarer fx frugt og grønt, fisk og kød. Her kunne jeg få praktiseret mit spanske, da de handlende som regel var god for en lille snak. Slagterkonen ville i hvert fald være helt sikker på, at jeg forstod, at det hakkede, kød hun solgte mig var fra hendes egne køer hjemme på fincaen.

Vi savnede en strand i byen. Vi måtte 8 km nord for centrum til stranden Teresita, som var lavet med kunstigt sand fra Sahara. Eneste ulempe var, at man ikke skulle komme der i blæservejr, for så var det som at befinde sig midt i en sandstorm – det prøvede vi også. Fra Santa Cruz og ud til stranden var der en fin og bred går-og cykelsti, som især morgen og aften var fyldt med motionerende spaniolere. Faktisk er spaniolerne meget aktive sportsfolk. Folk i alle aldre løber, går, cykler og laver styrketræning i bybilledet, og jeg fik mig nogle løbe- og gå ture iblandt dem.

Spaniolerne elsker at feste. Det oplevede vi til fuldmånefesten den 17. november. Byen var tætpakket med mennesker, så mange at man på byens barer denne aften ikke lavede cocktails. Det var umuligt at få nogen til at lave en pina colada til Lea, så dagen efter købte vi alle ingredienser ind samt en cocktailshaker, og så lavede vi dem da bare selv.

I Santa Cruz blev vi introduceret for begrebet ponton-komsammen. Særligt svenskerne, denne gang Anders fra Ladybird, er gode til at tage sociale initiativer, så vi blev inviteret til fællesspisning (kom med en ret) på nabopontonen, da The Sounds Of The Vikings (se tidligere rejsebreve) var blevet spurgt, om de ville give et par numre. I Santa Cruz mødte vi også Søren og Vibeke fra Johanna, samt træskibet Rosalina med en besætning på 10 og med samme hjemhavn som os i Egå.

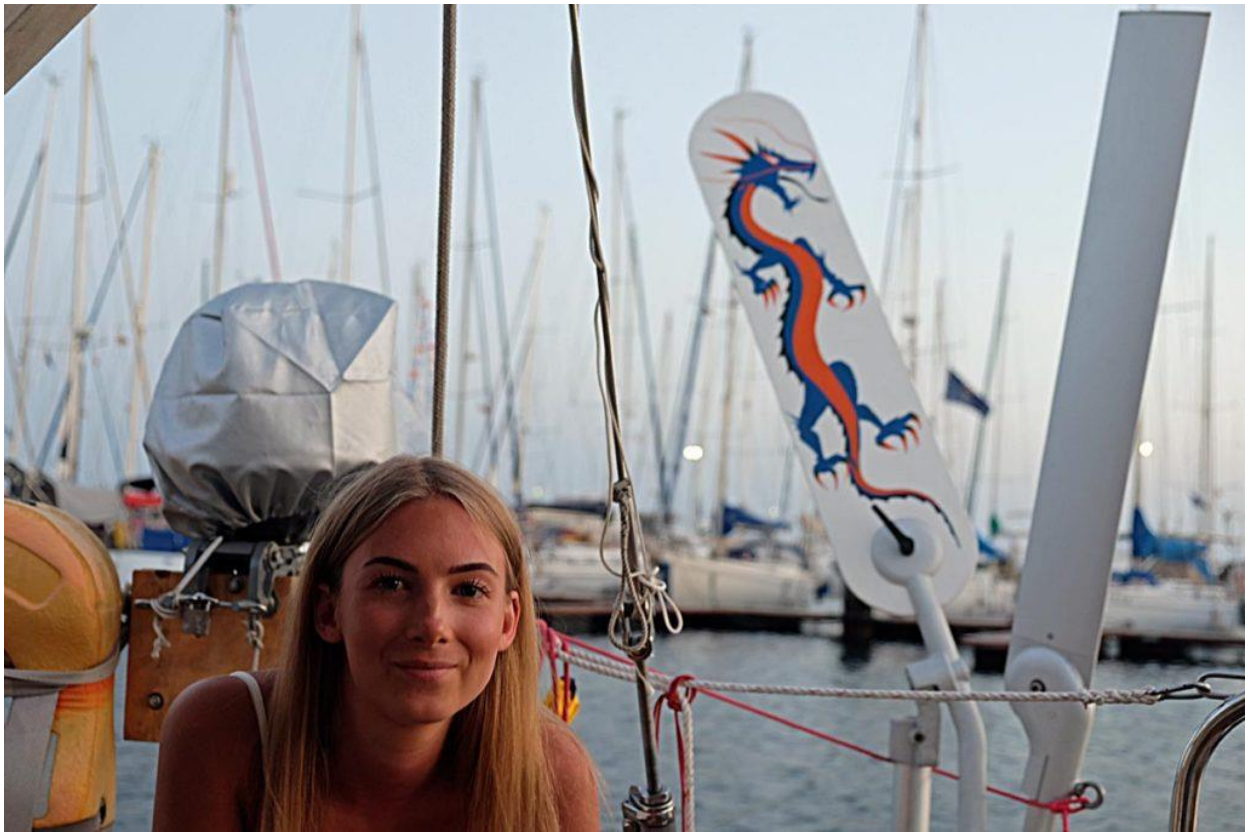
Der bliver jo talt meget mellem sejlere, og man kan lære meget af hinanden. Vi har fx fået en hel masse at vide om kakerlakker – enhver lystsejlers frygt at få ombord. Har man dem først på båden er eneste mulighed for at slippe af med dem en frostvinter i norden. Så nu tager vi sko af på broen,

alle grøntsager skylles før de kommer ned i kahytten, og papemballage fra, advarer fjernes. Æggene kan sidde alle vegne. Fortøjningerne er sprøjtet med gift, så vi undgår, at de kravler op på skibet via dem.

En anden frygt blandt sejlere er, at zinkanoderne tæres væk, og der sker en tæring på motoren i stedet. Dette kan ske hurtigt, hvis man får den jordforbindelse der kommer fra land ind i sit eget 12 V 's systems jordforbindelse, som er havet. Lidt nørdet men det kunne jo have nogens interesse. På Fuga har vi to zinkanoder, en foran på kølen og én ved skruen. Det er vigtigt at holde øje med dem i forhold til tæring, så Klaus har været måttet dykke for at kigge. Heldigvis ser de finde ud endnu. Her opdagede han noget tovværk, der havde sat sig rigtig godt fast på skruen. Jeg måtte give ham en dolk med ned for at skære det væk, selv om jeg ikke var meget for det.

Endelig har vi fået opgraderet vores PR- materiale og vores vindror. Lea har hjulpet os med at designe et visitkort, som vi kan dele ud af. Hun har desuden malet den flotteste drage på vores vindfane.

Den 29. oktober sagde vi farvel til Santa Cruz og satte kurs mod El Hierro, den fjerneste ø og vildeste ø af de Kanariske øer. Det fortæller vi om i næste rejsebrev.

Se flere billeder

Ane Skak siger: 10. november 2017 kl. 18:23 Kære begge Skønt at gense og genhøre om Tenerife. Dejlige billeder og fine minder. Vi har selvværdet der. Det ligner sig selv. Teide er noget helt specielt. Fortsat rigtig god rejse.	
Elsebeth Terkelsen siger: 14. november 2017 kl. 10:34 Kære Ulla og Klaus. Dejligt at følge med i jeres eventyr – skønt at I har det godt! Her er det for alvor efterår. Bladene er blæst af vores lille vinmark i baghaven, og alt er nu mere brunt en grønt. Men det har også sin charme. Vi har haft et par skønne solskinsdage – himlen kan bare være SÅ blå om efteråret. Vi har planlagt en tur til Østrig (til Maja), en tur til København (til Freja) og en tur til Frankrig (til Liv) – og så nytår i Sevilla med efterfølgende ferie i Cádiz frem til 8. januar. SÅ hvis I kommer forbi … Ha' det godt! Kærlig hilsen – også fra Hans Elsebeth	Klaus siger: 19. november 2017 kl. 14:39 Kære Elsebeth og Hans. Tak for hilsen og I må også have nogle gode rejser. Vi vil rigtig gerne komme forbi Cadiz. Det er ikke sikkert vi kan få det til at passe med vejr og vind, men i givet fald vil jeg tro det kunne være slutningen af marts eller i april. Det kunne være sjovt hvis vi kunne komme forbi og I var der, men det bliver nok svært at planlægge lang tid i forvejen. I må også have det godt. KH fra Klaus og Ulla

Rejsebrev nr. 11 – El Hierro

Udgivet den 23. november 2017 Af Klaus Ellehauge — 2 kommentarer ↓

den 30/10 – 2/11

Da vi den 30/10 kl. 12 middag ankom til El Hierro vidste vi, at det ville blive den længste distance fra Danmark på dette togt. På Porto Santo mødte vi en tysker, som beskrev øen som VILD, hvilket vi på flere måder kan tilslutte os. Øen ligger langt ude i Atlanten, afsondret fra omverdenen. Den kom først på verdenskortet i 1500-tallet og har i dag ca. 8500 indbyggere. I 2011 begyndte havbunden at syde i marinereservatet 2 km uden for den lille fiskerby La Restinga, den havn vi lå i, da en underjordisk vulkan begyndte at boble og syde. Vulkanen kom aldrig op til havoverfladen, men ødelage livet i reservatet i nogle år fremover. Dette er nu genoprettet, og det er igen populært at dykke og snorkle i området.

Vi fik begge brugt vores snorkelgear. Klaus var nede ved skruen for at fjerne noget reb, der havde sat sig så godt fast, at han måtte have en dolk med derned for at skære det fri. Jeg snorklede i nogle smukke klippebassiner i marinereservatet. Selv i havnebassinet kunne man snorkle. Der var masser af fisk fx trompetfisk. Om morgenen kunne vi få vores morgenbad, sammen med fiskene, fra en badestige lige uden for broen. Herefter et ferskvandsbad på den lille strand ved siden af marinaen. Der var ingen bad- og toiletfaciliteter, da bygningen var under opførelse og vist havde været det længe, men hvad gjorde det, når vi havde adgang til et offentligt toilet og stranden, oven i købet med ferskvandsbruser, lige uden for døren.

Naturen på El Hierro er ikke kun vild men også utrolig smuk og storslået. Vi lejede en bil i to dage og kørte rundt på de vilde bjergveje. På El Hierro er det sparsomt med autoværn. Vejene er smalle, så igen her blev vi udsat for halsbrækkende bjergkørsel, måske noget af det værste vi har været ude for. Gevindsten fik vi med oplevelsen af El Hierros meget varierede natur og landskab.

På de Kanariske øer er der mange miradorer=udsigtspunkter. På bilture kommer man forbi rigtig mange, og det er nødvendigt at vælge nogle fra. Det er sådan noget med ud af bilen, skyde nogle fotos af og så videre. Et af de mere avancerede af slagsen var la Peña kombineret med en restaurant bygget i lavasten og tegnet af arkitekten Cecar Manrique fra Lanzarote, og som vi helt sikker vil møde igen der. Smuk bygning bygget ind i den 700 meter høje, stejle klippe, hvorfra der er en smuk udsigt over Golfobugten.

Klaus er en ret skrap turmaker og god til at finde de spændende steder. På en afstikker væk fra hovedvejen endte vi i en sen eftermiddagstime oppe i et landskab, der kunne minde om det skotske højland. Vi mødte græssende kvæg på marker med hegn af lavasten. Der var små jordlodder, hvor

der blev dyrket kartofler, majs m.v. Det var som at befinde sig i en anden tidsalder…..og fra et mirador var der igen en bedårende udsigt over Golfobugten.

På el Hierro har de et meget gammelt enebærtræ El Sabinar. Det ligner i overført betydning en forkrøblet gammel kone. Vi var der på en halvdags vandretur i det tørre og golde landskab på sydøen. For at komme til startpunktet kørte vi på en meget SMAL vej med en meget STEJL bjergkam til den ene side, og til den anden side den smukkeste fyrtræsskov. Videre derfra kørte vi ned af den meget STEJLE bjergkam på en meget SMAL vej (man håber altid på ikke at møde en modkørende bil) ud forbi øens vestlige punkt med hårnålesving til et VILDT vulkanlandskab på nordkysten. På jorden lå der store sten, tilfældigt spredt, og så ud som om, de netop var kastet ned fra himlen.

Enebærtræ (El Sabinar)

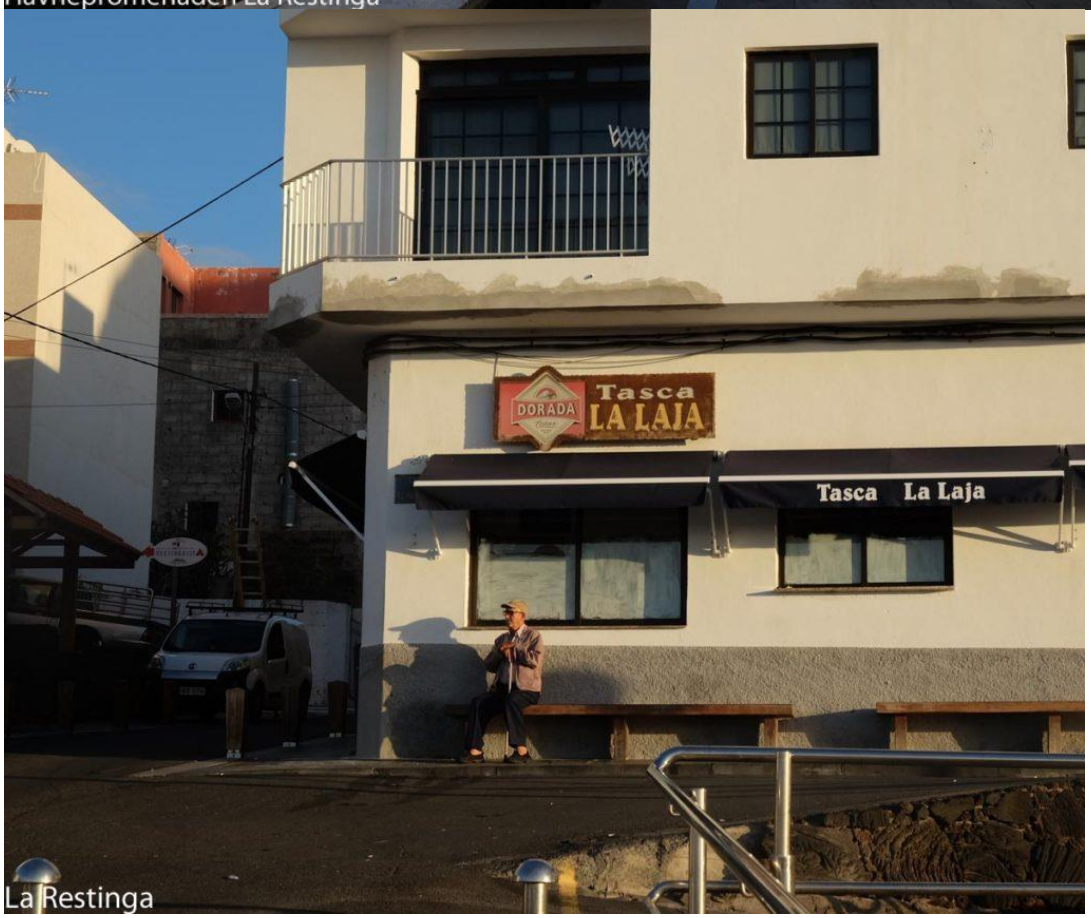

Vi har talt lidt om, hvordan det mon er at være buschauffør i bjergene. STOR RESPEKT. Som passager er det selvfølgelig en tillidserklæring til chaufføren, der naturligvis kender svingene som sin egen bukselomme og både kan drikke kaffe og samtale under kørslen. Vi måtte tage bussen til øens hovedby Valverde for at leje bil.

Den lille by Restinga fortjener et par ord med på vejen. Havneområdet er æstetisk og smukt anlagt. Havnefogedens kontor er bygget af lavasten. Fra sin kontorstol kan han med åbne døre se ud over hele havnen og videre ud over havet. Den enorme kunstnerisk udførte mole kan I se på billedet ovenover. Bortset fra en del tyske turister på havnepromenaden mærkede man lokalmiljøet i byen. Små cafeer hvor mændene mødes og snakker, ligesom de også gør i byens busskur. Der var flere, der tog sit morgenbad på stranden. Affald kom man af med på centrale steder i udkanterne af byen, så det ikke medførte lugtgener.

Havnepromenaden La Restinga

La Restinga

Der var gode restauranter i byen, hvor man kunne være sikke på at friskfangede fisk. Vi prøvede én af dem og blev præsenteret for et fad med forskellige hele utilberedte fisk. Næsten alle fisk er ukendte for os her, så vi valgte selvfølgelig de flotteste: Et storøjet fisk og en papegøjefisk, der blev grillet og serveret med mojo (salsa) og de typiske kanariske saltede kartofler. Vi drak vin fra El Hierro, som smager skønt, og de er meget stolte af den. Hovedafgrøden på El

Hierro er ananas, som de dyrker på den nordlige kyststækning. De er små og søde og vi fik dem i en ananaskage til dessert.

Det blev et kort og intenst besøg på El Hierro. Efter fire dage valgte vi at sejle videre til La Palma, da vejrudsigten nogle dage senere lovede kraftig vind fra nord, og vi derfor sandsynligvis ville komme til at ligge indeblæst et stykke tid i havnen, hvor der ikke var så god læ for kraftige vindstød. En smuk og stjerneklar nat sejlede vi i fuldmånens skær til Tazacorte på La Palma, La Isla Bonita (den smukke ø).

Se flere billeder

Leif siger: 23. november 2017 kl. 21:25 Fantastisk!! GOD TUR!!!!	
Lena Poulsen siger: 26. november 2017 kl. 17:24 Kære Ulla og Klaus Utrolig smukke billeder. I er de fødte langturssejlere. Bravo, det er en fornøjelse at læse om livet på en ø i Atlanterhavet og alle de smukke oplevelser I får på rejsen. Jørgen og jeg gik en tur i Botanisk Have i dag og fangede solens stråler. Hav det så godt og pas på hinanden, Lena	

Rejsebrev nr. 12 – særudgave BO BEDRE PÅ DIN BÅD

Udgivet den 2. december 2017 Af Klaus Ellehauge — 2 kommentarer ↓

1. december 2017

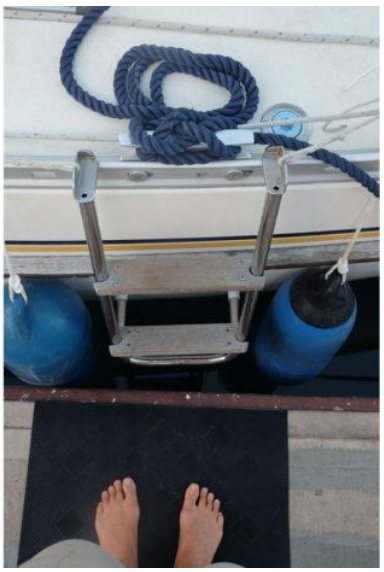
I dette rejsebrev vil vi fortælle om, hvordan vi bor på Fuga. Det vil nok især interessere jer, der ikke har set vores båd, men vi har tilføjet udstyr og indretningsmæssige detaljer undervejs, så der vil være nyt for alle.

Uanset hvor stor en båd man har, bor man småt i forhold til derhjemme. Vores båd er med sine 31 fod en lille båd, men vi synes den passer fint til os, og indimellem en gast, og vi har alt, hvad vi har brug for. På en båd gælder det om, at indretningen er funktionel, og at man ikke fylder båden op med en masse overflødige ting.

Her ser I Fuga i Marina La Gomera. Vi tørrer tøj på søgelænderet og skøderne til forsejlet.

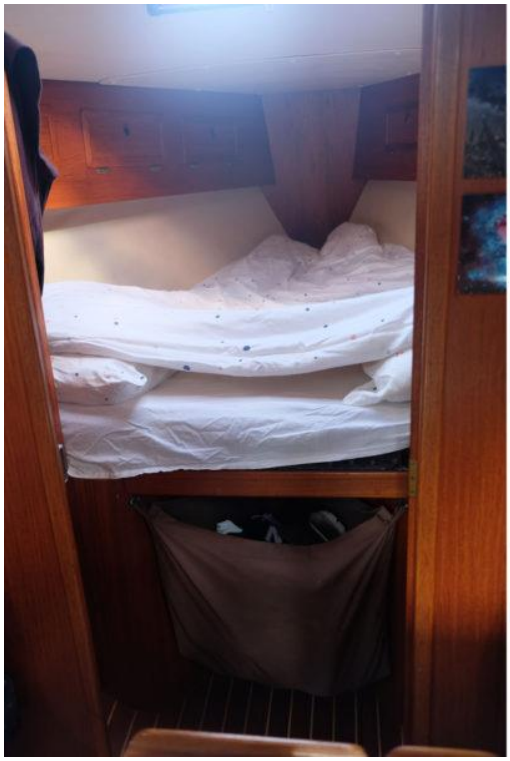

På taget foran sprayhooden sidder redningsflåden. Oven på den ligger én af vores to solpaneler. Vi har et solpanel mere, som vi flytter rundt med på båden, når vi ligger for anker og ikke har landstrøm. Foran redningsflåden har vi en kasse til sko. Vi har ikke sko på ombord, undtagen når vi sejler, mest fordi der kan sidde kakerlak æg under skoene, hvis man har trådt i sådan en, men selvfølgelig også for at holde båden så ren som muligt.

Vi har en fin stige, som vi monterer, når vi ligger med siden til på fx fingerpontoner. Vi har købt en lille måtte til at rengøre sko og fødder, inden vi går ombord.

Her er vores cockpit, hvor vi tilbringer rigtig meget tid. Når vi sejler sidder vi her, undtagen når vi skiftes til at sove om natten. Når vi er i havn opholder vi os også tit i cockpittet. På Kanarie øerne er det varmt og tørt næsten hele tiden. Vi har et solsejl, der kan skærme for solen, og hvis det en sjælden gang regner har vi et telt vi kan sætte på. Hynderne til at sidde på er fra Ikea og bordet har Klaus designet og udført, så det lige passer til fire store tallerkener, og så det kan pakkes sammen og være i kistebænken. Vi har det fineste teak på både bænke og gulv.

Klaus og jeg sover forkahytten. Eneste udfordring er, at det er lidt trang med fire fødder i fodenden. I hulrummet over sengen har jeg designet og syet en pose til alle vores sko, altså dem der ikke er i brug og ligger i kassen på ruftaget.

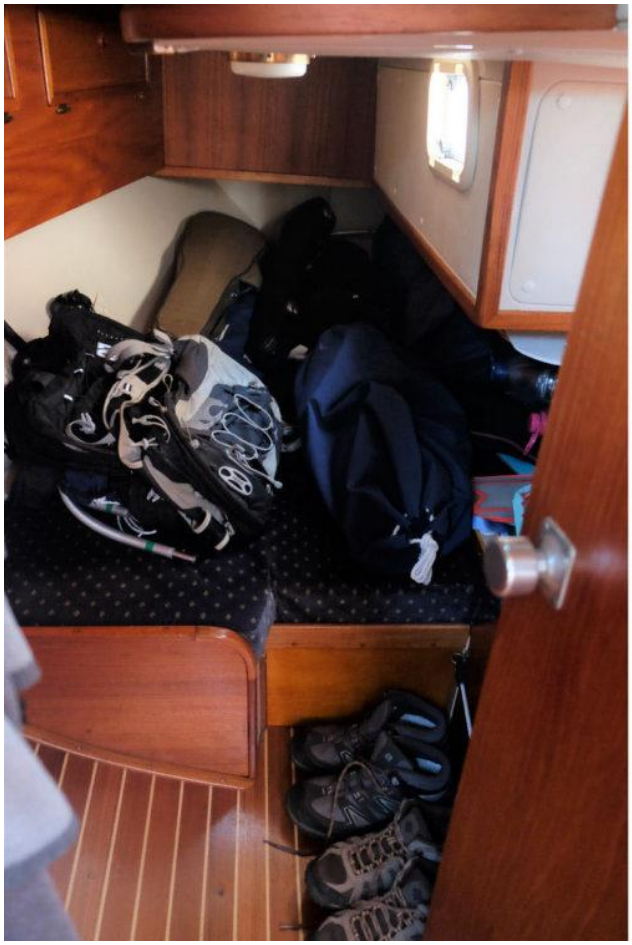
I kahytten har vi to sofaer, som også kan bruges til sovepladser. Under den ene sidder vandtanken og under den anden er der stuveplads til madvarer. Der er også stuveplads bag ryglænene på sofaerne og i små rum under dørken (gulvet), hvor jeg fx opbevarer dåser og drikkevarer. De stribede gardiner har jeg selv syet. De to bogholdere har Klaus fremstillet af det tidligere cockpitbord. Net til frugt og grønt har vi flere af. På La Palma fik vi mange bananer og avokadoer forærende af nogle svenskere, som havde fået dem af en lokal farmer.

Jeg er meget glad for vores pantry. Her er god plads til madlavning. Køleskabet åbner man i bordet til højre for elkogeren. Bag viskestykkerne er vores gaskomfur med ovn og kogeplader under bordpladen, som kan skubbes ind. Ved siden af stålvandhanen med ferskvand har vi en saltvandshane, som vi bruger på de lange stræk, fx til at skylle af i, for på den måde at spare på ferskvandet.

Kortbordet er mest Klaus' arbejdsplads, hvor han laver kontorarbejde og planlægning. I "gamle dage" kunne der ligge søkort her. Vi bruger udelukkende elektroniske søkort men har dog nogle oversigtskort liggende i nødstilfælde.
Instrumentpanelet på væggen har Klaus selv lavet. Her tænder og slukker vi for de forskellige ting, der skal have strøm, fx køleskab, kortplotter og lanterner.

Agterkahytten bruger vi mest til stuveplads, fx vandrestøvler, violiner, rygsække, snorkelgear og gummibåd, når vi ikke har den på dæk. Når vi har gaster med rydder vi op, for så bor de her.

Vores toilet og håndvask. Bad må vi tage med håndbruseren i cockpittet, i havet eller i marinaernes baderum.

I dag er det første december og vi skal have julet lidt på Fuga. I aften skal kalenderlyset, medbragt fra Danmark, tændes. Vi har en lyskæde der skal hænges om og en enkelt lille nisse, som også skal have en plads.

Vi ønsker jer alle en glædelig december.

Klaus og Ulla

Ane siger: 3. december 2017 kl. 16:07 Kære begge Det lyder rigtig bekvemt og funktionelt. Flot at I også har fået plads til lidt julestemning. Jeg troede ikke der var levende lys på de kanter, men hyggeligt er det. Vi har også tændt kalenderlyset her. Mange hjertelige tanker Ane	Ulla siger: 3. december 2017 kl. 18:00 Kære Ane Selvom jeg er glad for ikke at være en del af juleræset i år, er det hyggeligt med julestemningen. Jeg er igang med at flette nogle store julestjerner, som skal hænges op. Mon ikke også I har fået bagt de skønne ingefærkager, som jeg husker fra den jul ,jeg rejste til Ecuador? Her bliver der ikke så meget julebag, men jeg har taget en rulle marcipan med fra Danmark, så vi kan få et stykke konfekt. Hjertelige hilsner til jer alle fire. Ulla

Rejsebrev nr. 13 – La Palma

Udgivet den 12. december 2017 Af Klaus Ellehauge — 3 kommentarer ↓

3. – 28. november

I løbet af de fire uger, vi var på La Palma, blev vi bekræftet i, at La Isla Bonita (den smukke ø) i høj grad lever os til sit tillægsnavn. Det kan heller ikke være uden grund, at øen hedder La Palma. Det er den mest frodige af De Kanariske øer. Aldrig har vi set så mange bananpalmer dække landskabet og aldrig har vi haft så mange bananer om bord på Fuga. I dette rejsebrev vil vi fortælle om vores oplevelser på lodrette klippevægge, vandreture blandt andet i øens kæmpe krater og på den nyeste vulkan Teneguía, hvor jorden stadig siges at være varm. På La Palma tillod vi os en miniferie med hotelophold i Santa Crux. Og som altid er højdepunkerne møder med søde mennesker. Vi synes selv, at vi lå på den bedste ponton (flydebro) i marinaen, hvilket gjorde, at vi var ret socialt aktive her.

Havnen, byerne Tazacorte og Lloanos og højeste punkt 2.400 m.o.h.

De Kanariske øer ligger ubeskyttede i forhold til de kæmpe atlanterhavsbølger. Det gælder derfor om, at vælge de bedst beskyttede havne når vinden er på. En havn beskyttes bedst af store moler, der forhindrer at bølger og tidevand gør havnen urolig, det vil sige, at bådene bevæger sig mere end behageligt. Det kan også give nogle vældige ryk i fortøjningerne, hvilket slider meget på dem og kan være ret irriterende at høre på. Vi har nogle gummistykker på vores fortøjninger, a la fjedre, der mindsker ryk i båden, for der vil altid være lidt dønninger i havnene især i bestemte vindretninger. I Tazacorte var der gigantiske moler. Hvis jeg løb fra den ene ende til den anden, havde jeg løbet tre kilometer. Man havde anlagt en færgehavn med et kæmpe asfalteret areal, som dog aldrig var taget i brug, så der var fine forhold for motionister og hundeluftere.

Puerto Tazacorte

Hund på tur

Dette leder mig videre til at følge op på vores iagttagelser af hundeadfærd på Kanarieøerne. På La Palma var hundene, ganske som befolkningen, meget rolige og afslappede. Vi hørte sjældent en hund gø. Derimod opdagede vi, at de selv er i stand til at tage bussen! Jeg er faktisk lidt bange for løstgående hunde, så jeg lader altid Klaus gå forrest, når vi møder én. Men det går bedre nu, for vi har kun mødt hunde, der kigger på os med venlige øjne.

A pro pos busser, var der egentlig udmærkede busforbindelser på La Palma. Vi brugte dog det meste af en tur til Mercadilloet i Puntagorda på at greje bustiderne tilbage. Vi havde hørt, at Mercadilloet, hvor der blandt andet sælges lokale råvarer, kager, brød, ost og kunsthåndværk, skulle være et besøg værd og tog derop en lørdag formiddag. Vi vidste dog ikke, at markedet først åbnede kl. 15, så vi vandrede rundt i byen – og forsøgte at blive kloge på bustider og stoppesteder – indtil vi så havde 45 min. på markedet, for at være sikker på at komme med en bus hjem, og vi både nåede at købe frugt og grønt og drikke en stor og tiltrængt fadøl. På hjemvejen trykkede vi på stopknappen, men buschaufføren glemte at holde, så vi endte oppe i Tazacorte by, et par kilometer oppe af bjerget. Ikke nogen bussucces denne dag, men 14 dage senere og en hel del klogere, tog vi igen på Mercadillo i Puntagorda og havde god tid til både at høre Puntagorda harmoniorkester, gøre markedsindkøb og spise et stykke af de lækre kager, der blev solgt.

Fra Mercadilloet

Med en bil er man noget mere fleksibel, så vi delte en lejet VW med Anders og Berit fra den svenske båd Ladybird. Dette gav os mulighed for at besøge øens højeste punkt Rocque de los Muchachas (2396m). Man kører i et utal af hårnålesving derop. Det første man bemærker er de mange stjerneobservatorier. Rocque de los Muchachas er et af de bedste steder at observere stjerner i verden. Øens placering midt i Atlanterhavet og dens helt særlige klima gør, at skyerne dannes i 1000-2000 meters højde. Dette får skyerne til at fungere som naturligt spejl og forhindrer at lyset fra byerne vanskeliggør den natlige observation af stjernerne. Vi besøgte ikke observatorierne, men betragtede den storslåede udsigt fra toppen af bjerget. Til den ene side kunne man se ned i det enorme krater (20 km i omkreds), Caldera de Taburiente, som er karakteristisk for øen. Det går fra øens midte og ender i Puerto Tazacorte. Vi køre en meget flot tur langs kraterkanten ned til Santa Cruz. Igen med et utal af hårnålesving. La Palma er en af verdens stejleste øer, med kun ca 25 km i bredden og det højeste punkt 2.400 m.o.h.

Rocque de los Muchachas (2.400 m o.h.)

Observatoriet ved Rocque de los Muchachas

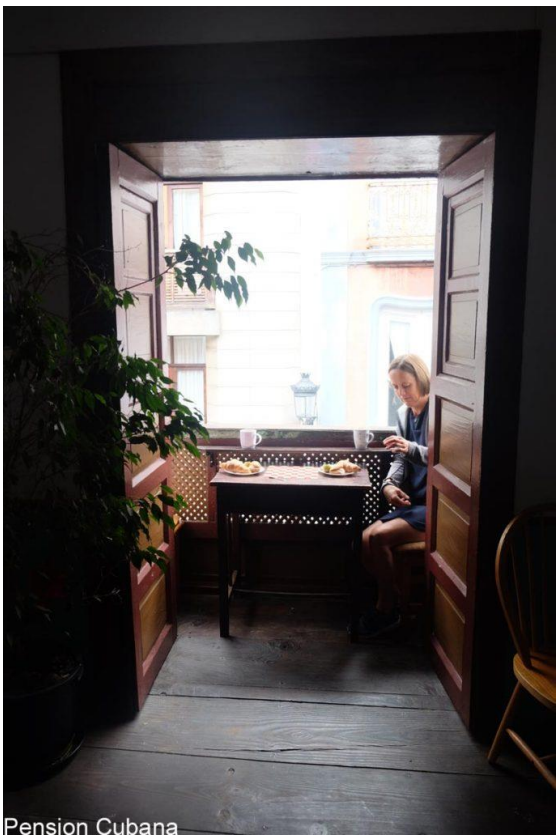
En anden biltur gik op på én af klippesiderne af krateret til Cumbrecita, hvorfra der skulle være den smukkeste udsigt ind i krateret. Vi gik en rundtur, hvor vi kunne betragte krateret fra forskellig vinkler. Nu manglede vi bare at gå nede i krateret. Det gjorde vi på en flot vandretur på i alt 10 km. Vi gik dybt ind i krateret til Cascada dos Colores, vandfaldet med farverne. SMUKT!

Nationalparken

På nordøen ligger Los Tilos-skoven, fyldt med laurbærtræer og stinktræer. Disse træer vokser kun på Kanarieøerne og kun på meget fugtige steder. Vi var heldige at være der på en dag, hvor det ikke regnede, og det gør det ofte dér. Bilturen langs nordkysten var meget smuk. Vi gjorde holdt ved nogle klippebassiner, men det er vinter her, så folk holder igen med strandlivet, men de to vikinger tog sig en svømmetur.

Huse i Santa Cruz

Vi skulle aflevere bilen en sen eftermiddag i Santa Cruz, som er øens hovedby. Det gav anledning til en overnatning på pension La Cubana, beliggende på byens hovedgade. ingen luksus, men virkelig hyggeligt sted med tekøkken og stor stue, hvor vi kunne sidde og drikke vores kaffe og morgenbrød hentet hos bageren, der lå lige over for. Santa Cruz er en smuk og romantisk by og karakteristisk med de smukt udskårne træbalkoner. Vi tilbragte en dag i byen og var lige forbi marinaen, hvor bådene gyngede fra side til side, trods vindstille. Man er i gang med at bygge en sluse, så man på den måde kan begrænse dønningerne udefra.

Pension Cubana

På La Palma blev vi mere erfarne (bjerg)vandrere. Den længste tur blev på næsten 20 km, hvor vi gik i fyrskov, langs vinmarker og på landet, hvor der i små landbrug dyrkes fx avokadoer, appelsiner, mandariner og citroner. Tit har vi plukket frugter, der hænger ud over vejen. Vi gik i det smukke landskab ved El Pinãr med sort lava i kontrast til grøn fyr og blå himmel. På sydøen vandrede vi i åbent landskab af sort lava op til Teneguías krater. Hvad der før var en tilfældig bondes landbrugsjord blev pludseligt til et højt krater, da Teneguía dukkede op i 1971. Om det var solens opvarmning eller restvarme fra udbruddet, der gjorde jorden varm er vi ikke sikre på, men var enige om, at det her lugtede en smule brændt.

Det gjorde der til gengæld ikke i fyrskovene, selvom vi gik flere steder, hvor stammerne var sorte på grund af skovbrande. Heldigvis er den kanariske fyr hurtig til at regenererer, så i løbet af et par år, vokser der nye skud på stammen.

Fra Puerto Tazacorte, som naturligvis ligger ved havet, blev det næsten en daglig 20 minutters spadseretur *op* til Tazacorte. Herfra kunne man se en flot solnedgang over havet. Det var her vi handlede i supermarkedet og her vi gik til et par koncerter i byens kulturhus. Den ene med El Básico, traditionelle kanariske sange ledsaget af en spansk super sej guitarist. Den anden koncert med en hollandsk strygekvartet, North Sea String Quartet, klassiske musikere, der spillede forskellige genrer af rytmisk musik. Begge gange fine oplevelser. Vi lærte en tysk sejler Frank at kende. Han inviterede os til musikaften hos Mary i Tazacorte. De havde samlet nogle forskellige folk, der kunne spille, og vi fik spillet både dansk og irsk folkemusik.

Fra Tazacorte kunne man gå videre op til øens største by Los Llianos. Vandreruten derop gik igennem kæmpestore bananplantager og gik tilmed forbi bananfabikken, hvor bananerne rengøres og pakkes. Vi undrer os stadig over, hvorfor man kun kan købe mellemamerikanske bananer i Danmark.

Indimellem alle oplevelserne uden på øen, var det især en stor glæde at lære mandskabet på de to svenske både Moana og Ladybird at kende. Det blev til endnu en pontonkomsammen, fiskeaften, rødvin og oste-aften, fødselsdagskaffe samt mange hyggelige og uformelle snakke. Sejlere er rigtig

gode til at hjælpe og rådgive hinanden. Hver anden morgen gik nogle af os de ca. 25 minutter op af den stejle klippe for enden af stranden, og ned igen. Det var god morgenmotion. Klaus og jeg var glade for nudiststranden på den anden side af molen, men der var dage, hvor bølgerne var så høje, at det var farligt at bade….hvis det da ikke var den portugisiske brandband. Det er en blå meget farlig brandmand, som kræver lægehjælp, hvis man bliver brændt af sådan én. Vi havde hørt, at den skulle være i farvandet, så vi var opmærksomme.

Vi mødte flere søde og sjove mennesker på vores ponton i Tazacorte, men vi har besluttet at lave en særudgave af et rejsebrev om udvalgte mennesker, vi møder undervejs, dem der har været særligt berigende for vores rejseoplevelser. Et par dage inden vi sejlede fra La Palma kom den danske båd Nangiala med de to unge århusianere Celia og Mikkel ombord. De bliver som os på De Kanariske Øer i vinter. De fleste både sejler videre mod Kap Verde og derefter over Atlanten i løbet af december.

Den 29. november fra kl. 4 om morgenen havde vi én af vores bedste sejladser til San Sebastian på La Gomera. God vind og rolige bølger. Vi ankom samme eftermiddag. På Gomera skal vi holde jul og nytår. Særligt nytåret skulle være en fest her, så det kan I glæder jeg til at høre om i næste rejsebrev.

Håber I nyder december måned derhjemme i Danmark. Her er vi begyndt at have de tykke sokker på om aftenen, men om dagen er det stadig sommer.

Klaus og Ulla

se flere billeder

Ingvald Birk siger: 25. december 2017 kl. 16:53 Hej Klaus og Ulla Glædelig jul til jer begge – dernede i varmen! Det ser ud til at at I har et noget bedre vejr end det regntunge og blæsende danske julevejr vi andre må trækkes med. Det er dejligt at se I går på oplevelse – bliv ved med det – også i det nye år. Kom godt ind i det!! Med blege vinterhilsner – Ingvald	
Lis Ernstorn siger: 31. december 2017 kl. 13:54 Hej Ulla og Klaus. Dejligt at høre om jeres spændende oplevelser på turen, og i nyder det stadig ok vejr. Her er der et gråt, trist og søvnig vejr, rigtig øv vejr til en nytårsaften. Men i ønskes et rigtig godt nytår, og held og lykke med jeres videre rejse. Mange hilsner Lis *	
Lena Poulsen siger: 12. januar 2018 kl. 11:18 Kære Ulla og Klaus GODT NYTÅR til Jer på de Canariske Øer. Det er virkelig fantastiske billeder, der tikker ind med rejsebrevene fra Fuga og en god rytme i beskrivelserne af sejlerlivet, bølgerne, sollyset og musikken samt svømmeture i smukke laguner og markeder med fisk og grønt og alt det eventyrlige I oplever, når I går i land… Vinteren er mild i Danmark (ikke som i Nordamerika) og jeg går en masse ture og holder kroppen i gang med Pilates. Min næste rejse går til Frigliana i Spanien, hvor jeg skal ned og vandre i bjergene i april. I mellemtiden planlægger min mor og jeg en tur, hvor vi kan opleve flotte landskaber, lette vandringer og byliv/kultur/god mad. Jeg har læst Troels Kløvedals biografi i juleferien. Alle mine poetiske morgener, hedder den. Det var spændende læsning og jeg kan anbefale den! I går aftes var jeg i Århus Folkedanserforening og det var en rigtig god oplevelse. De har et stort repertoire og levende musik, to violiner og en harmonika. Jeg vil se om jeg kan lokke Jørgen med Hav en god dag i smukke omgivelser, jeg ønsker jeg alt det bedste i 2018. De kærligste hilsner Lena	

Rejsebrev nr. 14 – La Gomera

Udgivet den 13. januar 2018 Af Klaus Ellehauge — 7 kommentarer ↓

La Gomera 29/11 –4/1

Alto Garonjay, Udsigt mod Tenerife

Den lille ø La Gomera er 25 km på det bredeste sted. Den ligner nærmest en cirkel, der er skubbet sammen ind imod centrum, så der dannes folder hele vejen rund. Der er ingen lige veje på øen, og for at komme rundt zigzagger man mellem kløfter og dale, hvilket godt kan være kvalmende, hvis man har tendens til køresyge. I gamle dage have øen sit helt eget kommunikationsmiddel, El Silbo, et fløjtesprog der kan nå 3-4 kilometer væk, da lyden bevæger sig frem og tilbage mellem de brede kløfter og dale.

Midt på øen ligger nationalparken Gajaronay, som vi besøgte flere gange. I dette rejsebrev fortæller vi om en måned i San Sebastian på øen La Gomera. Vi havde besøg hjemmefra i næsten tre uger og delte naturligvis en masse oplevelser med vores gæster, som også fejrede jul og nytår med os. Det blev til mange smukke vandreture i skov og bjerge. Det var øen, hvor vi udforskede hippiernes liv og bosteder, og hvor vi var med til at sende et internationalt hold af robåde afsted over Atlanten. Det var også her, vi oplevede vores første voldsomme blæsevejr og en dag med regn, men sommeren kom tilbage, så vi endte med dejlige dage med strandvejr og temperaturer på op til 25 grader.

På La Gomeras nordkyst findes der en meget smuk 80 meter høj klippeformation, Los Órganos, som man kun kan se fra vandsiden. Den ligner gigantiske orgelpiber, som stikker lodret op af vandet. Vi sejlede lige forbi dem på vejen til San Sebastian. Andre steder på øen stikker de også sjove kæmpe klipper op i landskabet, fx Los Rocque og den spidse klippe ved Hermigua.

Ved ankomsten til San Sebastian fik vi i løbet af det første døgn nogle varme velkomster. Det kan vække stor glæde, når man møder en båd, af samme bådmærke og type som ens egen. Vi var i gang med at fejre, at vi var kommet til en ny ø med et glas bobler, da Rhys fra Wales bankede på. Han har netop en båd som vores og ville derfor lige hilse på. Rhys stak få dage senere alene til Kap Verde og skal videre over Atlanten. Vi mødte også den danske båd Lady K med Karen og Hans ombord. De sejler som os op mod Middelhavet til foråret, så dem vil vi glæde os til at se mere til.

Faktisk oplever vi, at vores sociale liv er øget væsentligt, efter at vi er blevet langturssejlere. Når vi nu må undvære jer derhjemme, er det jo skønt at vi møder så mange søde mennesker på vores vej, og det gode er, at vi altid har tid og noget til fælles at tale om.

Et meget særligt møde på Gomera blev med den 70 – årige danske og meget erfarne enesejler Peter. Vi inviterede ham på mad en aften, hvor han fortalte sin meget spændende og meget anderledes livshistorie blandt andet som sømand og landevejsridder. Peter stak ud fra Gomera i midten af december i sin 21 fods sejlbåd "Queen Mary" med kurs mod Vestindien.

Peters Seacat 21' "Queen Mary"

Få dage efter vores ankomst til Gomera blev det 1. december. Julekassen blev fundet frem og vi fik pyntet op på båden. Jeg flettede store stjerner af stjernestrimler, jeg havde med fra Danmark og kalenderlyset blev tændt. På Gomera oplevede vi ingen julestress, ingen folk med store indkøbsposer fyldt med gaver og i supermarkedet var der kun nogle få hylder med julegodter. Som med alt andet her var der en tilpas ro og afslappethed over julen, uden den dog blev glemt. Julelysene i byen blev tændt den 1. december. Der var nisseoptog bestående af byens harmoniorkester, der spillede op til jul og liveoptagelse til fjernsynet.

Plaza Las Americas, San Sebastian

På Plaza America tæt på marinaen er der et stort permanent telt, der bruges flere gange ugentlig. I weekenden er der ofte livemusik. Vi var blandt andet til vinsmagning og tapas aften her. Den 23. december var der stor Disneykoncert med levende orkester og sangere. Det var også på Plaza America, at den store nytårsfest foregik (mere herom senere). Vi oplevede teltet som et samlingspunkt for både turister og de lokale.

Fra San Sebastian var der flere vandreruter op i bjergene. En del af San Sebastian ligger op af en klippe. Går man op og op rammer man to udsigtspunkter og længere ude fyrtårnet. Fra fyrtårnet er der en unik udsigt til Teide på Tenerife, og tæt på kysten ses accelerationszonen med de skummende bølger, selv i vindstille vejr.

Det var det modsatte af vindstille den 12. december, dagen hvor roerne i Talisker Whisky Challenge skulle starte med at ro de 3000 sømil over Atlanten til Antigua. Vinden nærmede sig stormstyrke og starten blev udsat 2 dage. Vi havde fulgt deltagerne fra vores ankomst frem til start. Vi så dem pakke deres både, der skal rumme værktøj, medicin, watermaker, navigationsudstyr, mad til 40-50 dage m.v., meget af det samme som vi har på vores ”store” sejlskib. Vi snakkede med flere af dem om den vanvittige udfordring de gik i møde. Vi blev desuden informeret om, at der først blev drukket whisky på den anden side af målstregen og ikke under overfarten!

Rotur over Atlanten, forberedelse

Afgang

Den 16. december kom min veninde Anette (Franseska) på besøg. Anette boede i agterkahytten. Klaus, Anette og jeg var på Alto Garajonay, øens højeste punkt 1482 o.h.o. Vi gik tur i eventyrskoven, en kort vandrerute i nationalparken med mosbehængte grene og tåget lysindfald. Vi spiste øens lokale specialiteter, friskost med mojo, brøndkarsesuppe og braseret gedekød i Las Hayas.

Den fortryllede skov. Foto Franseska Mortensen www.franseska.dk

Fodvask efter strandtur i Valle Gran Rey

Brøndkarsesuppe

Vi var på besøg på en rigtig hippielejr, Rainbow Gathering, ved Playa del Trigo, som kun kan nås til fods. Tidligere havde Klaus og jeg på en vandretur forsøgt at finde huler i en bestemt klippe, som skulle være beboet af huleboere (overleverede hippier – som der er mange af på La Gomera – da man her kan leve for meget lidt og klimaet er til udendørs overnatning året rundt). Det tætteste vi kom på en rigtig bosættelse var et nedlagt hvalkogeri ved Caia Cantera. Nu trådte vi så ind på en rigtig hippielejr, sandt at sige en helt anden verden.

Vi blev taget meget venligt imod. Vi benyttede os af muligheden for et havbad, og mens Anette snusede lidt rundt gik Klaus og jeg langt ind i en bambuslund, hvor vi observerede hvordan mange af deltagerne boede i huler af palmeblade. Anette blev så fascineret af oplevelsen at hun tog derud

igen nogle dage senere (hendes beretning findes her).

En typisk vandretur på Gomera går fra et bjerg lidt inde i landet og ned på en strand. Anette, Klaus og jeg gik af stejle bjergskråninger fra El Cercado og ned til Valle Gran Rey. Koldt i starten og dejlig varmt nede i dalen. På vandreturene med Anette gjorde vi nogle flere stop end vi plejer. Anette er jo fotograf, og vi glæder os meget til at se hendes fantastiske billeder.

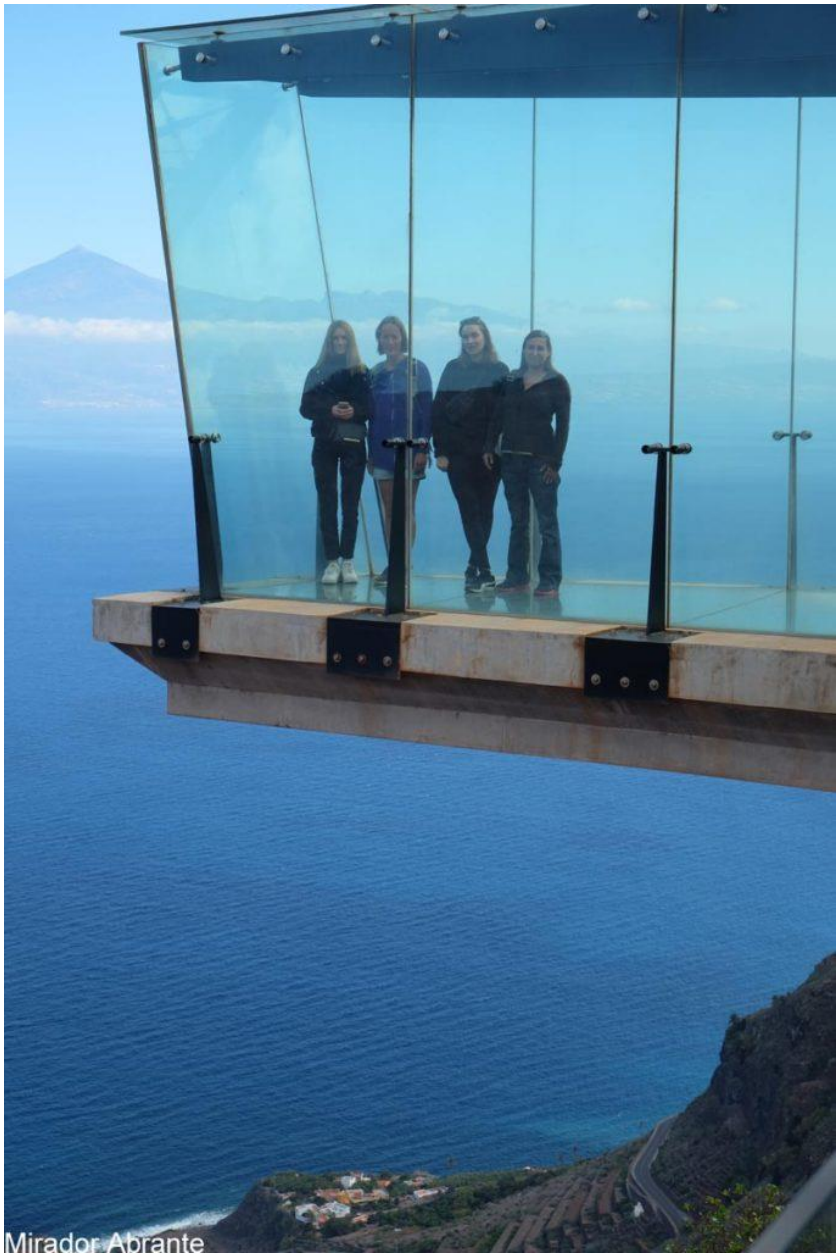
Vandretur i Valle Gran Rey

Julen nærmede sig og juleaften skulle holdes på Fuga. Den 23. december ankom Klaus´ døtre Lea, Hannah og Christina. Vi havde lejet et Airbnb til dem oppe i byen. Det blev en anderledes jul uden andesteg, ris a lá mande og juletræ men med hjemmelavede tapasretter og æblecrumble med masser af kanel til dessert. Det var hyggeligt tæt ombord. Vi spillede pakkespil og julemusik på violinerne, pigerne på kor og Anette på sang og guitar – én vi havde lånt af naboen.

Dagene mellem jul og nytår var sommerlige til glæde for vores gæster, der kunne få farve af solen og nyde varmen på stranden. Pigerne, Klaus og jeg var på Alto Garajonay – en fantastisk klar dag.

Vi kunne se La Palma, El Hierro, Tenerife og skimte Gran Canaria i det fjerne. Herefter strandtur og sightseeing i Valle Gran Ray. Ved havnen var der et panorama af fisk i vandet. En stor rokke svømmede rundt på bunden. Der var trompetfisk og andre farvestålende fisk.

Vi kørte til Mirador Abrante, et udsigtspunkt hvor man går på glasplatforme, der stikker ud over klippen – absolut ikke noget for folk med højdeskræk, men udsigten er flot.

Hannah tog hjem den 30. december, da hun allerede 5. januar skulle på 2 måneders rejse til Asien. Aftenen inden var vi alle på restaurant. Vi nævner den i rejsebrevet, fordi ikke bare maden var god, men her blev der spillet live kanarisk musik. Vi blev inviteret med ind i orkestret på percussion instrumenter, Christina og jeg blev budt op til dans af en ældre herre, og selv da vi var på vej til at gå, fordi der stod folk i kø for at få et bord, blev den søde tjener ved med at fylde honningrom i vores glas på husets regning.

Det blev nytårsdag og første punkt var nytårsbad kl. 11 (12 dansk tid). Det plejer Anette og jeg nemlig hjemme i vinterbadeklubben. Klaus sluttede sig til, Lea talte ned og Christina truttede i et nytårshorn, da det var tid. Hele affæren blev betragtet af en flok krydstogtturister.

Dronningens nytårstale

Dronningens nytårstale blev set live ombord, mens vi drak mojitos. Mikkel og Celia fra båden Nangiala var inviteret til drinks. De skønne unge mennesker, som vi også tilbragte tid med på La Palma, havde lovet at komme til Gomera og fejre nytår med os.

Pigerne havde pyntet båden til nytårsfest. Maden hentede vi på den kinesiske, og vi spiste lækre kager fra markedet til dessert. I det store telt oppe i byen, var der livemusik og ved årsskiftet flot fyrværkeri på stranden. Som tiden gik ankom flere og flere af de lokale i deres fine tøj. Vi gik hjem til båden ved halvtotiden, hvor folk blev ved med at strømme til festen. Hjemme på Fuga kunne vi høre livemusikken fortsætte til den lyse morgen. GODT NYTÅR.

Dagene efter nytår var næsten som hjemme. Julepynten er væk, festlighederne ovre og et nyt kapitel begynder. Snart ville Klaus og jeg igen være alene på Fuga. Lea og Christina nød de sidste stranddage. Jeg var til yogatime i parken med Mikkel og Celia. Vores nabo Vera, fra Ungarn fra båden Irreversible er yogalærer og efterlyste nogle prøveklude, hvilket resulterede i meget ømme arme i dagene derpå. Ingen tvivl om at yoga er godt for en sejler, da kroppen savner at blive strakt ud på grund af små bevægelser på de få kvadratmeter. Det var Veras kæreste Peter, vi havde lånt guitaren af. De lever på båden som professionelle bloggere webside, facebook, men Peter er også en rigtig god guitarist, og han tjener vist mere som gademusikant.

Lea og Christina skulle flyve hjem den 5. januar fra Tenerife. Vi var heldig at vejret var til at sejle dem til San Miguel den 4. januar, en kort og fin sejltur på 27 sømil. San Miguel skulle blot være et

kort stop på vej til Gran Canaria, vores næste ø, men vi måtte blive der tre dage, før vi fik et vejrvindue til at komme videre. San Miguel er en side af de Kanariske øer, vi næsten ikke har set: Store hoteller og ferielejligheder bosat af europæiske turister. Igen en helt anden verden.

Det er en underlig tanke, at halvdelen af den tid, vi har til rådighed til vores togt nu er gået, men vi har stadig mange oplevelser i vente. Vi sætter kursen østpå, som også er kursen hjemad. Efter Gran Canaria er det Fuerteventura, derefter Lanzerote, Graciosa og så nordpå mod Middelhavet. Vi er i fuld gang med planlægningen. Vi overvejer Marokko på vejen op, da vi har mødt flere med gode erfaringer med havne der. Vi stiler stadig efter at gå op igennem Europas floder hjem. Vi har brug for bøger til Middelhavet og kanalsejladserne. Vi skal tage stilling til om masten skal ligge på båden eller den skal fragtes med en bil til et bestemt sted nordpå.

Vi er nu nået til Las Palmas, som er hovedstaden på de Kanariske øer. Den 21. januar kommer mine (Ullas) forældre og besøger os her. Det og om hvordan det gik med at få kæmpet os nordpå gennem accelerationszonen syd for Las Palmas, kan I glæde jer til at høre om i næste rejsebrev.

Til allersidst lige en bemærkning, ikke om hunde, men om katte på Gomera. Hunde er der ikke noget usædvanligt at sige om, ud over at de fleste går i snor og nogle virker mere agressive, end hvad vi tidligere har mødt. Kattene derimod noget særligt på Gomera. Der går et væld af herreløse katte rundt i byerne. De er ikke magre og virker ikke sulte. Vi fandt ud af, at de fodres af frivillige og bestanden holdes nede ved sterilisering og kastration, som markeres ved at spidsen af kattens ene øre klippe af. Det er meget specielt at opleve kattene myldre frem fra busk og krat, og de kan ligge de sjoveste steder og tage sig en lur.

Se flere billeder

Ane Tind Skak siger: 14. januar 2018 kl. 9:09 Tillykke med at I er nået halvdelen af jeres rejse og at det hele indtil nu har været en stor succes. Skønt I gjorde det og dejligt at eventyret ikke er slut. Tak for atter en inspirerende beretning.	
Anette Mortensen siger: 15. januar 2018 kl. 22:08 Jeg behøvede virkelig ikke føre dagbog fra den ferie, for det har du jo klaret noget så glimrende for mig, Ulla! Hvor dejligt at genlæse nogle af oplevelserne, akkompagneret af Peters guitarspil på youtube! Et dejligt afbræk i en af mine yndlingsbeskæftigelser pt – at sortere billeder fra turen! Det tager sin tid, men der skal nok komme nogle flere til jer inden længe Glæder mig specielt til at komme i gang med min serie "Gatos en La Gomera", som I jo nærmest har skrevet teksten til her til slut i rejsebrevet De var sgu dejlige, de katte, næsten lige så dejlige som mine egne <3 Ellers er det lige ret gråt og blæsende og vådt og gråt igen at være tilbage. I dag har været helt balstyrisk, vand og vind lige i hovedet hvor end man går hen! Behøver vist ikke at tilføje, at jeg længes lidt tilbage til de 2 uger på La Gomera! Endnu engang tak for jeres fantastiske gæstfrihed	Ulla siger: 15. februar 2018 kl. 15:06 Kæreste Anette Jeg har først set din fine kommentar nu. Vi glemmer at holde øje med, om der er nogle der har skrevet, da vi ikke får besked på mail. Også tusind tak for din dejlige måde at være gæst på, og fordi dine fotograføjne også inspirererede os til ar få øje på andet, end det vi plejer. Vi har lige downloadet dine billeder på cafe og glæder os til at komme hjem og se dem. Jeg glæder mig til udgivelsen af Gatos en La Gomera. Jeg har fået mig især én katteven på havnen. Den kommer næsten hver gang, jeg går forbi molen. Indimellem kommer andre katte myldrende frem fra hulrummene melle stenene. Dejligt at der er så mange, for de skulle efter sigende være glad for at spise kakerlakker Knus
Anette Mortensen siger: 15. januar 2018 kl. 22:35 Forresten vil jeg lige dele dette link med jer: https://videnskab.dk/miljo-naturvidenskab/grusom-goble-braender-lammer-og-aeder-sit-bytte. Godt vi ikke mødte dem, men min aaaangst er berettiget!	Ulla siger: 15. februar 2018 kl. 15:09 Ja, godt vi slap for at møde dem og alligevel fik mange skønne svømmeture
George Young siger: 20. februar 2018 kl. 9:23 Hei dere to, Flott å lese om ders eventyrer i reisebrevene, jeg har skrevet en liten innlegg til Compasset om hvor dere er og hjem turen. Hadde vært fint om jeg kunne få noen få ord og bilder (jpeg eller ligende format) av hjemturen til winter utgaven av Compass MVH George Young MOA NEE CHAPTER CAPTAIN	Klaus Ellehauge siger: 21. februar 2018 kl. 15:45 Hi George. Tak for din kommentar. Desværre er turen gået i stå i øjeblikket Se rejsebrev 16. Når vi kommer videre sender vi gerne mere. Du må gerne bruge hvad vi har af billeder på hjemmesiden, og jeg sender også gerne i bedre billedkvalitet hvis ønsket. Med venlig hilsen Klaus

Rejsebrev nr. 15 – Mad og drikke på Fuga

Udgivet den 21. februar 2018 Af Klaus Ellehauge — Ingen kommentarer ↓

3. særudgave

Kære alle

Det er nu ved at være længe siden I har hørt fra os. Vi har ligget i Las Palmas siden den 17. januar, og man kan vel sige, at vi delvist er gået i vinterhi. Det er koldt, blæsende og regnfuldt meget af tiden, og hvad er så mere passende, end at fordybe sig i simreretter og kagebagning. Vi vil i den anledning se tilbage på kulinariske kokkerier og oplevelser fra vores rejse. Her kommer 3. særudgave af vores rejsebreve, som vil omhandle mad og drikke på Fuga.

Æblecrumble bagt i Omnia gasovn

På Fuga går vi op i at spise sundt, varieret samt anvende lokale råvarer. Mens det er Klaus, der sætter kursen for sejladsen, er det mig der sætter kursen i madlavningen og indkøb.

Jeg køber så vidt det er muligt frugt, grønt, fisk og kød på byens markeder. Her får man som regel de mest friske råvarer.

Marked i Santa Cruz, La Palma

Black Scabbard fish. Lever på 800-1200 m.u.h.o.

Vi holder meget af at spise fisk. Desværre er vi ikke blevet så gode til selv at fange dem endnu. Vi har kun fanget den lille guldmakrel på sejladsen mellem Madeira og Tenerife. På La Palma var vi så heldige at få en stor luns tun forærende af en lokal fisker, der havde fanget én på ca. 85 kilo.

Guldmakrel på krogen

Tun til et par dage

Efter et par forsøg, er det nu lykkedes at stege den perfekte tunbøf. Den skal blot have et halv minut på hver side, så den stadig er rød indeni. Hvis den får for meget, får den konsistens som dåsetun, og det er brandærgeligt. Vi har prøvet det, og måtte de efterfølgende dage finde på varme retter med dåsetun.

Når vi køber fisk her, kender vi ikke fiskene, og må så bare kaste os ud i at prøve noget forskelligt. En af vores favoritter er papegøjefisken, som er en lille fisk med noget meget lækkert kød. Jeg steger den som regel hel på panden. I Frankrig har de nogle dejlige fladfisk. Dem fik vi lavet et skønt måltid af, da Keld var med, hvor jeg pakkede dem ind i stanniol sammen med grønt og hvidhvin, hvorefter de blev bagt i ovnen.

Blæksprutter er en yndet spiser fra Nordspanien og sydpå. Vi har fået octupus, den 8-armede blæksprutte i flere variationer. De friturestegte blæksprutteringe calmares fra den 10-armede blæksprutte, kan de lave godt her og er noget ganske andet end dem, vi kan købe på frost i Danmark. Jeg har endnu ikke selv kastet mig ud i at lave blæksprutteretter, så vi har mest spist dem på restaurant, og når Allan fra Nala Danica tilberedte dem på sin grill.

Ovnbagt søtunge med nye kartofler
Loctudy, Frankrig

Calmares og tempurastegte rejer
Gijon, Spanien

Allans grillstegte blæksprutte
Santa Cruz, Tenerife

Blæksprutte med kartofler
Muros, Spanien

Efter et halv års madlavning i Fugas pantry, må vi konstatere, at man kan lave stort set alt om bord. Dagen starter ofte med nybagt brød lavet i min Omnia gasovn, hjemmelavet yoghurt og mysli. I England fandt vi en yoghurtmaker, hvor mælken står og syrner 4-8 timer. Det fungerer perfekt. I Spanien kan man kun købe små bægre yoghurt, så det er en stor fordel at lave yoghurten selv. Jeg laver ofte et glas friskpresset juice eller smoothie af de skønne frugter, vi kan få.

Brød bagt i Omnia gasovn *Youghurtmaker*

Morgenmad

Frokosten består som regel af brød med noget på. På de Kanariske Øer spiser vi mange dejlige oste, især gedeoste, pølser og skinke, eller humus, som jeg selv laver. Vi holder også meget af dåsesardiner. Rugbrød savner vi egentlig ikke, når vi kan bage vores eget brød med masser af frø og kerner i

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi elsker kager, både dem vi selv laver og dem vi kan få ude i byen.

Hjemmelavet blåbærkage *Portugisisk pastel de nata. Viana do Castelo, Portugal*

Vi holder af at spise ude, men synes faktisk det kan være lige så hyggeligt at tilberede et dejligt måltid på båden.

Aftensmad på båden *Tunsalat til forret på restaurant. Porto Santo*

Når vi sejler spiser vi mere simpelt. Hvis der er høj sø, må man bare spise noget brød og hvad man lige har mulighed for at putte på. Nogle gange har jeg smurt madder inden afgang. Aftensmaden har jeg også ofte forberedt, så vi bare skal varme den undervejs. Det vigtigste er, at vi har noget nemt tilgængeligt, for det kan være en udfordring blot at hente en pakke kiks nede i båden, hvis bølgerne går højt.

Her i syden har de så meget dejligt vin, som ikke koster ret meget. Derfor drikker vi næsten altid et glas vin til maden. Vi prøver også de lokale vine. På de Kanariske øer laver de gode vine, som vi ikke kan købe i Danmark. Selv på den lille ø Porto Santo har de en lille vinproduktion.

Vinsmagning på Porto Santo *Portvinssmagning i Oporto, Portugal*

Når vi kommer i havn efter en sejlads, får vi altid en drink. Kommer vi til et nyt land eller en ny ø får vi cava. Ved særlige lejligheder laver vi mere avancerede drinks fx piña colada.

Cava efter ankomst til Dover, England

Piña Colada i juledagene, San Sebastian, Gomera

Vi har undervejs fået opgraderet vores køkkenudstyr. På Porto Santo købte vi en elektrisk grill i det lokale supermarked. Den ligner en toaster, og jeg bruger den både til at grille kød, grønsager og til at riste brød. VI kan kun bruge den, når vi har landstrøm. Vi har også fået et større elkogekande, da vores gamle halvliters kan ikke rakte så langt med gæster ombord. Sidst ny investering er en espressokande til komfuret. I skrivende stund venter vi på at få et nyt gaskomfur leveret. På det vi har nu, kan man nemlig ikke længere regulere gasflammen i ovnen, og så kan man faktisk ikke rigtig bruge ovnen til noget. Det bliver næsten som at få et nyt køkken😉

Til slut skal I lige have dette skønne billede fra Tazacorte på La Palma, hvor der var fællesspisning på pontonen.

Tazacorte, La Palma

Rejsebrev nr. 16 – Opdatering – Øv

Udgivet den 21. februar 2018 Af Klaus Ellehauge — 4 kommentarer ↓

Hermed en kort opdatering på vores nuværende situation. I skal nok senere få et rejsebrev der beskriver vores oplevelser på Gran Canaria.

Da vi ligger godt i Las Palmas og da vejret i en periode har været mere koldt og blæsende end normalt besluttede vi at blive karnevalsperioden ud for at opleve det fantastiske karneval som strækker sig over 3 uger og som involverer alle i Las Palmas.

Endvidere har Klaus i perioden døjet med nogle Iskias smerter i benet, som vi så regnede med kunne være overstået. Nu er karnevallet forbi og vi vil gerne sejle videre, men desværre er benet ikke blevet bedre. Læger og fysioterapeut er enige om at det ikke er noget alvorligt og at det vil gå over, men kan desværre ikke sige så meget om, hvornår det vil blive godt. Så i øjeblikket er det desværre dårligt humør og afventning i Las Palmas.

Elsebeth Terkelsen siger: 21. februar 2018 kl. 13:47 Kære begge. Rigtig god bedring, Klaus – det er noget skidt at slås med. Der findes nogle strækkeøvelser, som gør ondt, men kan gøre godt – dem kender du sikkert. Ellers – vi er misundelige over at I er med til karnevallet. Det plejer vi også at være – i Cádiz. Det er ret fantastisk.	Klaus siger: 21. februar 2018 kl. 13:56 Tak for det. Ja jeg kender godt strækøvelser, men de har ikke rigtigt hjulpet som forventet, så det kan godt være at det i sidste ende er at vente på at det går væk, men jeg besøger naturligvis fysioterapeut m.fl.

Kærlig hilsen Hans og Elsebeth	
Peter siger: 22. februar 2018 kl. 18:38 Hej Klaus Jeg har lige haft et par uger med lignende problem. Nu har jeg et stykke tid lavet to øvelser; sid på en skammel med benene ind under noget eller nogen og lav nogle mave øvelser. Læg dig på maven på skamlen med benene ud over og løft dem fra gulvet bagover så højt du kan. 10 af hver hver morgen har fuldstændig løst problemet – det tar 1 min, så du kan jo roligt prøve. Peter	Klaus Ellehauge siger: 22. februar 2018 kl. 19:55 Hej Peter Ja der er vist mange der har prøvet det. Jeg har fået nogle øvelser af fysioterapeuten, som jeg laver, men det går lidt trægt med virkningen.

Rejsebrev nr. 17 – Gran Canaria og Karneval

Udgivet den 14. marts 2018 Af Klaus Ellehauge — 4 kommentarer ↓

Playa Blanca, Lanzarote den 13. marts 2018

Det blev til hele to måneder på Gran Canaria, hvilket ikke oprindeligt var planen, men nogle gange går tingene ikke, som man kunne ønske sig. Det gode er, at vi er kommet videre, og i skrivende stund, er vi i Marina Rubicón, Playa Blanca på Lanzarote. Det går heldigvis meget bedre med Klaus' ben. Fysioterapeuten i San Augustin, hvor Klaus fik akupunktur, mener at det er en klemt nerve, der er årsag til smerterne. Da det var værst kunne han ikke gå mere end 50 meter. Det satte jo vores togt på en slags standby i forhold til, hvorvidt vi kunne blive nødt til at revidere vores planer. Usikkerheden om, hvor lang tid, der ville gå, inden vi kunne sejle igen udfordrede os begge på forskellig vis, og humøret var indimellem i bund. Dernæst var det svært at lave noget sammen væk fra båden, da der var næsten en kilometer til nærmeste bus. Vi lånte en cykel af vores søde svenske naboer, hvilket gik fint. Det fik os til at købe en foldecykel, som gør Klaus mere mobil, selv om han nu kan gå en del længere. I går blev han scannet her på Lanzarote, så vi begge er helt trygge ved det lange stræk op til Middelhavet. Sejlturene fra Las Palmas til Fuerteventura og videre til Lanzarote er gået rigtig fint og det har været vigtigt for os begge at mærke.

Efter La Gomera sejlede vi 4. januar til San Miguel på Tenerife, hvor vi satte Lea og Christina på en flyver hjem. Derfra til Puerto Mogan og Pasito Blanco på sydsiden af Gran Canaria. Vi ankom til Las Palmas den 12. januar efter en fin sejlads på kryds fra Pasito Blanco. Turen nordpå kan være hård, hvis man ikke vælger det rette tidspunkt på grund af accelerationszonerne og nordlige vinde.

Marinaen er kæmpe stor, og der er flere kilometer fra den ene ende til den anden. Las Palmas er en virkelig dejlig by. Den er meget spansk trods en del turister især uden omkring Playa Canteras, men den kilometer lange stranden er også de lokales strand. Det blev dog ikke til meget strandliv de første 1 ½ måned, da det var koldt, regnfuldt, fugtigt og blæsende. Alle talte om vejret, for temperaturen var ca. 5 grader lavere, end normalt på denne årstid, det vil sige omkring 15-18 grader. Måske kan det sammenlignes med den sibiriske vinterkulde hjemme Danmark! I dette rejsebrev vil vi fortælle om, hvad vi fik tiden til at gå med i Las Palmas, som blev vores hidtil længste base. Ikke mindst vil vi, mest i billedform, fortælle om byens fantastiske karneval, som vi oplevede fra start til slut.

Den 21. januar fik vi besøg af mine (Ullas) forældre. Vi havde lejet bil et par dage og var på øens højeste punkt, Rocque Nublo i det smukkeste solskinsvejr. Vi spiste picnic i fyrtræsskoven og kørte gennem et stort område, der i efteråret var blevet udsat for skovbrand. Trist syn, men vi har set det på flere af øerne. Heldigvis regenerer fyrtræerne i løbet af et par år.

På Gran Canaria er der mange klippehuler, både nogle som folk har boet i, og huler, der er blevet anvendt til forrådskamre, fx Cenobio de Valderon, som vi besøgte. Vi gjorde stop i mange hyggelige byer med farvestrålende huse. Sidste stop på dag to var Finca de la Laja i Valle de Agaete, et besøgslandbrug, som ligger i en meget smuk dal på et af de luneste steder på øen. Her dyrker man vin, appelsiner, papaya, avokado og endda kaffe. Vi smagte selvfølgelig det hele.

I Las Palmas har de et smukt musikhus, Teatro Alfredo Kraus. Om natten ligner det en ørn, der breder sine vinger ud, og om dagen kan man se mikset af fyrtårn og borg. Musikhuset ligger helt ud til vandet. Vi var til koncert der med mine forældre, hvor vi hørte et ca. 100 mand store Orquesta Fhilhamónica de Gran Canaria, spille Strauss, Rimski -Korsakov samt Beethovens violinkoncert. Koncerten var annonceret med Pinchas Zukerman som solist, men grundet sygdom måtte han erstattes af den russiske violinist Sergej Krylov, hvilket ikke skuffede nogen af os. En flot koncert.

Klaus og jeg havde ugen før, på Klaus´ fødselsdag, været til koncert samme sted med flamingoviolinisten Paco Montalvo. En fødselsdagsgave fra mig. Vi oplevede også en cubansk violinist på en lille bar i byen.

Det blev til et par bilture mere, hvor den ene gik til det næsten altid lunere syd, Maspalomas, hvor charterturisterne dominerer, men hvor der er en kæmpe sandørken ned til vandet. Vi besøgte en af mine bekendte fra gymnasietiden, Chris og hendes familie, som bor der. Den anden biltur blev en delvis regnfuld dag blandt andet til en anden berømt klippe Bentayaga. I bjergene skifter vejret hurtigt, og vi kørte både i sol og regn, men himlen og lyset på landskabet kan være utrolig flot i sådan et vejr.

På Gran Canaria blev det ikke til vandreture i bjergene. Dette skyldtes dels Klaus' dårlige ben, dernæst, at det det meste af tiden var for koldt og regnfuldt. Ved forårets komme i slutningen af februar, fik jeg dog chancen for at blive ledsaget på et par vandringer af Långseglarne på Kanariaöerne, en facebookgruppe, der består af mest skandinaviske fastliggere i Las Palmas (som der er mange af – især svenskere), der blandt andet arrangerer vandringer på øen. De kendes på deres fine vandrestave af bambus, som de finder i naturen. På begge ture var landskabet i forårsflor, fx mandeltræerne, der er meget smukke i blomst. På et udsigtspunkt var toppen af Teide dog stadig snedækket. Det var også Långseglarne, der introducerede os til Sailors Bay Bar, hvor de mødes hver fredag klokken 20. Cafeen er hyggelig og uformel, og her kommer mest folk med tilknytning til marinaen og får en drink eller et måltid mad.

Det blev derimod til kilometerlange byvandringer. Jeg var meget på farten alene, fra den gamle bydel Vegueta i syd til industrikvartererne i nord. Selvom Las Palmas er en by på ca. 350.000

indbyggere, virker den rolig at bevæge sig rundt i, også selvom der det meste af dagen og nogle gange om natten hyler en ambulance og trafikken er tæt. Det må være kanariernes afslappede attitude, der også her på øen dominerer.

I Las Palmas var det en fornøjelse at lære danske Kirsten at kende. Kirsten bor i sin båd, som ligger fast her. Hun syr ting i lærred til folks både, og til os syede hun et solsejl, vi kan sejle med og poser til opbevaring i cockpittet. Det blev til mange hyggelige snakke om livet her og gode turistråd.

Vi havde besøg af Ingvald og Gitte, der var på en uges ferie på Gran Canaria. Vi havde en hyggelig dag sammen og besøgte dem senere på ugen på deres hotel i Aguineguin. De havde masser af lakridser med til os, som er en skøn ting til at dulme kvalmen med, når man kører i hårnålesving og under urolige sejladser.

Det er i Las Palmas man gør sin båd klar til lange stræk, for her kan man få næsten alt. Vi fik udskiftet vores batterier. Det nye gaskomfur blev installeret og sejlene skulle have et par småreparationer hos sejlmageren. Skruen blev poleret af Mikkel fra Nangiala og dieseltanken blev efterset for diselpest.

De tre både, Lady K, Nangiala og os mødtes i Las Palmas. Vi skal alle til Middelhavet og vil gerne holde kontakt på vejen op. Det er trygt og rart at have andre at spare med og at kunne hjælpe hinanden, hvis der opstår problemer.

Det blev et kort møde med Fuerteventura, men det og om det smukke Lanzarote, vil vi fortælle om i næste rejsebrev. Her skulle vi også gerne have sluppet fortøjningerne på de Kanariske øer.

Til slut et par festlige og farvestrålende fotos fra karnevallet i Las Palmas, som strakte sig over et par uger i midten af februar. På Plaza Catalina var der sat en stor scene op, hvor vi så flere konkurrencer, blandt andet byens bedste karnevalsgruppe, bedste udklædning, bedste bodypainting og hundekarneval. Der var dagkarneval i forskellige bydele, hvor venner og familie mødte op ofte med fælles tema. Vi var til *Karnaval i solen*, på Playa Canteras. Højdepunktet blev det store karnevalsoptog, der varede fem timer! Karnevallet sluttede med, at sardinen, der symboliserer karnevallets ånd, blev brændt af ude på havet og herefter kæmpe fyrværkeri. Vi har lavet et billedgalleri fra karnevallet, hvor I kan se flere fotos fra festlighederne.

Se flere billeder fra Gran Canaria

Se billedgalleri fra karnevallet

Leif siger: 14. marts 2018 kl. 19:38 Det er godt at høre at det går bedre med Klaus. – I har fortjent alle de gode oplevelser! KH Leif	Klaus Ellehauge siger: 14. marts 2018 kl. 22:03 Tak for det
Ole Storch siger: 17. marts 2018 kl. 16:23 Kære Ulla og Klaus. Det er en stor glæde at læse jeres rejsebreve. Godt at dit ben blev bedre Klaus. Her blæser det det ind med snebyger fra øst. Vores fredelige strand ligner vesterhavet. Hundekoldt er det. God sejlads på jeres næste etape. Kærlig hilsen fra Ole og Karen.	Klaus Ellehauge siger: 18. marts 2018 kl. 18:50 Kære Ole og Karen Tak for hilsen. Ja vi misunder jer ikke jeres vejr. Men det svækkede højtryk over Azorerne som giver jer kulden kan muligvis give os den rigtige vindretning at komme nordpå når vi skal afsted om forhåbentligt et par uger. Kærlig hilsen Ulla og Klaus

Nyhedsopdatering – Så er vi i Afrika

Udgivet den 9. april 2018 Af Klaus Ellehauge — 5 kommentarer ↓

I får lige en kort nyhedsopdatering for at fortælle at vi er kommet til Marokko. De længere rejsebreve må vente lidt endnu. Hvis I har kigget efter os på Marintraffic kan I ikke finde os, da der åbenbart er dårlig forbindelse her. Vi sejlede fra Isla Graciosa ved nordspidsen af Lanzarote i torsdags den 5 april og ankom til Agadir lørdag morgen efter en rolig sejlads. Vi venter så på næste vejrvindue for at komme videre til næste havn, som ligger 3 døgn længere nordpå. De fremherskende vinde er nordlige så det gælder om at finde det rigtige tidspunkt. I hører nærmere.

Lena Poulsen siger: 9. april 2018 kl. 18:35 God nyhed spændende færd I er ude på. Jeg har set et TV program fra Marokko forleden og kan forestille mig, at der er mange krydderier, urter og helbredende urter for alt fra maveonde til næseblod og tykt hår. Det må være en oplevelse, når man går på markedet. I næste uge er jeg i Andalusien og vandrer i bjergene Vi kan næsten vinke til hinanden. Kh Lena	Ulla siger: 21. april 2018 kl. 20:35 Kære Lena. I morgen sejler vi til Spanien . Det tager et par dage. Vi er i Muhammedia, meget mindre turistet end Agadir og et spændende lokalmiljø og et rigtig godt marked. Det har været med mange anderledes oplevelser at være i iMarokko, men meget spændende. Nu glæder vi os til Gibraltar. Håber du har haft en fantastisk tur til Andalusien . Knus fra Ulla
Kjeld siger: 11. april 2018 kl. 18:22 Lyder spændende, sikke et eventyr. Jeg så godt i ankom til Agadir, og kan også se at det ikke lige er et sted hvor man kommer nordpå med sejlbåd hver dag. Må håbe at vinden er føjelig på et tidspunkt, men ellers har i jo motoren. Go vind fra Kjeld	

Ane Skak siger: 12. april 2018 kl. 19:31 Spændende og anderledes. Sikke et skøndt billede. Det dufter helt her i Gentofte.	Ulla siger: 21. april 2018 kl. 20:29 Ja her er så mange skønne krydderier. Jeg har netop i aften lavet kylling med Ras el hanout. Jeg sender duften videre til Gentofte. Knus

Rejsebrev nr. 18 – Fuerteventura, Lanzarote og Isla la Graciosa

Udgivet den 21. april 2018 Af Klaus Ellehauge — Ingen kommentarer ↓

Mohammedia, Marokko den 19. april

Det er ved at være et par uger siden, vi forlod de Kanariske øer, og I skal selvfølgelig ikke snydes for at høre om vores oplevelser på Furteventura, Lanzarote og Isla Graciosa. I dette rejsebrev, skal I blandt andet høre om, hvor skønt det var, at komme på søen igen, om motorproblemer og om, hvor helddig man kan være. Vi vil fortælle om Fuerteventuras kæmpemæssige sandstrande og tusindvis af geder, om Lanzarotes smukke vulkanlandskaber og kunstneren/arkitekten Cécar Manrique. Sidst men ikke mindst om vidunderlige Isla Graciosa.

Tirsdag den 16. marts kl. 21 gik vi ud fra Las Palmas i en vindstille og flot aften. Vi havde følgeskab af Nangiala med Mikkel og Celia. Kursen blev sat til Gran Tarajal på Furteventuras østside. Det blev til en fantastisk natsejlads for motor, hvor vi havde besøg af en kæmpe flok delfiner og så morild i vandet. Vi havde det begge rigtig godt med at sejle igen efter mere end to måneder i Las Palmas. Klaus smerter i benet var blevet mindre, så han følte sig klar til at komme videre.

Det var en temmelig ramponeret marina, vi kom til i Gran Tarajal. Få uger forinden havde der været en voldsom sydlig vind, så flere af marinaens pontoner, var blevet ødelagt. Et stort skib var sunket, så der flød diesel rundt i havnen, som man var i gang med at rydde op efter. Vi manglede dog intet, det skulle da lige være varmt vand i bruseren. Byen var super hyggelig og ikke turistet. Her fejrede vi Kvindernes internationale kampdag, nød byens flotte murmalerier og spiste frisk fisk på en lokal restaurant.

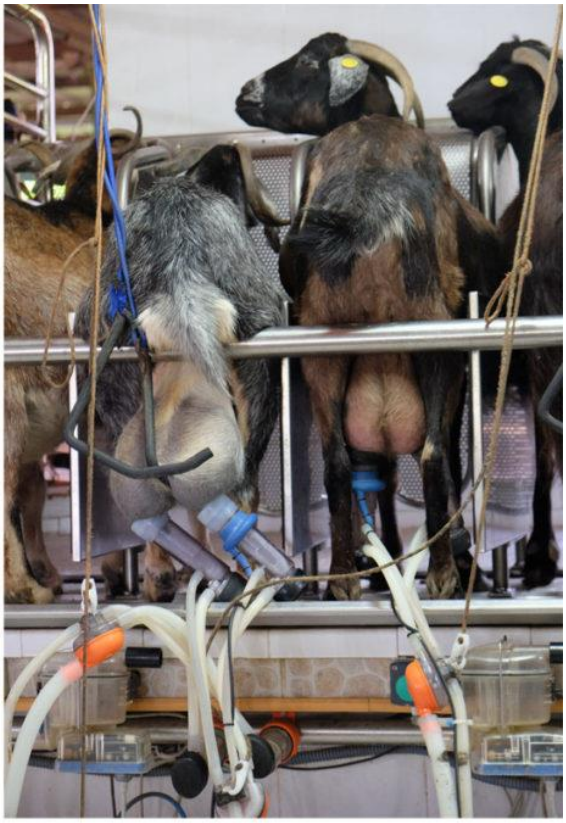
Gran Tarajal

Vi lejede bil et par dage og skulle selvfølgelig rundt og danne os et indtryk af øen. Mikkel og Celia var med os den ene dag. Furteventuras vulkantoppe er helt anderledes og fladere end de øvrige øer, men de er meget smukke og her om foråret nogle steder grønne.

Man siger, at der på øen er lige så mange geder som beboere, ca. 94.000. De har nedbarberet de sidste sørgelige rester af øens vegetation, men producerer derudover mælk til gedeost, som skulle være noget af Spaniens bedste. Vi var på Pepes gedefarm og så det hele. Vi var endda så heldige, at gederne blev malket, mens vi var der. Det havde ingen af os set før. Vi smagte de lækre oste ledsaget af honningrom.

Pepes gedefarm

Vi var på Playa Ajuy, hvor der er nogle store grotter. Mikkel Celia og jeg var inde i grotterne. Her blev vi vidne til en ret ubehagelig oplevelse. Vi sad og nød udsigten ud over vandet fra kanten af en grotte. En helikopter cirklede rundt tæt på os. Første troede vi det var en øvelse, men snart kunne vi se en af redningsfolkene blive hejst ned fra helikopteren, og han trak et menneske op af vandet. Personen er givetvis faldet ned fra en sti oppe på klippekanten. Dette minder os igen om, hvor farlig naturen og ikke mindst havet kan være. Det er så vigtigt, at vi passer på os selv derude, altid forbereder så godt, vi kan og ikke agerer dumdristigt.

Playa Sotavento de Jadiña

Fuerteventura er kendt for sine smukke sandstrande og azurblå vand. Det er et mekka for surfere og vi besluttede os for at tage på strandtur til et af de kendte surfstrande, Playa Sotavento de Jadiña. Her var der ikke mange turister, og stranden strakte sig milevidt. Desværre var det en ret blæsende, men solrig dag, og så fyger sandet. Vi fandt ly og læ i nogle klitter. Herfra kunne vi betragte surferne, der kun trodser vejret, ved store vindstyrker. Vi havde ikke badet længe, mest på grund af vintervejr i Las Palmas. Her var vandet ikke varmt, men rent – og skønt at hoppe i bølgen den blå igen.

Ud for den nordlige del af Fuerteventura ligger øen Isla de Lobos. Den er ombejlet af delfiner og mere end 70 fiskearter. Vi ville gerne have været i land på øen, men vinden var for kraftig fra en forkert retning. Vi ankrede en enkel nat ud for øen med Lady K som naboer, en nat, hvor vi blev rusket godt og grundigt igennem, så vi fik ikke meget søvn. Så snart det blev lyst slap vi ankeret og sejlede de 10 sømil til Marina Rúbicon på Lanzarote.

Ankring ved Isla Lobos

Marina Rúbicon ligge ved Playa Blanca på den sydlige del af Lanzarote. Her er der mange turister, men marinaen var fin og godt beskyttet. Dagen efter vores ankomst havde Klaus fået en tid til en scanning på et privathospital lidt længere nordpå. Vi havde valgt en scanning, da det var trygt for os at vide, at Klaus fx ikke har en diskusprolaps. Alt gik fint. Der var en finsk sekretær på hospitalet, som talte dansk, hvilket gjorde det nemmere at kommunikere nuancerne. Fire dage senere fik vi diagnosen. Som ventet viste scanningen ingen diskus, men symptomerne indikerer en klemt nerve, som også fysioterapeuten mente. Det gav os en afklaring på, at smerterne ikke er farlige, men at der kan gå noget tid, før de forsvinder. Siden da går det op og ned for Klaus. Vi er meget glade for cyklen, som hurtigt gør os kendte i bybilledet, især her i Marokko. Han klarer alle opgaver, men har brug for at hvile sig indimellem.

Lanzarote er kendetegnede ved øde månelandskaber og bjerge med ild. Det første indtryk var mere æstetik fint passet ind i den smukke natur. Netop dette er hvad kunstneren og arkitekten Cæcar Manrique, der er født på øen, skabte i sine leveår. Han arbejdede for at øen ikke skulle ende i samme miljøfælde, som andre af masseturismens rejsemål. Derfor er der næsten ingen grimme og høje hoteller på Lanzarote. Alle huse er hvidkalkede og byerne fremtræder derfor helt anderledes, end på de andre øer, hvor husene males i alverdens farver. Manriques bygningsværker er kendetegnede ved, at kunst, arkitektur og landskab flyder sammen. Fra at være en kilde til fattigdom omfortolkede Manrique lavaen til at være en æstetisk ressource.

Cecar Manrique

Vi nævnte første gang Manrique i vores beretning fra El Hierro, hvor han har skabt restauranten og udsigtspunktet El Pinar. På Lanzarote har Manrique sat mange spor, så han nævnes overalt. Vi så blandt andet hans hjem og atelier, og var på Mirador del Río, hvorfra der er den smukkeste udsigt over til Isla de La Graciosa, hvor vi senere skulle sejle over. Vi var på Fundación Manrique, der blev Manriques arkitekturmilepæl, et hjem der består at vulkanske huler forbundet med lavatunneller, udstyret med hippe designermøbler. Her er også udstillet malerier af Manrique overvejende inspireret af øens vulkanudbrud.

I nationalparken Timanfaya var vi oppe på bjerget Montañas del Fuego, som blev skabt af et vulkanudbrud i 1730. Her damper det stadig fra jordoverfladen. På toppen ligger restauranten ”El DIablo” (også tegnet af Manrique). På varmen fra undergrunden steges der kød, som serveres i restauranten. Vi var på bustur rundt i parken, som bød på fantastiske landskaber og smukke farver.

nationalparken Timanfaya

I Playa Blanca lejede jeg en cykel og tog alene på tur. Jeg cyklede nordpå og kom forbi saltbassinerne Salinas de Janubio. Tidligere brugte man saltet til lagring af fisk, men saltet udvindes stadig ved at lade sol og vind tørre havvandet ind. Den vestlige kyststrækning nordpå er flot og barsk. Havvandet sprøjter op mod klipperne. Jeg endte turen ved El Golfo, hvor man kan se en smaragdgrøn sø, hvis farve skyldes dels vulkanske mineraler og giftige alger. Efter cirka 45 km, var jeg hjemme igen og det skal lige siges, at Lanzarote godt nok går for at være flad og cykelvenlig, men bakkerne i Aarhus og omegn er ingenting i forhold til, hvad jeg blev udsat for på min cykeltur.

Vi sejlede til hovedbyen Arracife, 25 sømil i modvind. Arracife er en dejlig by, og mindre turistet. Det blæser næsten altid her, hvilket vi fik at mærke i de næsten 2 uger vi lå der. Nogle gange kan man blive ret kuldret af al den vind, og når der indimellem kommer en vindstille dag, er det virkelig skønt. Det kan sammenlignes med mange dages regn i Danmark, og hvilken åbenbaring, når der endelig kommer en tørvejrsdag.

Arrecife

I Arracife var de tre danske både Lady K, Nangiala og os samlet igen. Den dansk-svenske båd Libra, som vi tidlige har mødt på Gran Canaria, stødte til. Mikkel underviste i at fiske, og lovede os fangstgaranti på vej nordpå, på den "blækspruttekrog" han havde fremstillet og solgte til os. Alle fire både mødtes igen på Isla Graciosa. Dette er det nordligste punkt på de Kanariske øer og dermed et godt afsæt for turen opad til Middelhavet.

Isla Graciosa set fra Lanzarote

Isla Graciosa blev for os et lille paradis. Øen er et stort naturreservat og har cirka 650 indbyggere. Hovedbyen hedder Galeta del Cebo og her ligger marinaen. Der er ingen strøm på broerne, så vi klarede strømforbruget med solcellerne. Koldt bad i marinaens bad- og toiletrum. Der er kun grusveje på øen og eneste biler er jeeps. Vi ankom op til påske, hvor der var mange turister på øen. Ellers er her mest éndagsturister, der kommer med de to færgeruter, der går fra Lanzarote. Efter påske blev der helt stille. Det var som om, at roen faldt over den lille ø, der er på størrelse med

Anholdt. Ret fantastisk lille samfund. Her har de alt: Politistation, posthus, diskotek, verdens mindste museum, slagter, bager, isenkræmmer, to supermarkeder samt gode restauranter og cafeer.

Havnen Isla Graciosa

Dieseltanken blev betjent af datteren til kokken på én af byens restauranter – en bestemt og skrap, men venlig dame, der bestemt ikke brød sig om at blive forstyrret hverken inden og uden for åbningstiden. Det foregik sådan, at man skulle omkring restauranten, for at få diesel, og så gik farmand lige ind og kaldte datteren til tanken. Men hun kunne sit kram og var i stand til at fylde dunkene uden at spilde en dråbe. Vi spiste i øvrigt de hidtil bedste grillstegte blæksprutter på familiens restaurant sammen med Hans, Karin, Mikkel og Celia.

Galeta del Cebo

Vi lejede mountainbikes og var på cykeltur øen rundt med Hans og Karin. Mikkel, Celia og jeg tog en morgenvandretur op på én af bjergtoppene. Jeg nød et par vandreture alene i det øde landskab. Klaus og jeg gik ture i sandet, hvilket vi har fundet ud af er terapeutisk godt for Klaus´s ben. Mellem vennerne gik der mange snakke om, hvornår tidspunktet var det rette til at sætte kursen nordpå. Søndag den 1. april besluttede Nangiala og Fuga at sætte kursen mod Marokko. Vi sagde farvel til Lady K og Libra tidlig morgen.

Cykeltur Isla Graciosa

Som sejler må man være parat til at ændre planer hurtigt, det der i moderne tider hedder at være omstillingsparat. Efter 45 minutters sejlads fik vi en svag alarm fra motoren om, at den var for varm. Lidt senere blev den kraftigere, og vi var ikke i tvivl om, at vi var nødt til at vende om. Der kom hvid røg fra udstødningen og kun lidt kølvand. Vi kaldte Nangiala og informerede dem om vores situation, dernæst Lady K, som stadig lå på Graciosa. Vi satte kursen mod Graciosa med lave omdrejninger på motoren. Da vi kom i havn fik vi en fantastisk modtagelse af Lady K og Libra. Hans og Peter, der er uddannet henholdsvis skibsbygger og flymekaniker, stod klar til at hjælpe med at løse problemet. Klaus havde tænkt så det bragede på vejen ind, og hans mistanke viste sig at være rigtig, da hans to hjælpere efter en times tid med 99.9 % sikkerhed fandt frem til, at det var en tilstoppet udstødning, der forårsagede den hvide røg. Derfor næsten ingen kølevand. Det lykkedes at få afmonteret røret, banke skidtet ud og rense det med den eddike, jeg havde medbragt til vores elkande. En utæt og slidt pakning har sandsynligvis være årsag til tilstopningen. Næste udfordring blev at få fremskaffet en ny pakning. På Graciosa er der ingen mekaniker og intet værksted.

Vi var klar over, at vi nok blev nødt til at tage på endagstur tilbage til Lanzarote. Klaus kontaktede en VolvoPenta forhandler, der kunne bestille pakningen i Las Palmas og have den dagen efter. Vi tog til Lanzarote tirsdag og kom hjem med en ny pakning. Peter monterede den for os, og så var motoren som ny igen. Kølvandet sprøjtede ud. Hvor heldig kan man være.

I sejlerkredse er der en kultur for, at man hjælper hinanden. Det har vi mærket tidligere. At der stod to fagfolk klar, da vi anduvede Graciosa med en defekt motor, var fantastisk. At pakningen var der til tiden havde vi ikke regnet med. Det gav os nogle ekstra dage på Graciosa, men kunne have forsinket os meget mere, hvis ikke den rette hjælp havde været der. Allerede torsdag slap vi igen fortøjningerne med kurs mod Agadir i Marokko: Aldrig har Klaus været så tryg ved motoren. I kølvandet fulgte Libra og Lady K. Den 7. april ankom vi til Agadir i Marokko. Noget ganske andet end Spanien. Det vil vi glæde os til at fortælle jer om i næste rejsebrev.

Se flere billeder fra Fuerteventura

Se flere billeder fra Lanzarote

Se flere billeder fra Isla Graciosa

Nyhedsopdatering – Gibraltar

Udgivet den 25. april 2018 Af Klaus Ellehauge — Ingen kommentarer ↓

 I dag er vi ankommet til Gibraltar efter en lidt besværlig sejlads op langs Marokkos kyst. Vi har nu Atlanterhavet bag os og Middelhavet foran os. Vi er ajour med vores tidsplan og skal gerne være fremme ved indsejlingen til Rhone i slutningen af maj.

Rejsebrev nr. 19 – Marokko

Udgivet den 13. maj 2018 Af Klaus Ellehauge — 4 kommentarer ↓

Ibiza den 13. maj 2018

Vi har hele tiden vidst, at den største udfordring på vores sejltogt ville blive turen fra de Kanariske øer op til Middelhavet. De herskende vinde er nordlige og Atlanterhavsbølger kan være ret store, så for meget modvind er ikke rart. Vi havde hjemmefra lavet en strategi om at udnytte de vindstille dage til at sejle for motor og selvfølgelige sydlige vinde, som findes indimellem. Vi havde set på muligheden for at sejle over Marokko og langs kysten opad. Problemet er, at der kun er få havne op langs den marokkanske kyst og flere af dem er svære at gå ind i på grund af swell, det vil sige store bølger, der brækker inde ved kysten. Den anden mulighed ville være, at gå direkte til Spanien fra Graciosa. Det tager fire døgn, og et vejrvindue, med den rigtige vind i 4 døgn, var ikke i sigte. På Fuga besluttede vi os derfor at gå til Agadir i Marokko, med troen på, at vi nok skulle finde en god vejrudsigt til at komme videre nordpå. I andet forsøg (i første forsøg fik vi som tidligere beskrevet motorproblemer) fulgte Libra og Lady K. De tre danske både anduvede Agadir om morgenen den 7. april efter en fin og rolig sejlads på lidt mindre end to døgn. For Lady K og Fuga blev det til 14 dage i et meget anderledes land, med meget anderledes, men interessante oplevelser end tidligere på turen. I dette rejsebrev skal I høre om turistbyen Agadir og den mere lokale by Mohammedia nær Casablanca, om ørkensafari, berberbyer og om, hvordan vejrudsigter kan være en stor tidsluger og stort samtaleemne blandt sejlere.

Vi var med få undtagelser de eneste gæstesejlere i Agadir Marina. Byen ligger inde i en bugt, hvor det ofte blæser. Hvis man skal nordpå, kan det være svært at komme rundt om det kap, der ligger ved bugtens nordlige spids på grund af høje bølger. I Marokko skal man beregne en del tid til ind- og udklarering. Vi slap med et par timer, før vi måtte forlade båden.

Faciliteterne i de to marinaer, vi oplevede i Marokko var meget beskedne. Bad og toilet var ofte snavsede og i Agadir var der en ud af to brusere, der virkede samt to ud af 7-8 toiletter. Det er som om, at når noget går i stykker, bliver det ikke repareret. Det var to meget søde og hjælpsomme marineros, der holdt vagt i marinaen. Den ene mødte jeg en morgen ved håndvasken på toilettet. Her var han i gang med at spejle æg og lave morgenkaffe. Det var også her, de søgte ly for kulden. Det blæste voldsomt næsten alle de 8 dage, vi var i Agadir. Fra middagstid satte blæsten ind. Den tog til i løbet af eftermiddagen og gjorde aftenerne og nætterne bidende kolde. Sandet føg på den 8 kilometer lange sandstrand, hvor turisterne, overvejende marokkanske, ellers skulle ligge og nyde livet.

Agadir blev i 1960 ramt af et jordskælv, hvor 12.000 mennesker omkom. Siden er byen genopbygget, ca. 450.000 indbyggere, og forsøgt gjort til et attraktivt turiststed. Marinaen er omgivet af neonlys, konceptbutikker og trendy cafeer. Ikke rigtig marokkansk, som vi kunne forestille os.

Vi mærkede og så dog hurtigt den anderledes kultur i det muslimske land. De fleste kvinder går med tørklæde. Uden for turistområderne gik vi ikke med bare arme og ben. Det virkede forkert at løbe en tur, da vi kun så nogle få, sikkert udenlandske turister, motionere i bybilledet. Kun på finere restauranter var der udskænkning af alkohol. Vi hørte moskeerne kalde til bøn flere gange dagligt.

Vi var 100% trygge ved at forlade båden og bevæge os ud i byen. Der blev passet godt på både os og båden og vi blev mødt af meget venlighed. Der var dog ikke den samme hensynsfuldhed i trafikken som i Spanien, så det var om at se sig for. Jeg var tæt på at blive kørt over af en skraldehestevogn, der i stor fart pludselig svingede til venstre. Kom vi væk fra turistområdet oplevede vi mere autensitet. På byens største marked Su el Had havde vi de første bitre erfaringer med at blive snydt godt og grundigt på prisen. Surt, men en del af oplevelsen ved at være i Marokko.

I Marokko går man ikke ud og spiser om aftenen. Klaus og jeg måtte derfor finde os i at være alene på en lille lokal restaurant, med en tjener, der sad og småsov. Kvinderne i køkkenet lavede den skønneste tagine til os. Tagine er en slags gryderet, der tilberedes i en lerpotte med låg.

Sammen med Hans og Karin fra Lady K var vi på éndagstur i jeep med egen guide og chauffør. Marokko er et smukt og frodigt land. De er velforsynede med vand fra bjergene, som opsamles i store reservoirer. Et meget trist MEN er, at der ligger affald over alt – også i naturparkerne og i havet. Man må håbe, at der bliver taget hånd om dette kæmpe problem i fremtiden.

Vi var i Sous-Massa nationalpark og så flamingoer.

Vi kørte gennem ørkenen Little Sahara, hvor vi så beduinboliger og store kamel- og gedeflokke.

Vi besøgte en traditionel fiskerbolig og en fiskeleje, hvor fiskerne bor, når de er langt væk hjemmefra. Nogle fiskere bor i huler i klippen. Vi spiste tagine og couscous på traditionel vis, hvor man sidder på gulvet ved små lave borde.

I Marokko er 33% af befolkningen berbere, som er den oprindelige befolkning i Nordafrika.

Vi var i Tiznit, en berberby, med en fin gammel bydel, Medinaen. Vi besøgte en keramikfabrik, hvor de fremstiller det smukke marokkanske keramik, som vi også kan finde i Danmark. Vi købte et stort fad, som jeg fik overbevist Klaus om, at jeg nok skulle finde plads til på Fuga.

I Agadir var der daglige snakke mellem de tre danske både i forhold til, hvornår det bedste vejrvindue ville være til at sejle videre. Selvom vi sparer med andre både, er det vigtig at gøre det, man selv har det godt med. Libra stak ud nogle dage før Lady K og os.

Med fyldte dieseldunke (95 liter ekstra) satte vi søndag den 15. april kursen mod Mohammedia længere oppe af den marokkanske kyst. Vi viste godt, at vi kunne få måske kraftig modvind et stykke af vejen, men der blev noget mere vind, end vejrudsigten havde forudsagt, 12-15 m/s. Vi bankede op mod fire meter høje bølger og fik ikke meget søvn de første par døgn. Sidste dag blev det vindstille, og efter godt tre døgn anduvede vi Mohammedia i nogle kæmpe swells, som udgjorde et fantastisk landskab på søen.

se video

Mohammedia er en Safety Port. For at komme ud og ind af Marinaen skal man igennem paskontrol. Havnen er beskidt af olie og affald som i Agadir. Her er meget fiskeri fra de karakteristiske marokkanske træbåde. Man skal holde sig langt fra kysten i mørke, da fiskerbådene ikke har AIS og nogle heller ikke lys på. Uden for Agadir var vi tæt på at blive ramt af én. Måske havde han ikke set os, fordi han arbejde. Måske var han bare nysgerrig.

I Mohammedia fik vi tjekket op på båden efter den noget anstrængende sejlads. Vi havde fået lidt vand ind fra et utæt vindue og muligvis et utæt røstjern. Vores windbreakers var gået løs og måtte have nogle strips undervejs. Båden påvirkes med enorme kræfter, når vi sejler ned over bølgerne. Når jeg bliver bekymret over, at vi har vand i båden, beroliger Klaus mig altid med, at det som regel ikke er farligt. Han har sejlet folkebåd, hvor det var unormalt, hvis der ikke var vand i båden.

Det var spændende at opleve lokalmiljøet i byen. Vi spise friske fisk til ingen penge, ved byens fiskemarked og jeg var på i Kasbahen, byens lokale udendørs marked, hvor man kan købe de lækreste råvarer, fx frugt, grønt og kød til ingen penge. Her var der det største og mest varierede

udbud af lokalt dyrket frugt og grønt, vi har oplevet. Vi købte jordbær, som vi spiste med mælk og sukker, med minder tilbage om den danske sommer.

Den 22. april tog vi det sidste stræk mod Spanien. Det blev en fin sejlads, bortset fra rigelig vind det sidste stykke, op til 16 m/s. Det havde været to spændende uger i Marokko, men på en måde også anstrængende, fordi vi kom til et land, hvor kulturen er så anderledes, og fordi vi var udfordret på vejrudsigten, der skulle bringe os til Spanien. I næsten rejsebrev, kan I glæde jer til at høre om Gibraltar, turen op langs Spaniens østkyst og Balearerne. I skrivende stund ligger vi på en skøn ankerplads på syd Ibiza. I slutningen af maj skal vi være i Marseille, hvorfra vi sejler ind i Rhône.

[se flere billeder fra Marokko]

Peter siger: 14. maj 2018 kl. 9:11 Hej I to Det er sjovt at høre om Marokko. Det er fuldstændig som for 33 år siden da Helle og jeg rejste rundt i Tunesien i 3 uger. Folk var super flinke, men toiletter og brusere var altid i stykker. Affald i gaderne er åbenbart ok. Det er sjovt og anstrengende. Peter	Klaus siger: 14. maj 2018 kl. 19:25 Ja det anstrengende er at man ikke kender de sociale regler. Hvornår er en pris fast og hvornår skal den forhandles ned til det halve? Skal tolderen have gaver ligesom havnevagten og hvor meget skal de have ?
Kjeld siger: 19. maj 2018 kl. 10:52 Det er sgu modig og sejt at sejle i sejlbåd nordpå langs Marokkos kyst. Godt gået begge to, det må have været nogle udmarvende nattevagter!. At ligge og hugge i 4 meter høje bølger i modvind er ikke for sarte sjæle. Det må være en god båd du har købt Klaus. Nu har den i hvert fald bestået den store prøve. Jeg er fuld af beundring for projektet. Jeg forstår godt du kan være en smule bekymret indimellem Ulla, det ville jeg også være, men det	Klaus siger: 19. maj 2018 kl. 20:05 Tak for hilsen. Biscayen var nu også træls i vores første forsøg:-)

der vand i båden er slet ikke noget problem er jeg sikker på. God tur videre frem. Kjeld	

Nyhedsopdatering – Klar til Rhône og kanalerne

Udgivet den 1. juni 2018 Af Klaus Ellehauge — 6 kommentarer ↓

Camargue 1-06-2018

Så er vi klar til at starte hjemturen gennem Frankrig og Tyskland.

Den sidste uge har været hårdt arbejde. I forgårs fik vi masten af, og i går havde vi Fuga på land, så vi kunne rense den i bunden og give den et lag bundmaling.

Vi regner med at begroningen har kostet ca. 0,8 knob, som vi får hårdt brug for på Rhône, da der for tiden er 3-4 knobs modstrøm. Vi havde regnet med at gå ind i Frankrig i Sête, men det var svært at få informationer dér, så efter et stop i Frontignan, hvor vi ordnede masten og bunden er vi sejlet til Camargue, som med 2.600 bådpladser formentligt er den største lystbådehavn vi nogensinde har været i. Her er der bådudstyrsforretninger, som har materialer om kanalerne, og på havnekontoret

kan man engelsk, hvilket er ret exceptionelt indtil videre her i Frankrig. I morgen går vi så ind ved Grau de Roi, og så må vi se, hvordan det går med vandmasserne i Rhône.

Lise siger: 2. juni 2018 kl. 6:58 Rigtig god hjemtur, Klaus og Ulla	
Elsebeth Terkelsen siger: 2. juni 2018 kl. 8:23 God tur! Vi glæder os til at høre om et – helt sikkert anderledes – eventyr end hidtil … og til at se jer i hjemlige omgivelser! Kærlig hilsen Hans og Elsebeth	Klaus Ellehauge siger: 2. juni 2018 kl. 8:26 Tak skal I begge have. Vi glæder os også til at ses igen. Kærlig hilsen Ulla & Klaus
Ane Tind Skak siger: 3. juni 2018 kl. 19:23 Hvor vildt at det så går hjemad. Rigtig god hjemrejse. Det kan næppe undre, at båden har trængt til lidt vedligehold undervejs af den store omgang. Godt I har fået det ordnet. Håber det dejlige vejr i Danmark også når jer og at det samtidig betyder ok sejlerforhold. Kærlig hilsen Ane	Ulla siger: 4. juni 2018 kl. 15:08 Kære Ane. Tak for dine søde kommentarer til vores rejsebreve. Desværre er vejret i Danmark medskyldig i, at vi lige nu ikke kan komme videre. Vi ligger i en sidekanal til Rôhne og venter på, at vandstanden skal falde i Rôhne. Højtrykket i DK giver lavetryk i Frankrig og usædvanlig meget regn. Det ser ud til at forsætte at stykke tid endnu, så der er stor sandsynlighed for, at jeg ikke når hjem med båden til 1/8. Heldigvis ligger vi i et meget naturskønt område ved Saint Gilles, så de kommende dage skal vi udforske området. Kh til jer alle 4
K. Viktoria siger: 18. juni 2018 kl. 18:11 Det var en spændende læsning. Have en god tur hjem!	

Rejsebrev nr. 20 Gibraltar – Spaniens østkyst og Balearene

Udgivet den 5. juni 2018 Af Klaus Ellehauge — Ingen kommentarer ↓

Saint Gilles den 2. juni 2018

Den 23. april, det vil sige for lidt over en måned siden, kom vi til Barbate i Spanien vest for Gibraltar efter 1½ døgns sejlads fra Marokko, og i følgeskab med Lady K. Vi gik ikke gennem Gibraltarstrædet den dag, da vinden var for kraftig ud af strædet da vi skulle til at sejle ind. I dette nyhedsbrev fortæller vi blandt andet om sejlturen gennem Gibraltarstrædet, om naturskønne Andalusien og krystalklare ankerbugter på den spanske østkyst og Balearene.

Barbate

Det var skønt at være i Spanien igen, og vi brugte en dag til at ordne praktiske ting som fx tøjvask og rengøring indvendig og udvendig på båden. Det meget beskidte vand i Marokko og sejladser i modvind med masser af sprøjt, gjorde en udvendig rengøring tiltrængt. Vandet i Atlanterhavet er meget salt, og selv vores sejlertøj og hynderne, vi sidder på, måtte vi spule, for at undgå, at det tiltrækker fugt. Heldigvis var det skønt vejr med solskin. Foråret var kommet til Europa☺

Det var en rigtig god fornemmelse at være nået til Spanien, og en ganske særlig følelse af noget stort at sejle gennem Gibraltarstrædet og ind i Middelhavet. Vi havde en god medstrøm, så vi gik med omkring 7-8 knob i ca. 3 timer. Vi gik i havn i La Linea, som ligger på den spanske side af Gibraltar. Vi lå med første klasses udsigt til Gibraltar klippen. Her blev vi naboer til Nangiala, som havde ligget her et par uger. De hårde sejladser fra Marokko gjorde det tiltrængt med en lille fest med vores venner siden Las Palmas, Mikkel, Celia, Karin og Hans. Samtidig startede en ny epoke af vores tur.

Klaus og jeg har begge været i Gibraltar for år tilbage. Fra La Linea kunne man gå derover – gennem paskontrol og over flyvepladsens landingsbane. Gibraltar er en helt anden verden, man mærker tydelig det britiske, byen er meget komprimeret i bygningstæthed og opad. Det er som om, at der skal være plads til så meget som muligt på et det lille areal. MEN sjovt sted og charmerende.

Gibraltar er jo kendt for klippen, hvor der lever vilde aber. Jeg gik derop med Mikkel, Celia, Hans og Karin. Turen var smuk, og vi mødte de sjove aber samt en god del af de mange turister, der hver dag bliver kørt dertil i taxa eller bus.

Vi lejede en bil, så vi kunne få et indtryk af Andalusien. Vi måtte betale det dobbelte af, hvad vi havde været vant til på de Kanariske øer, hvor vi kunne leje bil for mellem 25 og 35 euro om dagen. Vi fik en god og lang tur ud af det på omkring 330 kilometer. Vi var i smukke men turistede Ronda, der ligger på et klippeplateau, hvor der er en berømt bro over en dyb kløft.

Ronda

Andalusien er kendt for de hvide historiske byer. De ligger på en bjergtop med en borg på toppen. Vi besøgte Zahara og Grazalema. Efter de Kanariske øer troede vi, vi var færdige med at køre i bjerge, men i Parque National måtte vi igennem et utal af hårnålesving. Andalusien er meget frodig, i hvert fald på denne årstid. På hjemturen kørte vi i noget fladt landskab, som kunne minde om Danmark, men med betydelig større marker.

Turen videre nordpå gik først til Catargena på en todøgnssejlads. Catargena er en større, men spændende by, hvor vi blandt andet var inde at se et antikt romersk teater, og delte havn med efter sigende verdens største privatejede sejlbåd ”A” ejet af en russisk mangemilliardær.

"A"

Min fødselsdag den 5. maj blev fejret på søen, en vindstille sejlads på 20 sømil fra Santa Pola til El Campello. Ved ankomst tapas og Cava på båden.

Vi har hørt og læst om Mistralen, den vind der kan komme så pludselig fra de franske Alper. Vi har endnu ikke mødt den. I Middelhavet er der ofte for meget vind eller ingen vind. Vi har sejlet en hel del for motor, men har også haft fine sejladser med let vind og små bølger som hjemme i de danske farvande. Det rolige vand gør det lettere at se delfiner, og dem har vi set mange af.

Vi har set klumpfisk ligge og sole sig i vandoverfladen. Ved nærmere studie, ved vi, at de gør det for at suge varme til sig, inden de svømmer ned på store dybder for at finde deres føde. Desværre har vi også set mange af de farlige portugisiske brandmænd, og desværre har vi ikke haft held med vores egen fiskestang. Vi har ikke fanget noget siden den lille guldmakrel, på vej til Tenerife. Sidst vi havde noget på krogen var efter Gibraltar, hvor vi formoder, at en stor tun havde bidt på, så linen rullede sig helt ud, hvorefter den knækkede.

Moreira

Moreira

Vi lå for anker for første gang på hjemturen ved Moreira, en ankerbugt lige efter bogen. Her har de noget af det reneste vand i Spanien. Nogle steder kan man se ned på 20 meter. Vi svømmede sammen med fiskene og sejlede i land med gummibåden. Denne del af sejlerlivet er så fantastisk. Når ankeret er lagt ud, er det blot at nyde livet, stilheden og den ofte smukke natur, man er omgivet af. Mange ankerlæggere sejler ud om dagen og hjem om aftenen, så når dagen går på held bliver der stille.

Så var det tid til Balearene, øgruppen som består af Formentera, Ibitza, Mallorca og Menorca. Sidstnævnte valgte vi fra grundet vores tidshorisont. På de andre øer blev det korte besøg. Formentera er berømt for deres fantastiske strande. Vi lå for anker ud for hovedbyen Savina, hvor vi lejede cykler en dag og kørte rundt på øen.

Formentera

På Ibiza lå vi i nogle fine ankerbugter og blandede os med de rige, som kommer i deres dyre motor- eller sejlbåde. Inde på land var der dyre restauranter og barer, men at sidde der og blande sig med den velhavende del af klodens befolkning og nippe til et glas vin er også en oplevelse. Kontrasten oplevede vi i Sant Antoni, hvor vi gik i havn. Her var der fyldt med især engelske unge festglade turister. Til solnedgang samledes hundredvis af menneske ved byens vestkyst for at se solnedgang.

Ibiza

På Mallorca lå vi et par dage i Andratx på nordvestøen. Vi lejede en bil og udfordrede os selv med Mallorca på en dag. Vi koncentrerede os om den nordlige del af øen, hvor der er bjerge med smukke gamle oliventræer. Vi havde medbragt formiddagskaffen og ledte længe efter et sted, hvor vi kunne stoppe. Ingen miradorer (udsigtspunkter) eller picnicpladser. Alle mulige holdepladser var i forbindelse med restauranter eller museer, og parkering koster næste altid penge. Meget forskelligt fra, hvad vi havde vænnet os til på de Kanariske øer. Mallorca er tydeligvis præget af turismen. Vi var i Vallemosa, hvor blandt andet Chopin har boet i byens kloster. Dagen sluttede i hovedbyen Palma, som er et besøg værd med sine smalle hyggelige gader. Byens Cathedral er imponerende også udefra, for vi var ikke inde at se den.

Palma de Mallorca

Fra Mallorca sejlede vi direkte til Barcelona. Det var især mit ønske at komme dertil i egen båd. Vi valgte en af de dyre havne midt inde i byen, tæt på Ramblaen og stranden. Havnen var en stor sejlklub med få gæstepladser. Det blev til to fine dage der, som levede op til skipperfruens forventninger. Vi gik tur på millionærkajen og i det tidligere arbejderkvarter Barcelonetta. Vi var til akustisk jazzkoncert med Domino Swing Quartet (violin 2x guitar) på Harlem Jazz Club, og var på ægte spansk tapasbar i Gracía.

Barcelona

Vi havde yderligere to stop i for anker inden Frankrig: I Cala de Pelosa blev vi et par dage. Vi vandrede ud til Cap Norfou, som vi rundede på turen videre. Foråret var så tydeligt her. Et utal af forskellige vilde blomster, vild rosmarin og fuglesang, som vi ikke havde hørt det længe. Sidste ankerbugt var ud for byen la Selva, hvor vi kunne kigge over til Pyrenæerne. Byen var mildes talt død, selv om det var tirsdag. Dagen før havde der været en særlig fest. I Spanien er det meget

almindeligt at holde hviledag dagen derpå. På butiksvinduerne står der: Vi holder lukket for at hvile os.

Til slut et par ord om at være sejler i Middelhavet: Det er meget populært at ankre, for så sparer man havnepengene, som er tårnhøje især i højsæson. Som lystsejler synes vi, at det er uanstændigt at skulle betale 50 Euro pr døgn og derover for en havneplads. Det begrænser havnepladserne til de velhavende især udenlandske både og udelukker mange spaniolere for at gå i havn om sommeren. På Balearene har man lavet et system, der hedder Portsib.es, netop for at imødekomme denne problematik. Sant Antoni på Ibiza og Andratx på Mallorca var sådanne havne. Man bestiller plads på en hjemmeside og kan så ligge for ca. 17 Euro pr. nat. Vi er glade for at have fået et indtryk af den vestlige del af Middelhavet, men kan ikke forestille os at konkurrere om ankerbugter og billige havnepladser, når det vrimler med både senere på sommeren.

I øjeblikket ligger vi i en sidekanal til Rôhne og venter på at strømmen skal aftage i selve Rôhne. På grund af det usædvanlige højtryksvejr i Danmark, har det regnet meget i det nordlige Frankrig i en lang periode, hvilket gør, at strømmen stadig er for stærk. Der har været meget forberedelse at gøre og mange beslutninger, der skulle tages, for at når hertil. Livet på kanalerne er noget ganske andet og anderledes udfordrende. Om dette og om vi besejrer Rôhne kan I glæde jer til at høre om i næste rejsebrev.

se flere billeder

Rejsebrev nr. 21 – Fra Sête, Sydfrankrig til Gitancourt, Canal des Vosges

Udgivet den 5. juli 2018 Af Klaus Ellehauge — 2 kommentarer ↓

Gitancourt den 4/7 2018

I Canal des Vosges

Sidste rejsebrev skrev vi, mens vi lå og ventede på at sejle ind i Rôhne. I seneste nyhedsopdatering informerede vi om, at det var lykkedes os at besejre den flod, som franskmændene har så stor respekt for, især i nordgående retning. Vi er nu kanalsejlere, som er noget ganske andet, og der var mange forberedelser, der skulle gøres for at nå dertil. i dette rejsebrev skal I høre om, hvordan vi blev klar til kanalerne, om hvordan det gik i stærk modstrøm på Rôhne, og om vores første oplevelser i de mindre franske kanaler, Saône, Petit Saône og Canal des Vosges. . Vi vil også fortælle om, hvordan det var at bo i en lille sidekanal i næsten tre uger – mens vi ventede på Rôhne – og sidst, men ikke mindst, at livet som sejler også er hårdt arbejde og ikke altid er en dans på roser.

Den 23. maj forlod vi Spanien og sejlede til Sête i det sydøstlige Frankrig. Vi havde besluttet at gå ind i kanalerne herfra. De fleste vælger Port Louis længere østpå, men det er også muligt fra blandt andet Sête. Vi havde læst godt om byen, så vi tænkte, at det ville være fint at være der en uges tid.

Sête

I Sête har de den største fiskerihavn på Frankrigs sydkyst. Vi var nu væk fra bjerge og befandt os i sumpområder, som giver gode betingelser for fangst af muslinger og østers. Der fanges også mange andre fisk, og byens fiskemarked var stort og flot. De franske markeder er indbydende og spændende, så man er ikke i tvivl om at været kommet til et land med et højt gastronomisk niveau. Vi boede side om side med fiskerihavnen, hvor fiskerbådene kom ind med dagens fangst. Vi kunne nu se frem til cirka halvanden måned med franske delikatesser. Samtidig startede en rejse gennem mange af Frankrigs store vindistrikter. Vi startede i Laguedoc –Roussillon.

I Frankrig er vi i højere grad end forventet udfordret på vores ringe fransk kundskaber og kun få franskmænd taler engelsk. Vi var dog heldige, at damen på havnekontoret i Sête var god til engelsk, fordi vi havde brug for mange informationer i forhold til at starte turen på kanalerne. Første step var at få bygget et stativ til masten. Vi købte træ i et byggemarked nogle kilometer væk. Det var ikke muligt at få bragt det hjem, så plankerne blev slæbt hjem gennem midtbyen. Noget af træet fik vi gratis på havnen, da de sejlere, der har taget masten med den anden vej, efterlader det der.

Klaus brugte nogle dage på at få bygget et solidt stativ. Sejlene blev afmonteret og pakket væk. Der blev også tid til at tage på cykeltur en dag, hvor vi cyklede op på byens højeste punkt med udsigt over de kanaler, vi skulle sejle på, og til stranden.

Seks dage senere sejlede vi fem sømil længere østpå til byen Frontignan for at få masten af der. Det gik alt sammen, som det skulle. Den kom til at ligge fint på stativet, og vi brugte resten af dagen på at ordne wirer og fastgøre masten godt og sikkert.

På land i Frontignan

På sejlturen til Frontignan havde vi bemærket, at vi sejlede 0.5 – 1 knob langsommere for motor, end vi plejede ved de samme omdrejninger. Dette skyldtes højst sandsynlig begroning på skroget. Det fik os til at tage en hurtig beslutning om at tage båden på land, også i Frontignan. Klaus højtryksspulede båden, og jeg gav den ny bundmaling. En overnatning på land og næste dag var vi i vandet igen med en båd, der gled som smurt gennem vandet. Vi sejlede til Port Carmague, mest fordi, at vi der kunne få fat i de kanalkort, "Carto Guide Fluvia", som vi skulle navigere efter samt give os andre oplysninger om fx sluser, havne og anløbsbroer. Port Carmargue er den største lysbådehavn, vi nogensinde har set, med plads til ca. 4.000 både. Vi fik købt bøgerne, og så var vi klar til at sejle ind i det franske kanalsystem.

Det blev en smuk men nervepirrende start. Vi sejlede ind i en lille sidekanal til Canal Rôhne a Sête. Ekkoloddet var helt nede på 1.2 meter, og vi stikker 1.5! Vi ramte heldigvis ikke bunden, eller endnu værre, gik på grund. Vi kom ud i den brede kanal og kunne slappe mere af. Inde over vådområderne så vi vilde heste, store flamingoflokke, hejrer og andre vadefugle.

Carmagues vilde hvide heste

Før slusen til Arles, drejede vi fra mod Saint- Gilles. Vandføringen (strømmen) i Rôhne var lidt for høj endnu til, at vi ville sejle op, så vi ville vente endnu nogle dage. Det blev til 2 ½ uge.

Kanalen ved Saint Gilles

Vi lagde os ved en lille bro i kanalen, som var et meget naturskønt område. Vi lå her sammen med 3-4 andre både. Ellers var her meget, meget stille. Vi blev vækket tidligt om morgenen af fuglesang. Ved aftenstid begyndte fiskene at smaske i vandoverfladen. Vi kunne høre fårenes klokker og hestene vrinske. Vi så en skildpadde, hærfugle, rovfugle og storke. Eneste ulempe var mange myg. Der var tre kilometer til Saint Gilles. Stien langs kanalen var smal og bevokset af bambus, figentræer og brombær. Man gik forbi nogle gamle haver, hvor affald og selvbyggede hytter var efterladt. Her fandt vi et par plaststole, som vi bruger til at sidder på i cockpittet. Vi hentede vand i Saint Gilles, og sejlede derind i gummibåden med vanddunke. Det var også her vi handlede ind, gik på café og spiste friske østers.

Østers, muslinger og rejer i Saint Gilles

Det blev en meget speciel og anderledes oplevelse at bo i kanalen. Der var en ro, som vi ikke har oplevet før på vores rejse. Samtidig fyldte den indre uro, i forhold til at komme videre, da jeg skal tilbage på job 1/8. Vandføringen faldt ikke, som håbet. Efter en uges tid regnede det voldsomt i de nordlige Frankrig og vandføringen toppede igen. Vi begyndte at undersøge mulighederne for at få båden fragtet et stykke op i Frankrig, men det var et vanskeligt projekt især på grund af sprogbarrierer. Der var dog et vejrskifte i vente, hvilket gav os håb.

Vi forsøgte at få det bedste ud af situationen. Vi hyggede os med vores to franske og engelsktalende naboer Marion og Oliver. De boede nu på andet år i kanalen i deres sejlbåd. De kendte kanalerne og gav os mange gode råd. Jeg lånte en cykel af nogle belgiere, så Klaus og jeg kunne tage på cykelture sammen. Vi cyklede ud i landskabet, gennem vinmarker og abrikosplantager. Vi besøgte en vingård og smagte på vin der. Vi var nu nået til Costiére de Nimes på vores "vinrejse". Vi lejede bil et par dage hos den lokale Citroënforhandler. Vi var i smukke Avignon, hvor vi besøgte Pavens Palads, i Pont du Gare hvor vi så den romerske akvædukt og bro, og var ude at inspicere Rôhne, blandt andet slusen ved Beaucaire. Vi kørte til Arles, hvor Van Gogh har malet flere motiver, blandt andet the Langlois Bridge at Arles og Café Terrace at Night. Vi tog bussen til Nimes og var inde i den flotte tyrefægter arena, som skulle være den bedst bevarede i Europa.

Den romerske arena i Nimes, Van Gogh's café i Arles, Paveslottet i Avignon

Efter to uger begyndte vandføringen at falde markant. Den 20/6 klokken 6.30 sejlede vi hen til den første sluse ind til Petit Rôhne, og vi var nu på vej. På Petit Rôhne havde vi næsten ingen strøm. Nogle timer senere sejler vi ind i Rôhne. Før den første sluse ved Beaucaire sejlede vi kortvarigt kun 1,2 knob og måtte navigere koncentreret i de stærke strømhvirvler. Herefter gik det lettere. Vi sejlede de 280 km til Lyon på 4 sejldage. Vi måtte tage to hviledage i Valence på grund af en kraftig og kold Mistralvind.

Vi havde på flere måder en ret dramatisk tur op gennem Rôhne, ikke så meget på grund af modstrøm, for det gik bedre, end forventet med farten. Når vi lå, ofte alene, inde i sluserne og skulle hejses 10-15 meter op knirkede det som i en gyserfilm. I en af sluserne kunne vi ikke starte motoren, da vi skulle ud af slusen. Vi havde dagen før observeret, at omdrejningstælleren i cockpittet ikke virkede normalt, hvilket kunne skyldes en svag elektrisk forbindelse til kontrolpanelet. Denne morgen havde alt dog virket normalt. Klaus forsøgte at starte motoren manuelt via korslutning, men uden held. Imens informerede jeg slusevagten om vores situation. Kort tid efter lykkedes det heldigvis at starte, og motoren blev ikke slukket mere den dag. Klaus fandt senere fejlen, som var en knækket ledning. Virkelig ubehagelig situation, men heldigvis var der ingen, der ventede på at sluse.

Få timer efter ville jeg styre uden om noget, der lå i vandet. Der ligger nemlig meget skidt, især træstykker i floden, og er de store, styrer vi uden om. Dette var ikke træ. Jeg var meget tæt på og ville helst ikke tro mine øjne Det var uden tvivl en død mand, der lå vandet. Jeg kaldte på Klaus,

som så det samme som jeg. Vi kunne intet gøre, men kontaktede politiet. Strømmen var stærk, vi ville ikke slukke motoren, når vi ikke kunne regne med, at den startede igen, og der var ingen anløbsbroer eller havne i nærheden. Igen en ubehagelig og meget uvirkelig oplevelse.

Et par dage senere dryppede der temmelig meget vand fra kølevandspumpen. Det viste sig desværre, at være den inderste pakning, som medførte at Klaus måtte skille pumpen ad. Vi manglede en låseringstang. Klaus fik spidset en af sine andre tænger til med vinkelsliberen, så vi kunne få låseringene af. Vi havde heldigvis to nye pakninger på lager, og nu er pumpen tæt igen. Det skal tilføjes, at jeg altid er temmelig nervøs, når Klaus begynder at pille ved motoren. Hvis jeg ikke skal være hans assistent foretrækker jeg at gå en tur.

Den 25. juni forlod vi Rôhne og sejlede ind i Saône. Det var en skøn fornemmelse at have besejret den flod, som havde forsinket os. De to kanaler mødes i Lyon, og her tog vi en overnatning. Vi lå ved en kaj midt i byen. Selv om det blev et kort visit, fik vi en meget positivt indtryk af byen. Vi gik aftentur i den gamle bydel, som lå på den anden side af kanalen. Lyon er et gastronomisk centrum. Den kendte og afdøde kok Paul Bocuse er herfra. Han har blandt andet etableret madmarkedet Les Halles Paul Bocuse, som sælger ost, kager, brød, fisk, kød med videre af høj kvalitet. Jeg cyklede derud næste formiddag, mens Klaus ordnede praktisk på båden.

Hermitage bjerget med de gode vine, Paul Bocuse vin fra Côte-du-Rôhne

Videre op af Saône blev det en fin og smuk sejlads. Det var den dag Danmark mødte Frankrig i VM. Kampen blev fulgt på DR's hjemmeside. Vi lagde til uden på en engelsk båd i Belleville, som ligger nær vinområdet Beaujoulais. Her var der travlhed med at få justeret fjersynsantennen, for samme aften spillede England VM-kamp.

Vi har været indstillet på, at der ikke bliver tid til mange stop på vores hjemtur. Vi har brug for en hviledag indimellem, men ellers handler det mest om at komme fremad. At sejle på kanaler er en oplevelse i sig selv. Vi gjorde stop i Charlon-sur-Sâone, som har en meget fin historisk bydel. Når vi kun har korte ophhold i en by, sætter vi os som regel på en café, fordi det er en fin måde at mærke og få et indtryk af byen på.

Efter Pontailler fik vi endnu en teknisk udfordring. Der gik alarmer fra flere af instrumenterne om for høj spænding. Klaus fik hurtigt afbrudt forbindelsen til batterierne, og vi måtte søge havn. Status på dette problem er, at generatoren er afmonteret, så nu kører vi på solpanelerne. Når disse ikke rækker kobles generatoren kortvarigt til igen, for det er først, når batterierne er fuldt opladede, at alarmerne lyder. Lige nu må der kreative løsninger til for at komme hjem. En bekymring mere opstod, da vi begge syntes, at det raslede noget fra skruen ved lave omdrejninger og især i backgear. Klaus dykkede ned for at undersøge sagen, og fandt heldigvis frem til, at det var zinkanoden, der sad løs omkring skrueakslen. Ikke noget farligt og ikke noget med skruen.

Ja, det er som om udfordringerne ingen ende vil tage, så vi forsøger at nyde det, vi kan. Vi drikker de gode lokale vine og hygger os, når vi har fundet et sted at lægge til om aftenen, hvilket ikke er så nemt som vi håbede. Vi stikker for dybt til at lægge til ved bredden, hvis der ikke er en anløbsbro. Hvis der er andre både, kan vi lægge til uden på dem. For nogle dage siden blev vi fanget mellem to sluser. Det endte med, at vi kastede et anker midt i kanalen. Kølen havde arbejdet sig ned i mudderet i løbet af natten, men vi fik arbejdet os fri næste morgen.

På Canal des Vosges

Her er så stille. Vi møder meget få både, hvilket er underligt. Vi sluser som regel alene. På kanal Vosges er der næsten 100 sluser, så vi er på fra morgen til aften. Det er hårdt arbejde, især fordi vi flere dage har haft over 30 grader. Vi har nu været igennem halvdelen af sluserne , og er nået det højeste punkt på vore kanaltur (360 m.o.h). Snart begynder nedstigningen mod Mosel. Om hvordan det kommer til at gå, mere om slusning, og om Fuga mod forventning når hjem inden 1. august, kan I glæde jer til at høre mere om i næste rejsebrev.

[Se flere billeder]

Ane Tind Skak siger: 7. juli 2018 kl. 11:12 Sikke en spændende beretning. Absolut til den nervepirrende side med alle jeres udfordringer. Godt at I også har billeder af rejer og rødvin, som jo gør Frankrig så skøn uanset diverse tekniske udfordringer I også måtte støde på. Rigtig meget held og lykke på den sidste del. Jeg forstår, at I har brug for al den tid I har. Kærlig hilsen Ane	Ulla siger: 10. juli 2018 kl. 19:34 Kære Ane På et tidspunkt var det som om, at udfordringerne ingen ende ville tage, men nu går det bedre. Jeg har fået udsat min start på job til den 6/8, hvilket giver os mere tid til det sidste stykke. Vi har Klaus' kammerat Kjeld med om bord nogle dage – det er hyggeligt:) Vi holder fint tidsplanen, så hvis ikke vi ramler ind i noget uventet, når jeg med båden hjem inden 6/8. Håber i nyder den fantastiske sommer i DK og ferien. Kh til hele familien. Ulla

Rejsebrev nr. 22 – Thaon–les–Voges, Grou, Holland

Udgivet den 23. juli 2018 Af Klaus Ellehauge — Ingen kommentarer ↓

Grou den 21/7 2018

Mosel (foto Kjeld)

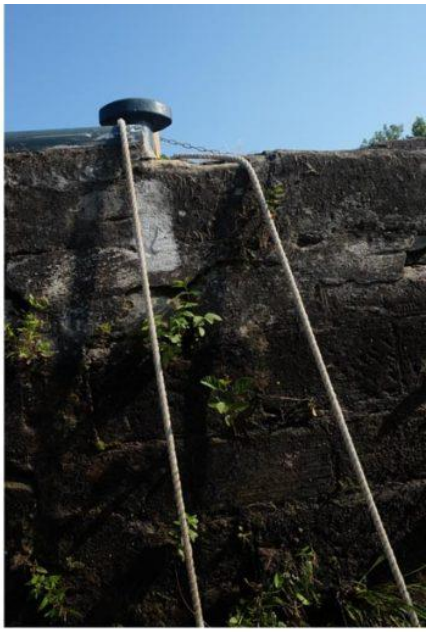
Den sidste måned har nok været den mest intense på vores rejse. Vi har haft to hviledage, d.v.s. dage, hvor vi ikke har sejlet, været igennem 170 sluser og siddet ved rorpinden konstant. Trods det har det været en kæmpe oplevelse at sejle på kanaler, og meget forskelligt fra dagene til søs. Vi er nu nået til Grou på Staande Mastroute i Holland, så vi er ikke helt færdige med kanalerne. Senere kommer Kielerkanalen, men på begge kanaler kan vi sejle med mast. I dette nyhedsbrev vil vi starte, hvor vi slap, nemlig på toppen af Canal des Vosges. Vi vil fortælle om turen på Moselle/Mosel og om den trafikerede Rhinen, hvor det pludselig gik stærkt. Vi vil beskrive, hvordan vi sluser og fortælle om, hvor ubeskrivelig skønt det var at få masten på igen, så vi kan komme til søs, og dermed undgå bekymring om for lidt vand i floderne.

På toppen af Canal des Vosges havde vi sluset opad i 3 dage, 48 sluser i stegende hede, cirka 3 meter hver gang. Det er helt klart mest anstrengende at sluse opad. Båden kan være sværere at styre, når der lukkes vand ind i slusen, end når der lukkes vand ud. Vi fordeler arbejdet sådan, at vi lægger båden hen til den stige, der går lodret inde i væggen af slusen. Jeg kravler op og sætter fortøjninger fast på de pullerter, der er på land, en for og en agter. Klaus får agterfortøjningen tilbage og kan hive forfortøjningen hjem på spillet efterhånden, som vi hejses op. Når vi er klar, skal jeg hive i en blå jernstang, som får porten til at lukkes og slusningen starter. Klaus har motoren i let fremadgear, da det så er lettere at holde båden inde til slusevæggen. Mens vi sluser bliver jeg på land og løsner fortøjningerne, når vi er helt oppe og kan sejle ud. I begge sider af båden har vi godt med fendere og et fenderbrædt, der sidder uden på de midterste fenderne, for at beskytte dem. Vi har skullet passe rigtig godt på det stykke af masten, der stikker ud over stævnen, men det er lykkes os hverken at få skade på skrog eller mast under slusningerne.

Det var skønt at begynde nedstigningen. Her sætter vi blot et stykke tov omkring pullerten på land, der ligger midtskibs. Klaus slækker den via spillet, og jeg sørger for, at masten ikke går på slusevæggen. Når jeg sætter slusen i gang lukkes porten, vandet lukkes ud, og vi sænkes nedad. Når vi er nede, hiver jeg fortøjningen hjem fra båden, og vi sejler ud af slusen.

På Petit Saône og Canal-des-Vosges er sluserne automatiske, det vil sige, at der ikke er personlig betjening. På Petit Saône skulle vi trække i en snor for at få grønt lys, og på Vosges fik vi udleveret en fjernbetjening, som kunne registrere os. Vi havde nogle gange problemer med at slusen ikke ville gøre klar eller sætte i gang. Så ringer man til VNF (Vois navigables de France), som står for vedligehold og service af kanalsystemerne. De er alle gange kommet os til undsætning inden for 20-40 minutter.

I de store sluser på Rhône, Saône og Mosel, er det anderledes. Vi kalder slusen nogle kilometer i forvejen. Nogle gange har vi ventet længe, dog max et par timer, fordi de store fragtskibe har første prioritet. Vi har flere gange sluset med store skibe, når der er plads. Vi fortøjer kun midtskibs på pullerterne i slusevæggen. Hvis vi skal sluse mange meter, må vi sætte en ny fortøjning på undervejs, for der er flere pullerter under hinanden. På Rhône er der flydepullerter, som følger med op eller ned efterhånden som vandet falder eller stiger. Det er nemt!

Vi synes, vi er blevet ret gode til at sluse, og tager det efterhånden så roligt, at vi drikker kaffe undervejs. Imellem sluserne nød vi de meget smukke landskaber. Vi havde ikke tid til at gøre stop i så mange byer. Det skulle helst passe med en dagssejlads, og så måtte vi se hvilke muligheder, der var for at lægge til om aftenen. Vi var stadig udfordret på vanddybden. I Thaon lagde vi os uden på et stort, ubemandet fragtskib, for at have vand nok under os.

Efter Vosges drejede vi af til Nancy, som er en større meget fin by. Vi nød en god middag i byen og så et fantastisk lysshow, illumination, på Place Stanislas.

Klaus' ven Keld, som var med os over Biscayen, påmønstrede dagen efter, og vi sejlede ud på Moselle. På Moselle blev vi atter en del af erhvervstrafikken. Vi tankede billig diesel i Luxemburg. Da vi nåede den tyske del af Mosel, blev der mere trafik af lystbåde, tur- og passagerbåde. Vinmarkerne dukkede op på hver side af floden. På Mosel vokser vinstokkene på stejle skrænter. Jo længere man når Koblenz, jo stejlere skrænter. Det er forskelligt på hvilken side, vinstokkende vokser. Mosel snor sig konstant og vinen skal voksne der, hvor solstrålerne rammer i den bedste vinkel. Hoveddruen er Riesling, som har gunstige vækstbetingelse ved Mosel, og som giver vine

med en særlig sammensætning af syre og sødme. Vinene hører ikke til de billigste, da arbejdet på de stejle skråninger må foregå delvist manuelt, men vi har naturligvis drukket et par stykker af dem.

Det maleriske landskab blev brudt af farvestrålende tyske miniaturebyer og bjergtoppe med borge/slotte og fortsatte i fire dage. Vi gjorde holdt i Traben-Trabach, hvor Keld afmønstrede. Den 14. juli sejlede vi ud i Rhinen ved Koblenz. Sejladsen ændrede sig nu fra let trafik til meget trafik og store flodpramme både forfra og bagfra.

Det bedste var en stærk medstrøm, så vi sejlede omkring 8 knob, som er en halv gang mere, en vi normalt ville sejle ved samme omdrejninger. Det første stykke på Rhinen var med fine byer ned til floden. Vi havde en halv dag i Köln, hvor vi lå i den gamle havn midt i byen omgivet af moderne men spændende arkitektur. Vi gik til centrum og så blandt anden den enorme Kölner Dom, som kan ses på mange kilometers afstand. Det var den dag, at der var VM- finale i fodbold, og selv om vi ikke er specielt fodboldinteresserede fulgte vi noget af kampen på en café, mens vi nød et par Kölsh, som er den lokale øl.

Kölner Dom,

I Köln skulle vi tage den svære beslutning om, hvilken vej, vi ville sejle ud til havet. Som beskrevet i sidste nyhedsopdatering blev det afgørende, at tørken også har ramt Europas floder, så vi havde læst, at der blandt andet var problemer på Lübeck-Elben Canal, som vi skulle sejle på, hvis vi ville gå til Lübeck. Vi valgte derfor den hurtigste vej til havet, som er over Holland til Ijsselmeer. Det betød, at vi fortsatte på Rhinen og Ijsel, hvilket fortsat gik med 7-8 knob. Landskabsmæssigt måtte vi tage os til takke med flade marker og store industriområder inklusive kul- og atomkraftværker. Ind imellem græssede køer og heste, som også slukkede deres tørst i floden. Vi bemærkede, hvordan vandlinjen på bredden var faldet mindst en til to meter i forhold til det normale. Vi sejlede fra Köln til Ijsseldelta Marina i Holland på to dage. Masten fik vi på i Kampen, i en hyggelig havn, hvor det var nemt at gøre alle forberedelserne. Efter halvanden arbejdsdag var masten på og riggen klar. At se vores skib for fulde sejl på Ijsselmeer var en sand fornøjelse. Vi var nu klar til Nordsøen, men gik trods det på Staande Mastroute, da vi nok alligevel ikke ville få vind at sejle på før om et par dage, og de Hollandske kanaler er bare hyggelige. Vi gik modsatte vej af sidste år, og da vi lagde til i Grou var det næsten som at komme hjem.

Vi er nu under to uger fra at være hjemme. Siden sidst har vi ikke været ramt af udfordringer, som har forsinket os. For et par uger siden, fik jeg udsat min start på job til den 6/8, hvilket gav os mere ro i forhold til at nå hjem. Hvis ikke der sker noget uventet regner vi med at være i Egå senest fredag den 3/8. Vi sender lige en mail ud med dato og tidspunkt, når vi kender det til jer, der har lyst til at komme og tage imod os. Det ser ud som om, at vi kan indhente nogle tiltrængte hviledage, når vi kommer til Danmark. Så tager vi en lille miniferie i det sydfynske, får del i den fantastiske danske sommer og gør os fysisk og mentalt klar til at vende tilbage. Det kan I glæde jer til at høre mere om i næste og sidste rejsebrev. For mere end 13 måneder siden talte vi om, at det bliver mærkeligt at tage væk så længe. Nu taler vi om, at det bliver mærkeligt at vende hjem efter at have været så længe væk fra hverdag, familie og venner. Vi glæder os så meget til at se jer alle sammen igen.

Fiskehejre på tur

Se flere billeder

Rejsebrev nr. 23 – Dokkum, Holland til Langør, Samsø

Udgivet den 2. august 2018 Af Klaus Ellehauge — 4 kommentarer ↓

Langør den 2. August 2018

Nu er vi snart hjemme. Vi ligger for anker ved Langør på Samsø, et sted vi har været mange gange og som vi holder meget af. Det bliver vores sidste stop inden Egå og vores sidste dag på langfart. Vi har haft en skøn uge i den danske sommer, og det har været en perfekt måde at afslutte vores tur på. I dette rejsebrev vil vi fortælle om nogle af de skønne steder, man kan opleve på en sejlerferie i Danmark.

Inden vi nåede de danske farvande, havde vi lige et sidste stykke på Staande Mastroute. Det var noget anderledes end sidste år, da vi nu havde ramt højsæsonen. Kanalen var meget trafikeret af andre lystsejlere og anløbspladserne godt pakkede. Alligevel er det så idyllisk og fint at sejle her. Vi mødte en helt masse historiske skibe, som var på vej til træf længere nede af kanalen.

Staande Mastroute tog os et par dage. Vi sejlede gennem slusen ved Lauwersoog. Herefter var vi ude i Nordsøen. Vi blev mødt af en stor flok sæler, der lå og solede sig inde på stranden. Verden åbner sig, og følelsen af saltvandssprøjt var bare skønt. Det blev en smuk natsejlads til Cuxhaven, hvor vi ankom den følgende morgen. Her fik vi om eftermiddagen besøg af Magrit og Heiko, som vi købte båden af. Det var et gensidigt og glædeligt gensyn.

Det blev et par hede dage gennem Kielerkanalen, og vi længtes sådan efter et havbad. Det fik vi i Laboe, som ligger på den anden side af Kielerkanalens begyndelse.

Laboe er en gammel tysk badeby. Her var en del turister og sejlere, men stemningen var fin. Vi blev dog igen vidne til en eftersøgning af en druknet person. Vi havde hørt en Mayday på VHF'en lige uden for slusen i Holtenau. Hele aftenen kredsede helikoptere og redningsbåde uden for havnen. Vi fandt ikke ud af, om personen blev fundet. Om aftenen fik vi friskfanget fisk på en restaurant og en STOR, dejlig og velfortjent tysk weissbeer.

Vi havde nu en uges badeferie i Danmark foran os. Det var tiltrængt for os begge at geare ned og tanken om, at vi nu ikke længere skulle skynde os, var en stor befrielse. Planen var at finde rolige ankerbugter, hvor vi kunne bade og sejle ind til land gummibåden. Vi var ikke så heldige med ankerbugten i Lindelse Nor ud for Langeland. Vi havde nemlig ikke taget højde for, at der var Langelandsfestival, så den fredelig idyl blev forstyrret af en dunkende bas fra festivalen. MEN vi fik badet og fejret, at vi var kommet til Danmark.

Vi var omkring Tåsinge, hvor vi gik tur inde på land. Her plukkede jeg mirabeller og brombær, som blev lavet til marmelade og en gang brombærmuffins.

Vi søgte ly for et varslet tordenvejr i Lyø havn. Her blev vi et par dage. Det var den første danske havn i 13 måneder, og første gang vi rigtig mærkede stemningen af Danmark. Desværre blev det også tydeligt for os, hvordan mange danskere fremtoner mindre imødekommende og distancerede. Ikke alle hilser, når man mødes på broen. Dette ville være utænkeligt i Spanien.

Lyø er en smuk ø. Vi fik gået nogle ture og besøgte ølejren på Lyø. Ugens tema var nordisk folkemusik og Klaus fik spillet et par timer med nogle gamle venner, som deltog på lejren. Imens snusede jeg rundt og mærkede den frigjorte og glade lejrstemning.

Vi kastede anker ud fra Bågø og i Korshavn ved Fynshoved. På Bågø gik vi i land og op til byen, der oprindelig bestod af en masse gårde. Byen har det hele. Vi købte frilandsgris til aftensmaden i en selvbetjenings gårdbutik, og is i en selvbetjenings café, der var tilknyttet byens landbrugs museum. Begge steder kunne vi betale med mobilepay. SMART! Og så er det også smukt at se køer og får græsse på en mark i Danmark.

Fynshoved er et stort naturreservat og efter sigende et af fynboeres fortrukne udflugtsmål. Det kan vi godt forstå, for det er et meget naturskønt område, og mange fugle yngler her. Man kan se over til vindmølleparken på det sydlige Samsø.

Vi kom til Samsø i går. Aftenen tilbragte vi med John og Ulla, som bor på øen. Vi spiste på den populære café på havnen, hvor man blandt andet kan få de lækreste røgende rejer. John er medejer af et 80 år gammelt træskib, som for tiden ligger i Langør. Vi sluttede aftenen af her med ost, søde kirsebær fra John og Ullas have og hvidvin, mens en stor sølvmåge nysgerrigt forsøgte af lokke nogle godbider til sig.

I morgen sejler vi til Egå. Her glæder vi os til at blive modtaget af familie og venner. Vi glæder os til at komme hjem, selvom det har været et år fyldt med dejlige oplevelser. Vi har været glade for de besøg, vi har haft undervejs fra Danmark. Det har samtidig været et år spækket med udfordringer og svære beslutninger. Vi har lært hinanden så godt at kende, fordi vi har været sammen de fleste af døgnets timer i over et år. Vi har oplevet sammen, mødt mennesker sammen, talt sammen, været stille sammen og samarbejdet om de udfordringer og opgaver, der har været på turen. Vi har hele vejen holdt fast i, at vi var på et års ferie, og enhver ferie har en begyndelse og en ende. Det er svært at forestille sig præcist, hvordan det bliver at komme hjem, men vi synes begge vi har meget positivt i vente. Om et stykke tid kommer der et sidste rejsebrev. Her kan I glæde jer til at høre om vores hjemkomst, om hvordan det er at være hjemme igen og flere tilbageskuende og reflekterende tanker om, hvad det gav os at være et år på langtur.

se flere billeder

Annelise Laubel siger: 3. august 2018 kl. 6:29 Tusind tak for de smukke rejsebeskrivelser. Jeg er blevet så rørt undervejs af at læse dem. Jeg glæder mig til at se jer…måske allerede i dag ! Knus Annelise	
Anette Mortensen siger: 3. august 2018 kl. 9:18 Det er jo helt vemodigt… men et nyt kapitel starter lige så stille, startende med vi nok er en lille flok, der tager imod i Egå i dag. Og vi var da tæt på at rende på hinanden, for vi tog skybruddet på Tåsinge, det var en vild oplevelse! Og hvor er jeg glad for, at jeg nåede at være en del af jeres eventyr nede på La Gomera	
Leif siger: 5. august 2018 kl. 20:54 Hej Klaus. Det var rigtigt hyggeligt at spille med dig på ølejren. Håber vi ses snart!	Klaus siger: 6. august 2018 kl. 9:26 Hej Leif. Ja det synes jeg også

Rejsebrev nr. 24 – EPILOG Hjemme igen.

Udgivet den 19. oktober 2018 Af Klaus Ellehauge — 6 kommentarer ↓

Risskov den 19/10 2018

Der er nu gået lidt mere end 2 måneder, siden vi den 3. august lagde til ved vores gamle bådplads i Egå Marina. Det var over 14 måneder siden, vi vinkede farvel til familie og venner her. Den dag, vi vendte hjem, og så den velkendte pyramide, sømærket, ved indsejlingen til marinaen, var spækket med blandende følelser. Vores tur ville lige om lidt være til ende, men vi glædede os til og var spændte på velkomsten.

Dette rejsebrev bliver det sidste, et anderledes rejsebrev uden beskrivelser af nye steder og dertilhørende oplevelser, men alligevel vigtigt, fordi livet til søs og livet herhjemme er så forskelligt. I brevet vil vi fortælle om velkomsten. Vi vil gøre tanker om og refleksioner over det at komme hjem. Vi vil se tilbage på, hvilke spor rejsen har sat i os, og helt konkret fortælle om, hvad vi nu får tiden til at gå med.

Det blev en overvældende modtagelse, vi fik i Egå. Flere end vi havde regnet med var dukket op, og det var så skønt at kunne kramme alle. Andrew og Robina fra den engelske båd Blue Belle var der også. Dem havde vi mødt i Rendsburg ved Kielerkanalen. Deres båd skal overvintre i Egå, så vi har lovet dem at passe på den.

Hjemkomst Egå 3. august 2018 (foto – Franseska Mortensen)

Vi inviterede på vin og bobler ved klubhuset. De der havde lyst var med os hjemme og spise pizza. Det var mærkeligt at træde ind i vores hus igen. Hannah og Frederik havde boet der det meste af tiden og passet rigtig godt på det. Alt var tiptop i orden. Det var fornøjelse at sidde i haven, der dog var temmelig afbrændt på grund af den tørre sommer. Et pindsvin kom frem, og jeg var straks inde at hente en skål vand til det tørstige lille væsen.

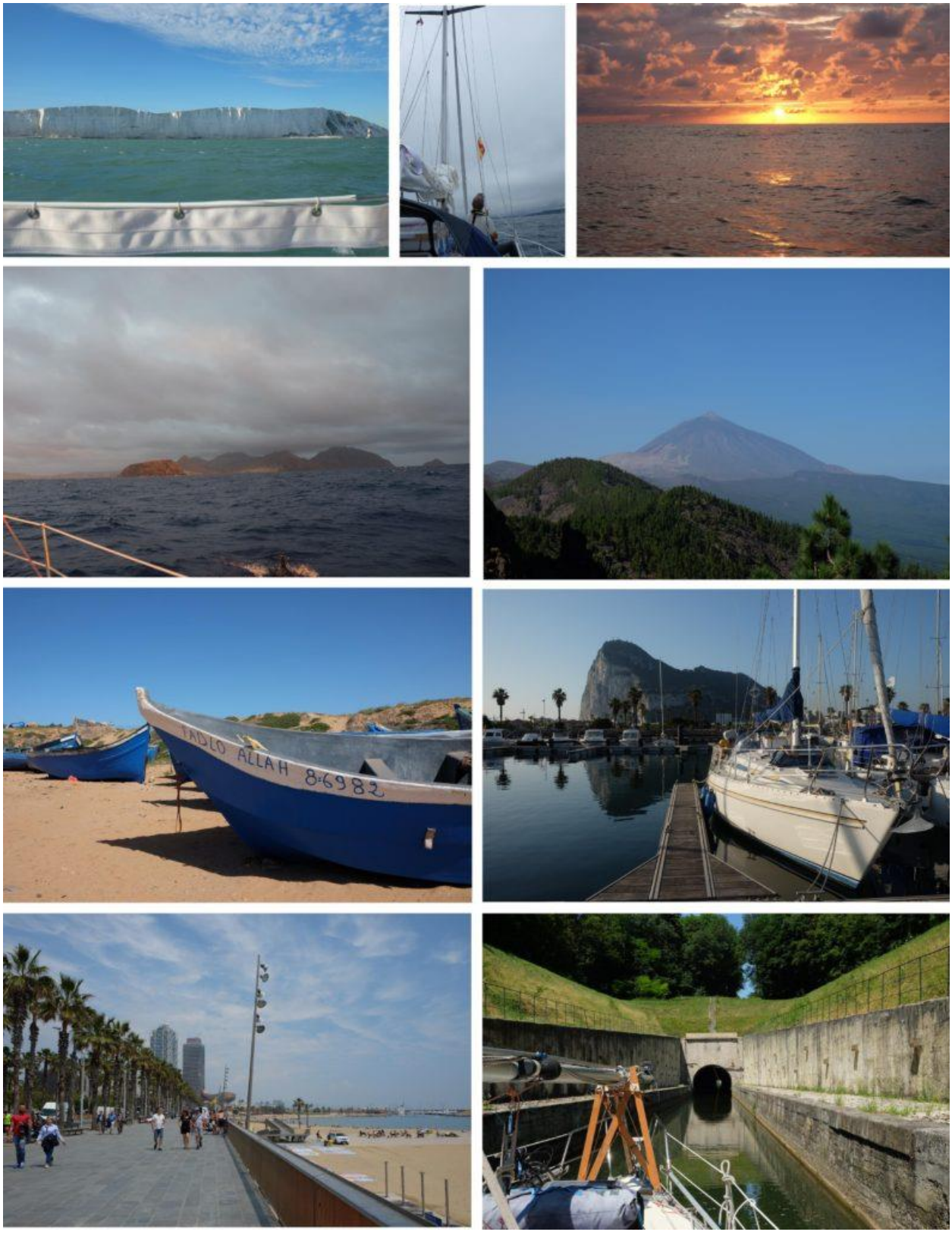
Det næste par dage blev brugt til at slæbe ting hjem fra båden og indrette os i huset. Noget af det dejlige ved at bo småt er, at vi kun har få ting med os og faktisk ikke mangler noget. Hjemme har vi til sammenligning så mange ting, som vi egentlig godt kan undvære. Det bedste var igen at sove i en stor seng igen – med god plads i fodenden.

Hverdagen er i gang. Tid er blevet noget helt andet, noget man aldrig har nok af. For mit vedkommende arbejder jeg igen på fuld skrue. Det er dejligt at være tilbage i Lindegården, som jeg føler mig så meget som en del af, og skønt at gense børn, forældre og kolleger. Jeg har skullet varme mig selv op til at bruge mig professionelt igen, hvor jeg meget af dagen er udadvendt og kommunikerende. På båden kunne vi nogle dage være meget stille og skulle ikke forholde os til andre end hinanden. Jeg tænker at det kræver træning, at være i gang så mange timer og være omgivet af så mange mennesker, men det er også noget med at finde ind i en ny og anderledes rytme. Jeg har spillet jubilæumsprojekt i Århus Strygerensemble, som har involveret et par weekender i september. Jeg synes det har været en omvæltning at skulle nå så meget på en dag og ofte til bestemte tidspunkter. Omvendt kan det være rart med den forudsigelighed, som hverdagen også bringer med sig.

Klaus tager sig af meget herhjemme og løber ikke tør for projekter foreløbig. Det gode er, at han som regel selv bestemmer tempoet. Det udvendige træværk er blevet malet, havemøblerne har fået olie, småprojekter på båden og meget mere. Huset skal have en overhaling. Vi håber at kunne sætte et nyt køkken op inden jul. Herefter nye gulve og maling af vægge og paneler i stue og køkken. Det går fremad med smerterne i benet, så Klaus nu kan gå længere og længere.

Fra at have alt tid sammen har vi nu næsten ingen tid sammen. Sådan føles det! På turen delte vi næsten alt, hvad dagene bragte. Nu skal vi planlægge, hvornår vi har tid til at dele tid (mest hvornår *jeg* har tid). Tiden til at give vores langtur noget plads har måttet vente på sig. Vi glæder os til de mørke aftener, hvor vi skal hygge os med at sortere billeder og forberede et foredrag om turen.

Når vi ser tilbage på hvad der popper op af stærke billeder og erindringer fra turen var det især noget særligt at skimte The White Cliffs ud for Dover i England, det var en milepæl at have sejlet over Biscayen og nå til Spanien, det var eventyrligt da vi i morgentågen så de udviskede klipper på Porto Santo efter 4 døgn på Atlanterhavet, da vi nærmede os Tenerife med den smukke vulkan Teide forude, da vi lå og navigerede mellem de marokkanske fiskebåde i skumringen og kunne se Afrika, da vi havde klaret sejladsen op langs Marokkos kyst og atter nåede Spanien, da vi sejlede gennem Gibraltarstrædet, da vi lå i egen båd i hjertet af Barcelona og da vi endelig efter næste 3 ugers utålmodig venten var på vej op ad Rhône. Endelig var det et stort øjeblik, da vi fik masten på igen og sejlede ud i Ijsselmeer. Vi var næsten i mål og ville nå hjem inden for vores tidsramme.

Dover, Biscayen, Porto Santo, Tenerife, Marokko, Gibraltar, Barcelona, Canal Vosges

De Kanariske øer blev noget særligt for os. Vi kom især til at holde af La Palma og La Gomera, men alle øerne har noget vidunderligt at byde på. Vi var der i et halvt år, og mødte mange mennesker, som vi vil huske. Vi mødte franske Nelly, der boede en lille gul båd, som mildest talt trængte til en kærlig hånd. Hun var sejlet alene fra Frankrig og bagte pandekager i Britannia, når hun tog hjem for at tjene penge til den videre tur. Tyskeren Frank inviterede os til musikaften hos sine venner i Tazacorte på La Palma. Her lærte vi franskmanden Cathrin at kende. Hun var super god på guitar, og vi jamede med hende nogle gange. På Gomera havde vi nogle meget søde naboer Vera og Peter, som også boede på deres båd. De levede af hendes indtægt som blogger og yogalærer, han komponerede musik til sin guitar og spillede på gaden, samt var ved at tage yachtskippereksamen, så han kunne tage job på andre både. Så var der enesejleren danske Peter på 70, som fortalte os sin utrolig spændende livshistorie. Han havde levet noget af livet som vagabond, kørt i hestevogn rundt på de danske landeveje og vandret ned gennem Europa med sin hund. Han havde arbejdet som sømand og været tæt på at gå ned flere gange. Nu sejlede han så i sin lille 21 fods sejlbåd og ville gerne til Caribien. En morgen var han væk, og vi har hørt, at han kom godt derover.

Vi var også utrolig glade for at lære danskeren Kirsten at kende. Hun bor i sin sejlbåd i Las Palmas og levede af at lave syarbejde for andre sejlere. Hun syede blandt andet opbevaringsposer til vores cockpit og et solsejl til os. Kirsten er et super dejligt og hjælpsomt menneske, og hun fugerede tilmed som vores guide på Gran Canaria.

Vi vil huske Oliver og Marion fra de 3 uger, vi lå i en sidekanal til Petit Rôhne. Den dag, vi ankom sejlede et lille modelskib med en line i ud for deres båd. Det havde Oliver bygget meget detaljeret og fint. For mig blev dette fine håndværk et symbol på TID og FORDYBELSE, hvilket passer så fint til det liv, de to mennesker har valgt. De bor nu på 2. år i kanalen i deres sejlbåd og lever for meget lidt og i pagt med naturen. Om vinteren går de i hi, fordi det er koldt, og bevæger sig kun ud, når det er nødvendigt. Om sommeren arbejder Oliver som selvlært håndværker på både inde i byen, og hun skriver skønlitteratur med sirlig håndskrift på linjeret papir.

Der var sejlere som vi kom til at kende over længere tid, som vi fulgtes med og mødte i flere omgange. Allan og Anette fra Nala Danica ligger nu og sejler rundt ovre i Stillehavet. Stor respekt for, at de er nået så langt. De tre svenske både Ladybird, Moana og Dreyma blev fantastisk selskab på især La Palma. De sejlede alle videre over Atlanten. Dansk/svenske Libra havde et år som os, og det var bådens skipper, Peter, der kom os til undsætning, da vi stod med en tilstoppet udstødning. Så er der danske Husmer, som også var ude med familien et år. De blev udsat for så mange uheld, at de måtte ændre planer igen og igen. Alligevel holdt de humøret oppe og accepterede, at turen blev en anden, end de havde tænkt. Sidst men ikke mindst vores længste bekendtskaber Lady K og Nangiala, som vi tog afsked med i Gibraltar: De har været fantastiske at være sammen med, og vi glæder os til at se dem igen, når de engang vender hjem.

Det har gjort indtryk på os, at mangfoldigheden blandt langtursejlere er så stor. Inden for denne kreds er der så mange måder at vælge at leve sit liv på, ligesom der er blandt folk i det hele taget.

Nellies gule båd, Franske Kathrin, Peter Flamo (foto Franseska Mortensen), Peters 21 fods båd "Queen Mary" som han nåede til Caribien i, Allan og Annete fra Nala Danica, Oliver og Marion,

Ladybird afgang mod Cap Verde og Caribien, Tobbe&Eva (Moana) Anders&Berit (Ladybird), Libra med Peter og Sofia, Karin & Hans (Lady K) Mikkel & Celia (Nangiala)

Selv om vi ikke har været jorden rundt, er vi stolte over, det vi gjorde. At vi uden at vide, hvordan det ville være, sejlede fire døgn alene fra Lissabon til Porto Santo, at vi klarede 3 døgn op langs Marokkos kyst med 4 meter høje bølger forfra, at vi fandt en rytme og delte vagterne på de mange natsejladser, og at vi styrede Fuga op langs Europas floder og førte hende igennem 170 sluser. Dette kunne selvfølgelig kun lade sig gøre, fordi Klaus er en dygtig og erfaren skipper. Han har påtaget sig ansvaret for sejladserne og sikkerheden ombord. Han har brugt utallige timer på at læse vejrudsigter, udregne tidevand og planlægge ruter, på at fejfinde og reparere, hvis noget var defekt. Vi har undgået meget ubehageligt vejr og har på intet tidspunkt været rigtig bange. Jeg føler mig altid 100 % tryg med Klaus som skipper. Klaus er meget grundig og realistisk i sin planlægning. Han er en fantastisk problemløser og har stor tålmodighed. Til gengæld har jeg lært, at man som sejler må tage tingene som de kommer og har kvitteret med at gøre hvad jeg kunne, for at være en ordentlig skibskok.

I lørdags sluttede vi sæsonen af med en dagstur til Knebel. Weekenden før en overnatning på Tunø. Ellers er det kun blevet til få sejlture sammen efter hjemkomsten. I onsdags kom masten af og i dag er båden kommet på land. Der er en del vedligeholdelsesarbejde, der skal gøres i løbet af vinteren, for det slider meget på en båd at være på langtur. Til slut en varm hilsen til Heiko og Magrit, som vi købte Fuga af. Det var skønt, at I gav jeg tid til at besøge os i Cuxhafen på både ud-og hjemturen. Jeres besøg kom til at udgøre så fin en ramme om vores rejse. Vi er meget glade for, at det var Fuga, der bragte os på langtur!

Anette Mortensen siger: 20. oktober 2018 kl. 9:21 Kære I to, dejligt at I hermed har fået turen godt afrundet! Også for mig som læser og en halv promille medgast!	Ulla siger: 22. oktober 2018 kl. 20:12 Det var da vist mere end en halv promille, hvis jeg kan huske det der læ tal Det var så dejligt at du var

Fantastisk at I gjorde det og gjorde det godt og vendte hele hjem! Nu hvor I er på land, satser jeg på at vi ses i vandet!! Kram Anette/Franseska	hos os, og tak fordi vi må bruge dine flotte billeder. Vi ses i vandet – ved vandet Knus
Ane Tind Skak siger: 20. oktober 2018 kl. 10:56 Dejligt med et afsluttende brev. Det er glædeligvis en tur I aldrig vil runde af, men altid vende tilbage til. Flot gået, at I tog springet. Gode minder kommer aldrig dårligt tilbage. Og gode oplevelser lægger kimen til flere….. :-). Glæder mig til vi pludselig en dag ses. Kh Ane	Ulla siger: 22. oktober 2018 kl. 20:21 Kære Ane Tak fordi du har fulgt os og alle kommentarerne. Det har betydet meget for os begge. Ja, rejsen vil helt sikkert blive ved med at dukke op igen og igen. Jeg glæder mig også til vi ses. Knus fra Ulla
Annelise Laubel siger: 20. oktober 2018 kl. 16:11 Tak for dette smukke, afsluttende rejsebrev, som jeg nød at læse. I var afsted i over 1 år, men minderne og reflektionerne fra rejsen har I for altid. Glæder mig, til vi ses. Knus Annelise	Ulla siger: 22. oktober 2018 kl. 20:31 Kære Annelise Tak for de søde ord, og fordi du har fulgt vores rejse. Glæder mig til vi ses, og velkommen hjem fra Mallorca